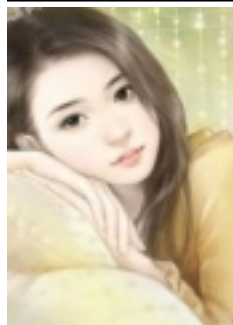

Vào Nhầm Phòng Thương Sai Giường

Contents

Vào Nhầm Phòng Thương Sai Giường	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	15
4. Chương 04	22
5. Chương 05	28
6. Chương 06	35
7. Chương 07	41
8. Chương 08	48
9. Chương 09	54
10. Chương 10	60
11. Chương 11 End	66

Vào Nhầm Phòng Thương Sai Giường

Giới thiệu

“Bài tập của ta ...” Trong phòng, Hàn Tiểu Dạ hai tay run run cầm bài tập của mình nhìn trân trân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vao-nham-phong-thuong-sai-giuong>

1. Chương 01

Chương 1

Tám năm sau, Hàn Tiểu Dạ hai mươi tuổi, Đường Tuấn n hai mươi lăm tuổi.

Hàn Tiểu Dạ hiện là sinh viên, sau khi tốt nghiệp cao trung, nàng đến Đài Bắc học, vì trường cách xa nhà, nên nàng thuê ký túc xá gần trường ở, cuối cùng có thể tạm thời rời khỏi nơi khiến nàng thở không nổi Đường gia đại trạch.

Đương nhiên, nàng không phải ghét chú Đường và dì Đường, hai người họ yêu thương nàng như con ruột, con trai họ có cái gì, nàng sẽ có cái đó. Người khiến nàng chán ghét chính là con của họ...

Đường Tuấn n, vừa già vừa ngang ngược thường xuyên khinh miệt nàng, xú nam nhân!

Đường Tuấn n sau khi tốt nghiệp đại học, đi thực tập, nghe nói hắn là người có tư chất không tệ, còn thường tự động tăng ca, sau cùng thì dứt khoát thuê nhà gần công ty mà ở.

Nhưng hắn mỗi cuối tuần đều về nhà một chuyến, chỉ cần có mặt hắn, nàng sẽ bị người mẹ thân ái gọi về Đường gia dùng cơm, bị buộc ăn món hắn thích, rõ là chán muốn chết!

Hơn nữa chỉ cần nàng trở lại Đường trạch, nàng lại phải hao tâm chuẩn bị trang phục khác.

Đeo kính đen xấu xí, dùng thắt lưng rách bươm mà biện quanh eo, áo sơ mi thùy mị cùng chiếc tất rách, nhìn qua là biết một con một sách chính hiệu.

Hồi còn bé, giả vờ làm bộ dạng nhu thuận khiến hắn tự động rời xa nàng, nàng lại càng đem sự phục tùng phát huy đến mức tối đa - chỉ cần hắn yêu cầu, nàng đều làm theo, khoác lên người bộ dáng kinh khủng này hắn đương nhiên càng ghét bỏ nàng.

“Tiểu Dạ, ta nói, không cần mỗi lần về đây đều mặc loại y phục kinh khủng này chứ?” Thật sự là uống phí gương mặt thanh tú của con gái ta mà! Mẹ nàng ở phí sau như “sư tử Hà Đông” rống lên, Hàn Tiểu Dạ vội vàng đáp: “Mẹ, là mẹ muốn con ở trước mặt chú và dì ăn mặc đoan trang một chút, con như vậy có chỗ nào không đúng?”

“.....”

“Cũng là mẹ muốn con mặc loại y phục an toàn vừa tầm thường vừa nóng nực này không phải sao?”

“.....”

Mẹ bị nàng nói đến không nói nên lời, Hàn Tiểu Dạ nhanh miệng nói tiếp: “Con đem đồ ăn ra ngoài đây!”

Nói xong, nàng đem từng món dọn lên bàn, chờ đến khi dọn xong, chú Đường, dì Đường cả tên Đường Tuấn n đáng ghét mới cùng ngồi vào bàn.

Nàng và mẹ cũng nhanh chóng ngồi vào. Từ sau khi nghi thức xung hỉ diễn ra cách đây tám năm, họ đã là thông gia, không còn phân biệt chủ tớ - nhưng đây chỉ là bên ngoài, mẹ nàng đối với Đường gia vẫn còn thấy mang ơn, vẫn bắt nàng phải hảo hảo phụng dưỡng người nhà Đường gia, nhất là đứa con độc nhất của họ Đường Tuấn n.

Đôi khi nàng cảm thấy mẹ thương Đường Tuấn n còn nhiều hơn nàng, cho nên trong lòng thấy ảm ức, vì vậy chuyện nàng bị Đường Tuấn n bắt nạt càng không thể nói ra thành lời, dù có nói thì mẹ cũng không tin nàng ...

“Tiểu Dạ, con nấu ăn vẫn khéo như thế, nếu có thể mỗi ngày đều được ăn như vậy thì tốt rồi.” Trên bàn ăn, ba Đường khen tài nghệ nàng không ngừng miệng.

“Cảm ơn chú.” Hàn Tiểu Dạ cung kính nói.

“Muốn mỗi ngày đều được ăn món Tiểu Dạ nấu cũng không khó, chỉ cần Tiểu Dạ ở nhà chúng ta là có thôi.” Mẹ Đường thân thiết nói, bà đã sớm xem Tiểu Dạ là con dâu mình.

Phốc...

Hàn Tiểu Dạ che miệng lại, thiếu chút nữa không giữ hình tượng đem thức ăn trong miệng toàn bộ phun ra, gả cho Đường Tuấn n? ! Ha ha, nàng chưa có muốn chết a! Nàng trộm liếc mắt sang Đường Tuấn n, quả nhiên hắn thoát nhìn cũng không quá thay đổi, chỉ là bây giờ đã là người trưởng thành, có phong độ, sẽ không phun hỏa trước mặt nàng

Có điều, Đường Tuấn n đúng là đàn ông may mắn, tuổi càng nhiều, vẻ mặt trẻ con càng giảm, ngũ quan càng tuấn mỹ, da thực trắng, phôi nắn thể nào cũng không đen, thật khiến nàng ghen tị mà.

Quan trọng là hần cũng không gầy, mặc vào áo sơ mi trắng, có thể thấp thoáng thấy được khối cơ rắn chắc, hơn nữa lại có loại khí thể có một không hai, vẻ tuấn mỹ của hần cũng không khiến người nhìn có cảm giác nhu nhược, ngược lại càng có vị nam tính.

Nếu nàng là phụ nữ khác, sớm đã bị bộ dạng so với nữ nhân còn hoàn hảo hơn kia làm mê muội đến không biết gì rồi, nhưng nàng là người từ nhỏ đã bị hần hành hạ Hàn Tiểu Dạ a! Nàng đối với hần đã sớm có khả năng miễn nhiễm.

“Đúng thế! Tuấn n, Tiểu Dạ đã hai mươi tuổi, có thể kết hôn rồi.”

Dì à, người làm ơn đừng đổ thêm dầu vào lửa a!

Hàn Tiểu Dạ gần như chôn mặt vào chén cơm, không dám tiếp tục nhìn Đường Tuấn n nữa, chỉ hi vọng bữa cơm này có thể như những bữa cơm bình thường khác, bình an mà trải qua, nàng còn muốn toàn mạng mà bước ra khỏi Đường gia a!

“Vẫn là chờ Tiểu Dạ tốt nghiệp đại học rồi nói sau!” Mẹ Hàn lên tiếng giải vây, biểu tình nhẹ nhàng trên mặt khiến không ai nhìn ra tâm tư thật của nàng, nhưng kỳ thật, nàng cũng không có ý định đem hai đứa trẻ hợp thành một đôi.

Năm đó đồng ý để con gái làm cô dâu xung hỉ đến giờ nàng cũng không hối hận, tuy rằng đã trải qua nhiều năm, nàng luôn dạy con phải luôn tâm niệm phải báo đáp Đường gia, nhưng phương thức báo đáp cũng có nhiều loại, nàng là người có tư tưởng bảo thủ, nhưng cũng không phải là người có thể đem việc chung thân đại sự của con mình ra báo đáp.

Hơn nữa, trước mắt, nàng cũng không nhìn ra con nàng cùng thiếu gia có tình cảm đặc biệt gì, trên thực tế, cả hai đụng mặt nói chuyện cũng không tới mấy câu, hầu như không có khả năng kết hôn, nhưng vì lão gia cùng phu nhân lại yêu thương con nàng như vậy, nàng cũng không nói rõ tâm ý của mình hoặc tỏ ra thái độ gì cả

Nàng thậm chí còn mừng vì con nàng không có xung đột gì to tát với thiếu gia, nữ nhân có duyên tốt như vậy với thiếu gia, làm người yêu hần khẳng định là sẽ rất khổ cực.

“À, Tiểu Dạ còn đang đi học, ta thế nào lại quên đi!” Mẹ Đường ha ha cười, nói.

Hàn Tiểu Dạ nhẹ nhõm thở phào một hơi, nàng cuối cùng có thể an tâm mà ăn cơm, nàng muốn mau mau uống hết canh, biến thật nhanh, không thì sẽ bị bọn họ làm cho nghẹt thở mà chết.

Đường Tuấn n cũng buồn bực không kém, hần vất vả để trở về nghỉ ngơi, lại bị ba mẹ gán ghép với nha đầu Hàn Tiểu Dạ, khiến hai tai hần không được yên, may là một tuần mới về một lần, Hàn Tiểu Dạ cũng là định kỳ mà ở lại, bằng không mỗi ngày đều cùng nàng đọ mắt, hần khẳng định là chịu không nổi.

Tám năm qua hần thật sự rất ghét nàng, nhất là mẹ lại không dấu mọi người thân phận con dâu bé của nàng, an bài cho hần gặp nàng, hại hần làm bộ dạng ca ca hiền lành nhận lấy kẹ từ nàng. Hần có hảo cảm với nàng là thật sự, nhưng điểm ấy lại càng khiến hần chán ghét bản thân, rất muốn quên đi cái sự kiện đó.

Năm đó hần nhận được nụ cười ngây thơ không tỳ vết của nàng, đổi lại hần cho nàng là nỗi thất vọng tràn đầy.

Nếu nàng không phải là con dâu bé, hần sẽ rất vui vẻ mà xem nàng như em gái, hảo hảo đối xử từ tế với con gái của dì làm bếp. Có lẽ vì nàng là con dâu bé, cho nên hần chán ghét nàng, bài xích nàng, đơn giản vì nàng là bóng ma của hần, hại hần làm trò cười cho đám bạn cùng lớp!

Vì nàng, những năm phổ thông hần đều không có bạn gái, đơn giản vì các nữ sinh đều nói họ không muốn làm người thứ ba, Hàn Tiểu Dạ gần như làm khiến hần mất hết thể diện.

Đến khi lên đại học, sức khỏe có chuyển biến tốt hơn, không cần cả ngày nằm trên giường tịnh dưỡng, cũng không uống thuốc như ăn vẹt, có thể sống cuộc sống sinh viên bình thường như bao người, hần mới người đi cơn giận.

Nhưng sự chán ghét của hần đối với nàng, chưa từng mất đi!

Lãnh thê của Đường Tuấn n đang ngồi đối diện hấn chính là Hàn Tiểu Dạ, tám năm liền nàng cũng không có chút thay đổi, giờ cũng đã trưởng thành không ít, là con gái hai mươi, chỉ là mỗi lần nhìn đến cách ăn mặc của nàng, sự chán ghét trước kia, bây giờ càng tăng gấp bội.

Không biết từ bao giờ, trên mặt nàng xuất hiện cặp kính đen kia, trong đầu hấn luôn ẩn tượng về khuôn mặt nàng luôn bị cặp kiếng đó che đi, hấn cơ hồ đã quên đi diện mạo của nàng.

Xung quanh hấn phần lớn phụ nữ đều tóc xoan dợn sóng, điểm lệ vô cùng; chỉ có nàng, tóc dài cột buông xuống, thật sự là thô không chịu nổi.

Càng làm chứng mắt hấn chính là y phục nàng, nàng mới hai mươi tuổi, chứ có phải hai trăm tuổi đâu mà ăn mặc quê mùa như vậy?

Phải cùng nàng kết hôn? Khác nào đem giết hấn cho rồi!

Mà cho dù bề ngoài nàng quê mùa, hấn ghét hơn chính là tính cách của nàng, mỗi lần thấy hấn, đều sợ hãi tránh xa; nói chuyện với nàng, nàng cũng lấp bắp, khúm núm cúi đầu, làm như hấn là quý không bằng, hại hấn kiên nhẫn ở cùng nàng một phút cũng không nổi, hấn ghét đến chết cái tính nhu nhược kia của nàng.

Ưu điểm duy nhất của nàng là nấu ăn, nàng có thể chuẩn bị một bàn thức ăn đầy đủ hương vị, hấn không thể phủ nhận mỗi tuần đều về nhà là vì thức ăn nàng nấu.....

Đường Tuấn n nhìn đĩa chân vịt, mà mẹ Hàn ngồi hơi xa, liền chủ động gấp vào chén nàng.” Dì, dì thích nhất là chân vịt, ăn nhiều một chút đi.”

Mẹ Hàn ở nhà hấn cũng gần mười năm, hấn thực kính trọng vị trưởng bối này.

“Thiếu gia, người còn nhớ rõ ta thích nhất là chân vịt a!” Mẹ Hàn lộ ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

“Dì à, con không phải đã nói cứ gọi con là A Tuấn là được rồi sao, không cần khách khí mà.” Đường Tuấn n cười nói, lộ ra hàm răng trắng đều, thoát nhìn như một thanh niên tiến bộ có triển vọng.

Trước đây sức khỏe không tốt, tạo cho hấn cá tính hận đời, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, đương nhiên tính cách như bây giờ thực là tốt, nhưng theo tuổi tác tăng dần, những năm gần đây theo ba tiếp xúc với nhiều loại người, hấn cũng dần học được cách nói đùa逗逗, biết cách thu bớt tính khí của mình.

“Ta đã quen gọi người là thiếu gia.....” Mẹ Hàn ngưng ngưng nói.

“Gọi ta A Tuấn.” “A Tuấn”

Khư~~ mẹ nàng lại có thể đỏ mặt, Hàn Tiểu Dạ cảm giác hấn đang đóng vai hiền lành giả bộ trước mặt mẹ nàng!

“A Tuấn, con cũng nên gấp cho Tiểu Dạ đi!”

Không cần đâu, dì, nàng quả thật nhận không nổi đâu! Hàn Tiểu Dạ trong lòng lớn tiếng kêu thảm NO, trong chén nàng vẫn còn một cái đùi gà, nàng trừng mắt nhìn vào cái đùi gà đó, cảm nhận được đây gọi là cáo tặng quà tết cho gà mà.

“Cảm ơn thiếu gia.” Nàng nhỏ giọng nói, liếc mắt nhìn hấn, vừa vận nhìn thấy ánh mắt tinh tường của hấn, vội vàng cúi đầu, tạo bộ dáng cảm ơn vì cái đùi gà.

“Tiểu Dạ, con cũng vậy à, sao lại gọi A Tuấn là thiếu gia? Con cứ thoải mái mà gọi hấn một tiếng Tuấn ca a!” Mẹ Đường lại không sợ thiên hạ loạn càng thêm loạn, nhân lúc con trai cùng Tiểu Dạ như ngư lang chức nữ một tuần gặp một lần, cố gắng giúp hai người họ bồi dưỡng tình cảm.

Phốc ...

Lúc này đến Đường Tuấn n thiếu chút nữa đem thức ăn trong miệng phun hết ra ngoài.

“Tiểu Dạ, gấp miếng thịt hầm cho a Tuấn đi! A Tuấn thích nhất là thịt hầm mà.” Mẹ Đường cổ vũ nàng.

Rất vui lòng mà gấp cho người a! Hàn Tiểu Dạ trong lòng rửa thầm, nhưng nàng vẫn không còn lựa chọn khác, cực kỳ ủy khuất mà gấp thịt cho hấn. Nhưng vì không cam nguyện làm đến nghiện rằng nghiện lợi nên không cẩn thận nên làm rơi miếng thịt, làm nàng thực cảm thấy xấu hổ.

Biểu tình Đường Tuấn n thoạt nhìn có chút quái lạ, nàng không nhìn ra hắn đang nghĩ gì, dù sao trước giờ hắn đều là người hỉ nộ vô thường mà.

Nếu như bình thường, nàng đã không lãng phí mà iếng thịt vừa rút kia vào miệng rồi, nhưng đây là đang ở trước mặt hắn, nàng đang là người vợ nhỏ đáng thương, nàng phải giả ủy khuất, dùng kỹ năng giả vờ đã thuần thục trong suốt tám năm mà phát huy đến cao điểm. Nàng cúi đầu, run run bờ vai, môi mấp máy, bộ dạng như muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng phát ra thanh âm nho nhỏ, còn nói lắp bắp, như là đã bị làm cho thật hoảng sợ. “Thiếu ... thiếu gia, thực xin lỗi, ta không phải cố ý”

Đường Tuấn n thần mặt ra, hắn còn chưa mở miệng mắng nàng, nàng làm gì lại sợ hắn chứ? Làm gì có ai lại như nàng chưa gì đã run không ngừng như vậy.

“Tiểu Dạ, đừng sợ.” Mẹ Đường thay nàng nói, tức giận gấp miệng thịt vào trong chén hắn. “Ăn nhanh đi, con không phải thích nhất món này do Tiểu Dạ làm sao? Tiểu Dạ một tuần mới về một lần, còn phải nấu riêng món này cho con ăn, con phải cảm ơn nàng đi!”

Nàng biết Tiểu Dạ sợ con trai nàng, trước đây từng an bài cho hai đứa gặp nhau, nàng định mang điểm tâm vào phòng cho con, thì tận mắt chứng kiến đứa con hung bạo của nàng đang mắng xối xả Tiểu Dạ, mắng đến Tiểu Dạ ngồi bệt xuống đất, trên mặt còn đầy vẻ sợ hãi.

Từ đó, nàng đối với Tiểu Dạ càng thêm phần yêu thương, xem nàng như con gái ruột mà yêu thương.

“Hay lắm, người trẻ tuổi thì da mặt mỏng, cũng không cần đùa với đĩa rau này a, thực nhảm chán mà!” Ba Đường nói hộ cho con trai.

” Cái gì mà thực nhảm chán, đây chính là biểu hiện của tình yêu”

“A Tuấn đang ngượng mà!”

Hắn mới là không có ngượng! Đường Tuấn n không biết là ba đang giúp hắn hay hại hắn nữa?

Dù sao cũng không muốn ăn, mà mẹ thì trước mặt lại giáo huấn hắn, con nhóc kia lại cúi đầu không dám nhìn hắn, không dám phỉn đến hắn, nàng có lẽ rất muốn trốn đi! Nàng nhất định cũng không muốn ngồi cùng hắn dùng cơm.

Nghĩ vậy, hắn lại lửa giận bốc lên, chỉ có thể cố gắng dần xuống —— Từng trải qua thời gian nằm bệnh, hắn càng hiểu phải hiếu thuận cha mẹ. Bởi vì nếu không có họ, hắn tuyệt đối không thể sống đến bây giờ.

Nói mê tín cũng tốt, nhờ cha mẹ, cùng Tiểu Dạ xung hỉ, cơ thể yếu nhược lại biến ngược, hiện tại hắn rất khỏe mạnh, cả cảm mạo thông thường cũng rất ít, cho nên dù hắn có không thích nàng thế nào chẳng nữa, hắn cũng không phát tiết trước mặt cha mẹ. (Yu: chàng bị đa nhân cách sao???)

Đường Tuấn n buông đũa, rời chỗ. “Con no rồi.” Ngữ khí nhàn nhạt, không nghe ra được vui hay giận. Vừa nói liền rời khỏi phòng ăn, như thể ngồi thêm một phút cũng không được.

Mẹ Đường thấy con trai cơm còn chưa ăn xong đã bỏ đi, thật là không nể mặt nàng, tức giận lắm bầm vài câu: “Đứa nhỏ này thật là không lễ phép mà! Tuấn n chỉ là buồn bực tí thôi, con đừng để ý.”

Buồn bực? Hàn Tiểu Dạ cười thầm, nếu tự hắn nghe được, chắc sẽ tức chết mất.

Nhưng hắn đi là tốt rồi, mỗi lần cùng hắn dùng cơm, ta khẩn trương đến muốn bị thần kinh, giờ thì có thể thoải mái mà ăn, cùng ba và mẹ hắn nói chuyện phiếm.

“Không sao, ta không thêm quan tâm. Mẹ, chú, dì, mọi người cũng ăn thêm đi!” Nàng tích cực gấp cho họ, trong chén mình cũng như cái núi nho nhỏ.

Nàng phải ăn cho bằng hết, thức ăn nàng nấu mà để tên ác ma kia ăn khác nào lãng phí chứ!

“Tiểu Dạ, không phải dì đã mua cho con nhiều quần áo đẹp sao? Lần sau con mặc nó đi, nhất định là làm cho thằng ngốc kia điên đảo cho xem.....”

Hàn Tiểu Dạ cười ngượng. Đúng vậy, Dì đã mua rất nhiều quần áo đẹp cho nàng, nhưng muốn nàng mặc cho Đường Tuấn n xem? Vậy chẳng lẽ đem công sức giữ gìn hình tượng của nàng bao lâu này phá đi? Tuy nghĩ vậy nhưng lại nói: “Dì à, con về đây là giúp mẹ nấu cơm, mặc quần áo tốt rất dễ bị bẩn.

Thiệt đau lòng mà ! Đường mẫu hài lòng nói: “Tiểu Dạ là đứa nhu thuận từ nhỏ, mỗi lần về nhà nghỉ đều nhu thuận mà giúp chị Tổ, không giống như mấy đứa con gái bây giờ chỉ biết đến đồ hiệu, con dâu Đường gia chúng ta phải như vậy chứ!”

“Phu nhân, người quá khen.” Nàng có phải nhu thuận như lời mẹ Hàn nói không, chính nàng hiểu rõ nhất. Nhưng ngẫm lại, giả làm con ngoan ở Đường gia cũng có mặt tốt, nàng cũng đỡ phải bận tâm.

“Không, là do người khéo dạy con.” Nói xong, mẹ Đường nhìn Tiểu Dạ nháy mắt mấy cái. “Yên tâm đi, dì sẽ giúp con.”

Giúp nàng? Hàn Tiểu Dạ trong lòng muốn nói với dì: ‘Đừng! Không cần tiếp tục tác hợp nàng cùng Đường Tuấn n.’

Nhưng nàng không thể nói ra, chỉ vùi đầu ăn cơm,. Vì lẽ Đường Tuấn n, nàng ngay cả cha mẹ hần cũng phải lừa, tám năm trời sắm vai người thẹn thùng hướng nội, tất nhiên không thể nói nhiều, tránh lộ mặt thật.

Thực xin lỗi chú, dì, nàng trong lòng thực tâm xin lỗi.

Bên ngoài phòng ăn, Đường Tuấn n đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện, hần vốn không muốn nghe, nhưng tiếng mẹ hần lại lớn như vậy, hần không nghe cũng không được.

“Có làm không, mẹ trước mặt nhỏ đó nói ta buồn bực vô cớ?” Còn khích lệ , nhất nhất ngã theo phía nhỏ đó. Hần rốt cục có phải con ruột của nàng không!

Đường Tuấn n không hờn không giận cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, muốn đi đến quán ăn đêm của bạn để hít thở không khí, lại sợ ý làm rơi mấy viên kẹo trên bàn.

Đó là kẹo cưới mà mẹ hần từ tiệc cưới mang về.

Vừa nhìn thấy kẹo, lòng hần lại trầm xuống, trong đầu lại nhớ đến nụ cười của Hàn Tiểu Dạ khi nàng mười hai tuổi, nhớ đến hình ảnh nàng đưa kẹo cho hần. Trí nhớ lại trở về tám năm trước, nhớ lại cảnh nàng và hần gặp nhau lần đầu tiên

Mười bảy tuổi, Đường Tuấn n đã có bộ dáng xinh xắn mỹ, môi hồng răng trắng, vì bệnh, nên cơ thể gầy yếu, trông như thiếu niên mười lăm, da dễ trắng nõn biểu hiện cho người bệnh.

“Khụ khụ” Hần che miệng ho khan vài tiếng, một lần nữa đặt quyển sách lên đùi định gỡ sang trang kế, nhưng lại không làm vậy. Hần phân tâm nhìn ra cửa sổ, nghĩ nếu mở cửa cho gió lùa vào thì tốt biết mấy. Nhưng nếu hần làm vậy, mẹ nhất định sẽ mắng hần vì sợ hần phát sốt.

“Thực phiền.” Hần chỉ có thể ngồi trong phòng, buồn đến chết.

Hần thật không biết cái thân thể quý giá này của mình ra sao nữa. Các bạn học khác đều có thể đến trường để học, hần chỉ cần sổ mũi chút đỉnh cũng phải ở nhà nghe lão sư giảng bài. Hần cũng muốn đến trường, cũng muốn chơi đùa cùng các bạn học khác a

Khấu khấu - tiếng gõ cửa vang lên, mẹ dắt theo một bé gái bước vào.

Hần vốn đang xem bài học, liếc mắt nhìn sang mẹ cùng bé gái vừa vào, dùng giọng điệu ngạo mạn nói: “Mẹ, mẹ mang tiểu quỷ này đến đây làm gì, phòng ta cũng không phải là nhà trẻ a!”

“A Tuấn, người là anh lớn, nói chuyện phải ôn nhu một chút, đừng làm Tiểu Dạ sợ!” Mẹ Đường đưa bé gái đến trước mặt hần, giúp cả hai giới thiệu. “Tiểu Dạ, đây là con trai ta Tuấn n, con có thể gọi nó là Tuấn ca ca, A Tuấn, đây là Tiểu Dạ, là con gái của dì Hàn.”

“Con gái dì Hàn?” Hần biết dì bếp nhà hần có đứa con gái mười hai tuổi, có điều hần không có ấn tượng gì. Phải nói là thiếu niên ở tuổi hần đều thích con gái có mông có ngực, đối với trẻ con đều không hứng thú. (Yu: tiểu sắc lang!)

“Em gọi là Hàn Tiểu Dạ, chào Tuấn ca ca.” Hàn Tiểu Dạ lễ phép chào hỏi, nàng thực khản trương, lại thực vui vẻ, nàng cuối cùng có thể nói chuyện với Tuấn ca ca.

“Ừ.” Đường Tuấn n qua loa trả lời cho có lệ.

“A Tuấn, mẹ để Tiểu Dạ ở đây, con không được bắt nạt em biết chưa?” Mẹ Đường đặc biệt dặn dò, vì con nàng bệnh nhiều năm đều nằm trên giường, tính tình rất xấu, hết như tiểu bá vương rất khó hầu hạ. Nàng thực sự lo hấn sẽ ức hiếp Tiểu Dạ. “Tiểu Dạ, đi đi lấy điểm tâm cho con, con cứ ở đây nha.”

Mẹ Đường vừa đi, Đường Tuấn liền không kiên nhẫn lập tức lộ vẻ bất mãn trên gương mặt tuần tú: “Làm gì chứ, đã nói đây không phải nhà trẻ!”

Hàn Tiểu Dạ tròn mắt, không chút sợ hãi nhìn thẳng hấn. Nàng đưa tay vào túi lấy ra viên kẹo hoa quả, nhìn hấn cười nói: “Tuấn Ca Ca, anh đang bệnh, có muốn ăn kẹo không? Mỗi lần em bệnh, mẹ đều cho em ăn kẹo a!”

Ăn kẹo?

Đường Tuấn n dĩ dần trừng mắt liếc sang nàng, như muốn nàng phải sợ hấn. Nhưng nàng vẫn như đứa ngốc không biết sợ, vẫn đưa kẹo về phía hấn. “Có mùi ô mai và quýt, Tuấn ca ca, anh thích cái nào?”

Nàng a! Không phải ai nàng cũng tùy tiện cho kẹo đâu nha, giống như tên béo đáng ghét kể bên nhà, nàng cũng không thêm cho hấn. (Yu: tiểu sắc nữ!)

Gì mà mùi ô mai, mùi quýt, muốn chết a! Đường Tuấn n thật sự muốn nổi điên, rất muốn mắng cho nàng phát khóc, để nàng dừng phiên hấn đọc sách. Nhưng nhìn thấy đôi mắt to tròn đó, cười đến rạn ngời, hấn lại không mắng được.

Nhìn kỹ lại, nhóc con này ngũ quan nhỏ nhắn, thực thanh tú, ngực tuy rằng còn bằng phẳng, nhưng nàng cũng sắp bước vào tuổi dậy thì, nên cũng có nét đáng yêu riêng, vẻ đẹp của nàng như nụ hoa mới lớn khiến người ta mong đợi. Không tới ba, bốn năm nữa, nàng hấn có thể làm mê hoặc không biết bao nhiêu nam sinh.

Nghĩ vậy, tim hấn đột nhiên có cảm giác như ai bóp mạnh vào, nhói lên, bên môi còn mang nụ cười ngây ngốc, vươn tay định chọt chọt vào hai bên má phúng phính của nàng.

“Tuấn Ca Ca, ô mai cùng quýt rất tốt cho anh.” Hàn Tiểu Dạ thấy hấn không nói gì tưởng rằng hấn đang không biết chọn loại nào, khờ khạo cười đem hai loại kẹo đưa hết cho hấn.

Đường Tuấn n chọt lấy lại tinh thần, ngưng ngưng rút tay về.

Hồngбет, hấn tự nhiên sao lại muốn nựng hai má nàng, hấn có sở thích luyến đồng sao? Nàng mới mười hai tuổi a! Là tiểu quý ngay cả ngực còn chưa lớn a.

“Cám ơn” Hấn nên từ chối, nhưng nhìn thấy nàng cười khi đưa kẹo cho hấn, hấn lại nhận, trong lòng còn cảm thấy có chút mừng thầm.

Đây là lần đầu tiên hấn ở cùng một chỗ với đứa con gái nhỏ như vậy, còn nhận lấy kẹo của nàng, có lẽ là do nụ cười hồn nhiên của nàng! Hấn thích nụ cười tươi, ấm áp lại ngọt ngào, nó đem lại cảm giác thật thoải mái.

Bạn cùng lớp với hấn đối với hấn rất tốt, nhưng là do nhà hấn có nhiều tiền; nàng thì sao? Nàng vì cái gì lại đối xử tốt với hấn? “Vì sao lại cho ta kẹo?”

“Bởi vì em sau này sẽ là cô dâu mới của Tuấn ca ca a! Cho nên em sẽ đối tốt với anh, rất tốt”

“Cô dâu mới?” Giọng điệu nghi ngờ nhắc lại.

Hàn Tiểu Dạ không phát hiện ra có gì đó không ổn, vẫn tiếp tục nói: “Dì Đường nói, Tuấn ca ca thân thể không khỏe, chỉ cần em làm cô dâu mới giúp anh xung hỉ, bệnh của anh sẽ có thể khá hơn.....”

Lời nàng nói như sét đánh ngang tai Đường Tuấn n, hấn xoay mình, sắc mặt biến đổi hoàn toàn, nắm tay chặt đến trắng tái, lập tức đem kẹo trên tay ném đi.

“Người cút ra ngoài cho ta! Xung hỉ cái quái gì chứ? Thật chết cười mà, ta không đồng ý! Ta mới không thêm cười nha đầu xấu xí như ngươi, cút đi!” Hấn không khống chế được cơn phẫn nộ mà gào lên, sự thật này làm hấn nhất thời kích động đến không thở nổi, chút tình cảm với nàng một phút trước nhanh chóng mất đi.

Hắn được nàng tặng cho nụ cười! Nàng đúng là do ba, mẹ hắn mang đến giúp hắn làm cô dâu xung hỉ, hắn thực hối hận vì vừa rồi còn cư xử tốt với nàng, còn cảm thấy nàng thực đáng yêu!

Hàn Tiểu Dạ sợ hãi, nàng không rõ vì sao vừa rồi mọi chuyện còn tốt đẹp, lại đột nhiên bảo nàng cút?

Xung hỉ không tốt sao? Nàng thực sự hi vọng bệnh tình của hắn nhanh nhanh tốt lên a!

Nàng bị hắn ném kẹo lên người, đau quá! Nàng sợ đến mức mặt mày trắng bệch, lão đảo té ngã, mặc cho hắn gầm gừ mắng nhiếc, cử động một chút cũng không dám.

“Cút đi! Cho dù có chết ta cũng không lấy người!” Hắn lớn tiếng gào thét với nàng.

2. Chương 02

Thân thể hắn quả thật không tốt, dù hắn không cam lòng, dù hắn có ước ao được khỏe mạnh bao nhiêu chẳng nữa, nhưng cha mẹ vì sao lại mê tín như vậy, nói cái gì phải nuôi con dâu bé để xung hỉ thì thân thể hắn sẽ có chuyển biến tốt. Xung hỉ? Loại chuyện vớ vẩn này mà muốn hắn làm theo sao?

Lần trước bọn họ nói qua, hắn lập tức cự tuyệt, không nghĩ tới họ lại không từ bỏ ý định, đi tìm tiểu quỷ này đến giúp hắn xung hỉ!

Chuyện vớ vẩn này nếu truyền ra ngoài, hắn còn có thể ngẩng mặt làm người sao? Tuy hắn ít đến trường, nhưng tốt xấu gì hắn cũng được xem là nhân vật quan trọng, hắn nói một, không ai dám nói hai. Nếu chuyện hắn có con dâu bé này truyền ra, hắn sẽ rất mất mặt, hắn sẽ không dám đến trường nữa!

Cho nên, hắn tuyệt đối ngăn chuyện xung hỉ này! Hắn quyết định ghét nữ sinh gọi là Hàn Tiểu Dạ này, hắn phải đuổi nàng đi!

Từ ngày đó, Đường Tuấn n dùng trăm phương ngàn kế tìm cách đuổi Hàn Tiểu Dạ đi, dùng tất cả các loại thủ đoạn để bắt nạt nàng, nhưng hắn chỉ duy trì được một năm - bởi vì, nàng rất nhàm chán!

“Đến cùng là có bao nhiêu tục.”

Đường Tuấn n vừa đến quán ăn khuya của bạn, liền bắt đầu than phiền cùng đám bạn thân. Nếu không vì mẹ bắt hắn mỗi chủ nhật phải về nhà ăn cơm, mà vừa khéo đồ ăn Hàn Tiểu Dạ nấu lại ngon, hắn mới bỏ qua không nghĩ đến việc phải đối mặt với nữ nhân thô tục đó.

Tính xấu của hắn so với thời còn thiếu niên đã nén xuống rất nhiều, không còn dễ tức giận, chỉ khi ở cùng với đám bạn học phổ thông này, tính cách không còn che dấu, cứ thể phát huy. “Đeo cặp kính đen khó coi, gần như che cả khuôn mặt nha, tóc thì để thật dài rồi thắt bím, con gái thời này, còn ai mà ăn mặc kiểu này chứ, thật là thô tục muốn chết.”

“A Tuấn, cậu hình như là rất để ý đến con dâu bé này a!” A Bân chốt lại một câu trọng điểm.

“Tớ làm gì để ý con nhóc đó!” Hắn rất muốn đuổi nàng đi, nhưng cha mẹ lại rất yêu thương nàng, hơn nữa nàng lại luôn phục tùng hắn, khiến hắn khó mà ra tay.

“Cậu mỗi lần đến đây, đều bắt đầu kể con dâu bé thế này, con dâu bé thế kia, hại bọn tớ tò mò muốn chết, không biết nàng thật sự thế nào.” Chủ quán ăn khuya, A Tề mắt nhấp nháy nói, những người còn lại đều hiểu ý đều cười to.

Đường Tuấn n đảo mắt một vòng nhìn đám bạn, tức giận nói: “Muốn biết như vậy thì tự mà đi nuôi một người con dâu bé như vậy đi!”

“Ta phải nuôi! Cảm giác cứ như đào tạo người đẹp! Thực tốt nha.” A Đường vừa ngáp vừa nói.

Đường Tuấn n hung hăng trừng mắt nhìn nhìn hắn, nghĩ đến miếng thịt hồng hồng chuẩn bị ăn lại bị cướp đi, liền cảm thấy khó chịu.

Vì sao hấn lại phải vì con nhóc nầu ăn kia bó buộc! Thật không có thiên lý a!

“A Tuấn, người có định kết hôn với con dâu bé không?” Ba cặp mắt không hện đều nhìn thẳng hấn, đồng thời mặt cũng không sợ bị đánh mà tự động tiến sát lại.

“Câm miệng!” Đường Tuấn n khoe miệng run run, đám bạn tốt này thực sự khiến hấn vừa buồn cười vừa tức giận.

Kết hôn? Ba, mẹ hấn cũng có ý định đó, nhưng hấn liều chết không theo. Hấn tự biết hấn không thể thực hiện; về phần nàng, hấn không nhìn ra suy nghĩ thật của nàng - nàng luôn cúi đầu nói chuyện, hấn gần như thích thú sự vắng mặt của nàng.

Nàng mới trước đây còn rất đáng yêu a! Ánh mắt ngập nước, khuôn mặt phúng phính, còn ngọt ngào gọi hấn một tiếng Tuấn ca ca.

Nhưng từ khi hấn cư xử thô lỗ với nàng, nàng không còn nở nụ cười với hấn, hấn bắt nàng gọi hấn là thiếu gia, nàng cũng tuân theo mà gọi..... Việc này khiến hấn cảm thấy có chút hụt hẫng.

Mới trước đây nàng còn phản kháng lại hấn, chọc giận hấn, tạo cho hấn rất nhiều hứng thú. Mỗi ngày hấn đều vắt óc nghĩ ra phương pháp bắt nạt nàng, rồi tưởng tượng nàng sẽ ang đến cho hấn sự trả thù kinh ngạc nào đó, nàng so với các nữ sinh hay viết thư tình cho hấn thì thú vị hơn nhiều, một ngày không bắt nạt nàng, hấn liền cảm thấy không thoải mái tự nhiên.

...Có điều, nói hấn ức hiếp nàng vì ghét nàng cũng không hoàn toàn đúng.

Khi nàng tuyên chiến cùng hấn, ánh mắt to tròn đầy địch ý, hai gò má hồng hồng toàn tâm toàn ý mà phần nộ, quật cường khiến người ta không thể bỏ qua. Cái đầu be bé, cũng rất có chí khí mà đứng thẳng, cằm nâng cao, như muốn đem sức lực toàn thân mà đối phó hấn, khiến hấn cảm thấy nàng kinh diễm khác thường.

Bị hấn khi dễ, nàng cũng không nhận thua. Cho dù thua cũng không khóc, chỉ biết trừng mắt phần nộ nhìn hấn, trừng đến nỗi khiến hấn bội phục, bất tri bất giác mà xem nàng trở thành đối thủ ngang hàng, chỉ có nàng có tư cách đo với hấn. Hấn bắt nạt nàng đến nghiện, mỗi ngày đều rất khoái nhạc.....

Chỉ là, hấn không ngờ, nàng đột nhiên lâm trận lùi bước, nàng thật sự làm hấn thất vọng.

Kể từ khi nàng ăn cơm nắm bị hư, tinh thần hấn cũng trở nên sa sút, bị đã kích nghiêm trọng, sau lại nhìn thấy bộ dáng cúi đầu lo sợ của nàng, hấn càng không thích ứng được. Làm ơn đi, làm như tiểu bạch thỏ chết nhất, làm sao mà bắt nạt đây?

Nghĩ vậy, hấn thực cảm thấy buồn bực, hấn vì thái độ ngoan ngoãn phục tùng tám năm này của nàng mà buồn bực, thật sự là đáng chết!

Hấn mở bình rượu ra, đổ tràn ly, muốn uống cho thật đã.

“A Tuấn, chẳng lẽ cậu sợ con dâu bé đó a? Chỉ cần nàng về nhà, cậu lại chạy tới đây uống rượu giải sầu, còn cùng bọn này uống đến sáng!”

“Có lẽ là vậy nha.....”

Thật là một đám bạn vô tích sự, chỉ toàn đả kích hấn, Đường Tuấn n chịu không nổi chiêu khích tướng, đập bàn một cái đem rượu uống cạn. “Ai sợ nàng! Ta bây giờ lập tức trở về, xem nàng có thể làm gì ta!”

Hàn Tiểu Dạ theo lịch hoạt động của hấn mà đoán có lẽ đến sáng hấn mới về nhà.

Ăn xong bữa tối, nàng thư thái tắm trong đám bọt xà phòng, đem y phục rườm rà mặc cả ngày cởi bỏ, xỏa ra một mái tóc dài đen mượt phía sau.

Cũng bởi vì vừa tắm xong, nàng cứ thế mà ngồi trong phòng đọc sách. Nàng tùy tiện mặc bộ áo ngủ mà mẹ Đường vừa đưa, lộ ra cánh tay mảnh khảnh cùng bờ vai tròn tròn, chất vải rủ ôm sát cơ thể càng làm rõ dáng người hoàn hảo của nàng.

Nàng cũng không đeo kính - Đường Tuấn n không có ở nhà, nàng đeo cho ai xem? Huống chi nàng cũng không cần đến nỗi nhìn không rõ đường đi a.

Hàn Tiểu Dạ nhàn nhã đi lại trong nhà, còn không để ý mà đi đến chỗ ngã rẽ, hoàn toàn không phát hiện sắp sửa nghênh đón một người, nàng cứ vậy mà tiến bước ...

“Ôi!” Đau chết được! Nàng đụng vào tấm sắt sao?

Đường Tuấn n bị bạn bè chế nhạo một trận, đang nổi giận đùng đùng, đi lên lầu hai, lại đụng phải một khối bông ấm nóng mềm mại, lửa giận trong người lập tức biến mất.

Nhìn kỹ lại, ra là tiểu nha đầu, nàng cúi mặt xuống, khiến hắn không thấy rõ ngũ quan, nhưng trên tóc nàng còn vương lại hương thơm. Khi vừa đụng phải nàng, vài sợi tóc còn nhẹ nhàng phất qua mặt hắn, làm tâm hắn trở nên rối loạn khác thường.

“Cô là?” Trong nhà có khách khi nào thế?

Hàn Tiểu Dạ xác định nàng không phải đụng trúng tấm sắt, dọa nàng sợ muốn chết. Đây thật là trời không tránh được mưa nắng, người có khi phúc có khi họa, nàng làm sao biết hắn hôm nay lại về sớm hơn mọi ngày a!

“Là em, Tiểu Dạ, thực xin lỗi...” Nàng cúi đầu, tóc mái che khuất vàng trắng cùng đôi mắt xinh đẹp, vai co lại, cánh tay mềm mại nhỏ bé tái xanh, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Nàng thật hi vọng hắn nhanh nhanh cho nàng đi, tám năm qua, đây là lần đầu nàng dùng diện mạo thật sự đối diện với hắn. Nàng không cảm thấy an toàn, sợ hắn nhìn ra sự phòng bị của nàng.

Tiểu Dạ?!

Tiểu Dạ không phải là một sách sao? Tiểu Dạ không phải là toàn thân đầy tục khí sao? Đường Tuấn n nhìn rõ giai nhân hắn đang ngưỡng mộ lại là nàng, cảm thấy rất không thoải mái. “Thật là, đi không mở mắt à?”

Hắn muốn hung hăng mắng nàng, muốn nhìn thẳng con dâu bé này, muốn chứng minh rằng hắn một chút cũng không sợ nàng. Nhưng hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới, không đeo kính, không bím tóc kiểu Hàn Tiểu Dạ, nàng lại xinh đẹp như vậy, nhất là đôi mắt sáng, sâu thẳm như hồ. Tất cả, lập tức đập vào mắt hắn, khiến lồng ngực hắn không kịp phòng bị mà kêu một tiếng thật lớn.

Hắn hô hấp dần dần trở nên khó khăn, ánh mắt tối lại, từ từ cúi xuống, nhìn thật kỹ nàng. Bờ vai thon tròn, cùng làn da mềm mịn như tuyết lẫn khuất dưới lớp vải

Hắn ngắm nàng thật lâu, hắn không ngờ nàng hai mươi tuổi lại trở nên xinh đẹp mê người như vậy, làn da nhẵn nhụi bóng loáng, khiến hắn thật muốn mạnh mẽ vuốt ve

Hàn Tiểu Dạ thật không biết vị thiếu gia đang nhìn nàng hôm nay bị mắc chứng thần kinh gì, đột nhiên nâng cằm nàng, còn dùng ánh mắt nóng rực đó nhìn nàng, như tia X quang mà rọi nàng từ đầu đến chân, hại nàng kinh hoàng, không hiểu vì sao nàng cảm thấy rất khó chịu.

Ở trường cũng có nhiều nam sinh theo đuổi nàng, nhưng không ai như hắn dám làm càn như vậy với nàng a!

“Thiếu gia. Có việc gì không?” Hàn Tiểu Dạ rất muốn nguy trang thành bộ dáng sợ hãi, nhưng kỳ thật nàng không cần giả, bởi trong lòng nàng đang thật sự sợ hãi. Da thịt lộ ra trước mắt hắn run run, thẹn thùng mà đỏ hồng cả lên.

Nàng cảm nhận được, gã con trai này không phải là tiểu ác bá của tám năm qua, hắn là tên đàn ông chín chắn có đầy đủ sức hấp dẫn, điều này càng khiến người chưa từng có bạn trai, thế giới tình cảm trống rỗng như nàng không thể ngăn cản lại sự uly hiếp này.....

Đường Tuấn n vốn đang còn tâm trạng phờ phợt, nhưng nhìn thấy bộ dáng phát run liên tục của của nàng, như muốn khóc, đôi môi hồng hồng dần nhạt màu, hắn lại nghĩ.

Ta đáng sợ vậy sao?

Nàng bị dọa đến sợ hãi trông thật khó coi, hắn vừa rồi lại như bị mê hoặc, hắn điên rồi!

Buông nàng ra, hận vừa rồi đã chạm qua da thịt nàng, muốn nhanh chóng quay về phòng. Nhưng hắn lại không cử động, ngược lại kích động nói một câu hắn chưa từng nói qua: “Người ngày mai về trường lại a?”

“Phải” Hàn Tiểu Dạ đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hắn chưa bao giờ chủ động nói chuyện phiếm với nàng.

“Tốt nghiệp xong muốn làm gì?” Đường Tuấn n thản nhiên hỏi, hắn lại đi quan tâm công việc của nàng, đúng là gặp quỷ a!

“Cũng chưa biết, chờ tốt nghiệp xong mới tính.” Hàn Tiểu Dạ hạ thấp mí mắt, vẫn là bộ dáng hướng nội.

“Đúng là không có chủ kiến.” Đường Tuấn n xuy một tiếng, xoay người đi lên lầu .

“Tránh được một kiếp !” Hàn Tiểu Dạ thấy hắn cuối cùng cũng buông tha nàng, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, không chú ý lại khiến âm thanh phát ra hơi lớn, ngay cả lầu ba cũng nghe thấy.

“Tránh được một kiếp?!” Đang đứng ở cầu thang trên lầu, Đường Tuấn n khẽ nhếch mép mỉm cười.

Ta nghe lầm sao? Trong giọng nói của nàng còn mang theo hàm ý cười đùa, như đem ta ra đùa giỡn.....

Không, không có khả năng!

Bộ dáng yếu đuối hắn nhìn thấy trong tám năm qua, nàng sao dám làm chuyện qua mặt hắn. Cho dù nàng nói tránh được một kiếp, cũng không có gì không đúng, nàng vốn rất sợ hắn, nàng căn bản là người nhát gan!

Chương 2

Tiền tiền tiền, Hàn Tiểu Dạ hận không thể kiếm được nhiều tiền!

Tại chợ đêm, chỉ có nàng là người trẻ tuổi đứng bán hàng. Sản phẩm chính nàng đang bán là ví da thủ công tinh xảo, cùng với trang sức. Vì là hàng thủ công, hình thức lại vô cùng đáng yêu nên lợi nhuận từ trước đến nay đều rất tốt.

“Ví da thủ công xinh đẹp đây!” Hàn Tiểu Dạ gào lên, giọng nàng to không thua các chú, dì ở gần đó, thu hút rất nhiều khách hàng trẻ tuổi.

Tuy nói rằng học phí của nàng đều do Đường gia chi trả, dì Đường còn cố định phát cho nàng sinh hoạt phí, nhưng ngoại trừ lì xì mừng năm mới, còn lại một chút cũng không đụng đến.

Mẹ nàng vất vả lắm mới kiếm được tiền, nàng lớn như vậy, sao có thể hỏi xin mẹ được?

Tâm nguyện của nàng là tốt nghiệp đại học. Nàng thực cảm kích, nàng không thể tiếp tục nợ thêm ân tình của Đường gia nữa. Do đó sau khi vào đại học, nàng đã bắt đầu vừa học vừa làm.

Đầu tiên, nàng làm phục vụ ở quán ăn, năm nay mới bắt đầu vào chợ đêm bán ví da thủ công kiếm thêm. Nguồn tiêu thụ cũng không tệ lắm, khiến nàng có thêm động lực làm, để dành được một ít tiền.

Số tiền này nàng muốn dùng để mua nhà, không thể tùy tiện xài. Sinh hoạt phí tuần này không đủ, nàng phải làm thêm, chuẩn bị cho chi tiêu hằng ngày.

Mặc dù ý nghĩ ‘tay làm hàm nhai’ của nàng khiến chú và dì Đường đau lòng, nhưng nàng biết nàng không thể gả cho Đường Tuấn n. Mà Đường Tuấn n cũng không thể cưới nàng, họ hà tất phải miễn cưỡng như vậy.

Nàng tự hiểu, ngay khi hắn bắt nàng gọi hắn là thiếu gia, nàng đã biết, trong lòng hắn đã nhận định rằng nàng không xứng với hắn.....

Hàn Tiểu Dạ sắp xếp lại mấy chiếc ví da, lòng cảm thấy có chút cô đơn.

Con gái đối với mối tình đầu luôn là nhớ mãi không thôi, nàng cũng vậy. Thầm mến hắn đến một năm, âm thầm nhìn hắn, đến lúc trở thành con dâu bé của hắn, loại cảm giác hạnh phúc này, nàng sao có thể quên được chứ.

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng từ thiên đường rớt xuống địa ngục — nàng bị chính vị hoàng tử nàng mến bắt nạt! Nàng thật sự rất đau lòng, một mình trốn dưới gối khóc thầm, một thời gian dài sau đó mới chấp nhận đây là sự thật. Sau đó nàng lại có dũng khí phản kháng lại hắn, nhưng cũng vì lòng đã nguội lạnh, phản kháng đến mệt mỏi, chịu đủ điều, mới chọn lựa phương án cuối cùng là thuận theo hắn, rồi tiếp tục chán ghét hắn, cố hết sức mà thoát khỏi hắn.

Nhưng con người quả thật là loài động vật kỳ quái, miệng thì cứ nói chán ghét, nhưng đến mỗi dịp cuối tuần, nàng vẫn tự động về nhà chuẩn bị cơm cho hắn. Tám năm, nàng cũng không còn có thể phân rõ là do bị mẹ ép về hay là

Do lòng nàng tự nguyện.....

Chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của hắn khi ăn món thịt nàng nấu, lòng nàng đã cảm thấy rất cao hứng.....

“Bà chủ à, bà ngần ngại gì thế?” Cô gái trẻ với gương mặt tròn trĩnh gọi nàng.

“Bội Phân, cậu đến rồi à!” Hàn Tiểu Dạ lấy lại tinh thần, ngạc nhiên nói: “Không phải cậu đang ở ký túc xá sao?”

Lâm Bội Phân là bạn học kiêm bạn cùng phòng với nàng, ví da nàng đang bán tất cả đều là do Bội Phân tự may, nhờ có cô, nàng mới có thể cạnh tranh kịch liệt ở chợ đêm này.

“Đúng vậy! Ai bảo cậu bán đắt như vậy, hại tớ làm mệt muốn chết, phải ra ngoài hoạt động gân cốt một chút mới được. Cậu không ngại để tớ giúp rao hàng chứ?”

“Đương nhiên không ngại, cậu là thần tài của tớ. Tớ còn phiền bà giúp, tiền kiếm được cũng không ít đâu!” Hàn Tiểu Dạ nịnh nọt đầm đầm cho Bội Phân.

“Miệng ngọt như vậy, nhất định là trong lòng đang mắng tớ làm ví da quá chậm, hại cậu không có đồ mới để bán chứ gì?”

“Tiểu nhân không dám!”

Lâm Bội Phân nhìn mười ngón tay đều bị chai của Tiểu Dạ, đau lòng nói: “Tiểu Dạ, tớ không hiểu, không phải cậu làm thêm cho quán ăn sao? Giờ lại còn vất vả bán hàng vỉa hè nữa à?”

“Bởi vì tớ phải nhanh nhanh kiếm tiền mua nhà. Để mẹ tớ hưởng phúc! Hư ~~ Đây là bí mật nha!” Ngay cả mẹ nàng, nàng cũng chưa nói!

“Tớ thấy cậu sớm muộn gì cũng gả vào nhà họ Đường thôi!” Lâm Bội Phân đối xử rất tốt với nàng, cũng hiểu sơ sơ về mối quan hệ giữa nàng và Đường gia.

Hàn Tiểu Dạ chống nạnh, hừ mũi. “Đời này của tớ việc không có khả năng nhất chính là gả cho hắn!

Tớ hận nhất chính là không mau kiếm đủ tiền, nhanh chóng cùng mẹ rời khỏi Đường gia, không còn cần phải nhìn sắc mặt hắn mà sống!”

“Tiểu Dạ, cậu cần tiền vậy sao?” Nàng phải giúp thế nào đây? Lâm Bội Phân suy tư. Đột nhiên nhớ đến lời giới thiệu việc làm của chị nàng, liền hưng phấn nói: “Nếu tớ nói có cơ hội việc làm lương cao, cậu có muốn thử với tớ không?”

Sau khi dọn hàng, Hàn Tiểu Dạ một mình đi trên con đường không còn người qua lại.

Thường ngày, đến chợ đêm bán hàng, đều do Lâm Bội Phân dùng xe chở nàng đến rồi tiện thể chở nàng về. Nhưng đêm nay nhà Lâm Bội Phân có việc gấp, lấy xe về trước, nàng đành phải tự đi về ký túc xá một mình vậy.

Muộn thế này cũng không còn xe bus, nàng cũng không nỡ phí tiền mà gọi xe taxi, đành tự an ủi mình: lâu lâu đi tản bộ hóng gió cũng không tệ ha.

Chị của Bội Phân giới thiệu cơ hội việc làm cho nàng, nghe nói là thiếu gia giàu có nào đó tổ chức sinh nhật, tuyển phục vụ viên lương là hai trăm đồng, nghe sơ cũng thấy được lắm....

Được rồi, ngày mai sẽ nói với Bội Phân mình cũng muốn làm.

Nàng xoay xoay nắm tay nói, không phát hiện có người đội mũ lưỡi trai đang theo phía sau nàng.

Người nọ đột nhiên chạy đến, giật lấy ví nàng đang đeo trên vai nàng rồi bỏ chạy!

Hàn Tiểu Dạ trơ mắt nhìn cái ví bị cướp đi, bên trong là tiền lời của hôm nay - nàng quá sơ suất, không nên ỷ lại vào con phố quen thuộc mà không cảnh giác, lộ sơ hở!

“Tên trời đánh kia đứng lại!”

Tên cướp chạy rất nhanh, nhưng nàng cũng không phải cái đèn dầu, vừa đuổi theo vừa gào to ‘cháy’. Nàng muốn gây sự chú ý với mọi người, nhưng gào cả buổi cũng không ai đến giúp là thế nào? Mọi người đều không muốn xem náo nhiệt sao?

“Đứng lại! Lập tức đứng lại cho ta!” Quái, nàng tốt xấu gì cũng thuộc dạng thanh tú, vì sao không có ai làm anh hùng đến cứu mỹ nhân vậy nè! (Yu: trình tự sướng quá cao)

Hàn Tiểu Dạ tức điên. Còn dám chạy. Nàng nóng lòng muốn bắt được tên cướp, vội vàng cởi giày. Được ăn cả ngã về không, dốc toàn lực, một phát ném thẳng vào tên đội mũ lưỡi trai chạy phía trước.

Phanh! Trúng rồi, tên cướp bị ném trúng choáng váng như thấy mười ông sao, tốc độ chạy cũng chậm lại.

“Hừ! Xem mày chạy đi đâu?” Gương mặt đằng đằng sát khí, Hàn Tiểu Dạ thừa cơ hội chạy vội tới.

Tên cướp bị nàng dọa đến khiếp, chân nhũn ra, nằm bò xuống đất.

Hàn Tiểu Dạ muốn lấy chiếc ví về, nhưng tên cướp lại giữ chặt không buông.

“Buông tay!” Nàng ra lệnh, phát hiện tên cướp hóa ra chỉ là đứa trẻ vị thành niên, nàng lại càng tức giận. “Cậu bạn nhỏ không chịu lo học hành cho tốt, lại đi trộm cướp, thật khiến cha mẹ cậu phải đau lòng!”

Đứa nhỏ vẻ mặt chống đối, liều chết giãy dụa.

Hàn Tiểu Dạ cười ngọt ngào. “Ngoan ngoan buông tay, chị đây sẽ hẹn hò với cưng!”

“Bà già, ta không thèm!”

Dám gọi nàng là bà già! “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, không đưa mi đến đồn cảnh sát là không được mà.”

“Ta càng không sợ! Ha ha!”

“Tốt lắm, ta thay trời trừng phạt mi!” Hàn Tiểu Dạ học theo mấy lời thoại trong phim kịch ra nói! Cậu nhóc đột nhiên ngã xuống đất, mũi chảy máu. Đây là lần đầu tiên cậu bị đánh đến chảy máu mũi.

Hàn Tiểu Dạ thuận lợi lấy lại được chiếc ví, tức giận hất hất mái tóc dài.

Ngay lúc đó, một chiếc taxi màu vàng có rèm che dừng trước mặt nàng. Nàng kinh ngạc nhìn thoáng qua - nàng không có gọi taxi.

Đến khi cửa xe mở ra, một đôi chân dài bước xuống, nàng đưa mắt từ từ nhìn lên, đầu như vang lên một tiếng, đứng ngây ra.....

Là Đường Tuấn n!

“Đã trễ như vậy, cô còn ở bên ngoài làm gì?” Đường Tuấn n đang ngồi ghế sau trong xe, hần bắt xe để về nhà. Từ đằng xa, nhìn thấy nàng, nhưng chưa xác định rõ. Vì nàng để tóc dài, mặc T-shirt, quần bò. Hoàn toàn khác với cách ăn mặc khi ở nhà.

Đến khi thấy rõ gương mặt nàng, lại thấy nàng đang dán co với một cậu bé, hần mới nhờ tài xế dừng lại để quan sát.

Không ngờ, người té ngã chảy máu mũi lại là cậu bé kia, là hần nhìn lầm sao?

Hàn Tiểu Dạ cúi đầu nhìn lại quần áo đơn giản trên người mình, thật đáng chết! Nàng không mặc đúng trang phục cần thiết rồi!

Thế là vội vàng khom lưng, cúi mặt, rụt rè sợ hãi, mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt: “Thiếu gia, em đói bụng, định ra chợ đêm mua đồ ăn, không nghĩ tới....”

Nàng run run đưa ngón trỏ chỉ vào cậu nhóc đang chảy máu mũi bị dọa đến mất tinh thần nói: “Em bị nó giật đồ!”

“Giật đồ sao?” Ánh mắt sắc bén của Đường Tuấn n đảo qua.

Cậu bé bị hấn trừng mắt, khiếp sợ liền lập tức phục hồi lại tinh thần. “Tôi không cố ý, tôi còn bị cô ấy....” Chỉ chỉ vào cái mũi, muốn nói chính cậu cũng bị cô gái kia đánh, so ra cậu còn đáng thương hơn.

Hàn Tiểu Dạ cướp lời, giọng nói mang chút ghen ngào: “Nó thật đáng giận, giật ví của em, nếu không ném nó, ví của em đã bị nó giật mất rồi.....” Nói xong, còn nhanh chân trốn sau lưng Đường Tuấn n ra dáng thỏ con nhút nhát. Chị hai à, không phải tôi bị chị đánh sao? Cậu bé thâm kêu khổ, muốn nói ra sự thật, nhưng lại bị nàng trừng mắt. Đi mau đi, còn ngây ngốc ở đó làm gì! Hàn Tiểu Dạ ra hiệu cho cậu bé mau nhanh chân bỏ của chạy lấy người, tay còn ra dấu như muốn đánh người.

Cậu bé sợ tới mức muốn tè ra quần, không muốn nhớ tới cú đánh vừa rồi nữa. “Xin lỗi, tôi không dám nữa, tha cho tôi đi!” Từng bước rồi từng bước liền phóng đi.

Đường Tuấn n vốn định đưa cậu đến đồn cảnh sát, nhưng thấy cậu đã nhận sai, còn chuồn nhanh như vậy, bắt cậu đi cũng không có ý nghĩa.

Hắn vẫn cảm thấy đó điều gì đó kỳ lạ, cậu bé kia sợ hấn đến vậy sao? Nói là sợ hấn, nhưng sao cứ nhìn chằm chằm về phía sau lưng hắn, làm như thấy hung thần phía sau vậy.

Không thể nào! Sau lưng hắn chỉ có một chú thỏ con nhỏ nhắn.

“Cô ổn không?” Hấn hừ lạnh, nàng lại đi trốn sau lưng hắn, thật nhát cáy!

“Ổn rồi” Hàn Tiểu Dạ vẫn cúi đầu, nhìn thẳng xuống đôi chân mang tất trắng..... Khoan đã, nàng mang tất, vậy giày của nàng đâu? Chết rồi! Nàng lại mất mặt trước hấn rồi.

Đường Tuấn n nhìn thấy nàng cứ cúi đầu, tưởng rằng dưới đất có kho báu gì, cũng cúi đầu nhìn theo. Lúc này mới phát hiện tình trạng của nàng. Hấn nhìn bốn phía, tìm thấy một chiếc giày nữ đơn độc. “Giày cô ở kia phải không?”

Hấn ngạo mạn chỉ ngón tay, chân cũng không bước. Nàng hiểu, hấn không hề có ý giúp nàng nhặt giày.

Hàn Tiểu Dạ đi lại nhặt giày, cô vợ nhỏ ngồi xuống chậm chậm mang giày vào. “Thật xin lỗi, thiếu gia, em vừa mới vội vàng bắt cướp à không, đuổi theo tên cướp, nên giày bị rơi ra.....” Nàng làm sao dám nói mình vừa dùng giày ném người chứ!

“Vậy sao?” Đường Tuấn n nhìn chằm chằm động tác mang giày của nàng, nàng mang vào thật chậm, tay không ngừng run, nàng thật sự sợ hấn.

Hàn Tiểu Dạ mang giày vào, đứng lên vẫn cúi đầu, khom lưng, vai run rẩy, gần như khóc đến nơi: “Cám ơn thiếu gia, vừa rồi thật đáng sợ, may mà có thiếu gia cứu em.....” Nàng diễn vậy giống thật chưa? Hử hử.

Cứu? Đường Tuấn n không nhớ là đã cứu con nhóc này lúc nào. Từ đầu tới cuối, hấn đều cảm thấy nàng và cậu bé kia có điểm kỳ quái, nhưng hấn không biết kỳ quái chỗ nào. Như hiện tại đây, con nhóc khóc sao thấy giả giả thế nào ấy.

Là giả khóc à?? Hấn chau mày, muốn chối bỏ đáp án này. “Sau này đừng đi chợ đêm vào giờ này nữa, mẹ cô sẽ lo lắng.”

“Dạ thiếu gia, em đi.” Hàn Tiểu Dạ lui vài bước, xoay người, chậm chậm bước đi: “Hô...” Lại tránh được một kiếp, cứ tưởng mình xong đời rồi chứ.....

Đường Tuấn n nhìn chằm chằm bóng dáng nàng, nhìn thấy nàng đầu tiên là chậm chậm chạy bằng những bước nhỏ, sau đó thì cứ như người được thả tự do mà lao đi, cảm giác như nàng cảm thấy thật may mắn khi thoát khỏi hấn.

Tránh được một kiếp ! Giọng cười khe khẽ như quần quanh bên tai hắn, không cần nghĩ ngợi, hắn liền cất giọng: “Hàn Tiểu Dạ, đứng lại!” Nghe được mệnh lệnh phát ra từ phía sau, sóng lưng Hàn Tiểu Dạ đột ngột lạnh toát. Hắn phát hiện ra điều gì sao?

Trong lúc nàng còn đang phân tâm, Đường Tuấn n đã bước đến trước mặt nàng, nói: “Tôi đưa cô về.”

“Đi!” Hàn Tiểu Dạ kinh ngạc phát ra tiếng.

Đường Tuấn n trừng mắt, liếc nhìn nàng, Tiểu Dạ liền vội vàng che miệng.

3. Chương 03

Hay lắm, miệng hắn cong lên ra vẻ đắc ý, nắm lấy cổ tay nàng, kéo lên taxi. Động tác thật bá đạo, tưởng như nếu không nắm chặt thì nàng sẽ trốn thoát vậy.

Hàn Tiểu Dạ không dám cự tuyệt, tay bị giữ chặt, nàng còn có thể làm được gì bây giờ?

Để mặc cho hắn lôi kéo, hơi ẩm từ tay hắn lan sang cổ tay nàng, khiến lồng ngực nàng tràn ngập cảm giác thẹn thùng.

Hàn Tiểu Dạ vừa lên xe, lập tức ngồi sát ra cửa, duy trì khoảng cách với Đường Tuấn n. Nàng như đứng trên lửa, ngồi trên than, mắt cũng không dám chuyển, thật sự cảm thấy bị ức chế!

Vì sao sự việc lại thành ra thế này?

Nàng tránh hắn tám năm, cũng nguy trang tám năm, theo lý thuyết, cả hai phải giống như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không thể gặp nhau, nhưng bây giờ...Hắn lại nói muốn đưa nàng về? Tên đàn ông lương tâm bị chó tha tám năm qua này có âm mưu gì đây?

Nàng không cho rằng diện mạo thật của mình đã bị hắn nhìn thấy, hắn đột nhiên lại ngồi sát vào, khiến nàng nổi hết cả da gà!

“Tiểu Dạ”

“Dạ?”

Gì chứ, ngay cả ngấn đầu nhìn ta một cái cũng không có, nàng thật sự xem ta là thiếu gia sao? Còn ngồi dựa vào cửa nữa, là muốn lựa thời cơ bỏ trốn sao? Đột nhiên Đường Tuấn n lại có loại cảm giác thú vị của mèo vờn chuột. Hắn nhìn vào gương mặt thanh tú của nàng hỏi: “Cô học chuyên ngành tiếng Anh, sau khi tốt nghiệp có tính làm gì không?”

“Không có.” Chuyện này không phải hắn đã từng hỏi rồi sao?

“Không có?” Đường Tuấn n chau mày, hắn đã hỏi qua, cũng không có nghĩa là không thể hỏi lại.

Từ lúc đụng trúng nàng lần trước, hắn bắt đầu chú ý đến sự tồn tại của nàng. Đêm nay, áo T-shirt, quần bò, vẻ thanh xuân dào dạt của nàng khiến mắt hắn như bừng lên, đánh đổ mọi quan điểm của hắn về nàng trong tám năm qua.

Nàng có thật như vẻ bề ngoài yếu đuối nhát gan này không? Hắn muốn thử phá vỡ tấm mặt nạ này.

Hàn Tiểu Dạ ra vẻ do dự, lát sau mới lên tiếng: “Có lẽ sẽ đi dạy tiếng Anh....”

“Mẹ tôi nói cô hằng ngày còn đi làm thêm bên ngoài, mẹ không phải đã cho cô sinh hoạt phí sao?” Đường Tuấn n rất hiếm khi chủ động quan tâm đến chuyện của nàng, nhưng mẹ hắn lại luôn tự động báo cáo cho hắn nghe, chuyện không biết cũng thành biết.

“Đi có cho em sinh hoạt phí. Nhưng học phí hằng năm của em đều do dì lo, nhiều đó đã quá nhiều rồi, nên em thấy sinh hoạt phí của mình thì tự mình lo vậy.”

“Nhà tôi không thiếu tiền để nuôi cô.”

“Không thể nói vậy được. Dù sao em cũng có tay có chân, đương nhiên phải tự mình kiếm.....” Nói xong, Hàn Tiểu Dạ mới phát hiện bản thân vừa rồi đã quá kích động, thật mà muốn cắn lưỡi mà.

Đường Tuấn nhìn thấy ánh mắt nàng nổi lên tia giận dữ, như thể vừa rồi hắn đã sỉ nhục nàng — nàng nổi nóng!

Nàng tức giận sao? Thú vị đây. “Cô có thể đến công ty của Đường gia làm việc, tiền lương tuyệt đối sẽ cao hơn bên ngoài.”

“Di...”

“Gì mà di, lời tôi nói khó tin vậy sao?” Bộ dạng mắt mở to, miệng kinh hô của nàng thật sự quá đáng yêu, hắn chưa từng nhìn thấy gương mặt sống động này của nàng.

Cực kỳ khó tin! Nàng không phải bị nhũn não mà muốn đến địa bàn của hắn làm việc. Hàn Tiểu Dạ vội vàng xua tay: “Không cần, em làm thêm ở quán ăn được rồi!”

“Tôi nói thật, cha cũng từng nói qua, vốn tiếng Anh của cô rất khá, có thể đến công ty làm phiên dịch viên.” Đường Tuấn cương quyết nói. Hắn muốn biết khi bị ép buộc, nàng sẽ có phản ứng như thế nào.

Ai thêm làm phiên dịch! Hàn Tiểu Dạ rất muốn nói vậy, nhưng nàng biết, nếu nàng từ chối, hắn nhất định cho rằng nàng phản kháng. Cho nên đành tìm cách ứng phó với hắn vậy. “Nga....”

Hừ! Tên xấu xa, ai thêm vào làm ở Đường thị. Vào đó để làm đàn em cho hắn sai vặt à! Nàng cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn không phát ra lời nào.

Nga? Vậy là động ý sao? Sự thay đổi trở lại này của nàng làm hắn cảm thấy chơi không vui tí nào. Nhìn vào cái miệng nhỏ nhắn cứ mấp máy như nói gì đó, hắn như bắt được điểm yếu của nàng.

Nàng đang nói xấu hắn sao? Trước kia quả thật là có thể, bây giờ thì sao? “Tiểu Dạ, tóc cô đẹp thật!” Hắn dựa sát vào nàng, đưa tay nắm lấy vài sợi tóc.

Hắn, hắn đang làm cái gì vậy nè? Đùa ta sao? Hàn Tiểu Dạ nhìn thấy gương mặt tuấn tú của hắn, lại vì động tác này mà ngây ra. Cơ thể rắn chắc cường tráng lại dựa sát nàng như vậy. Đùi hắn cứ như dán chặt vào chiếc quần bò của nàng, khiến vùng da quanh đó của nàng chợt nóng lên. “Tiểu Dạ, cô có thể nói cho tôi biết vì sao mỗi lần về nhà cô đều buộc tóc không?” Hắn dù bận nghịch tóc nàng vẫn ung dung hỏi, thường thức khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

“Tiểu Dạ, cô cũng thật lợi hại nha! Như vậy cũng không nổi nóng.” Lâm Bội Phân vừa bị một cô đại tiểu thư làm khó dễ, tức muốn chết, vẫn là Hàn Tiểu Dạ cực lực an ủi nàng.

“Bởi vì bọn họ đều không đáng sợ bằng ác ma.....” Hàn Tiểu Dạ lẩm bẩm. Bắt đầu rót rượu.

“Ác ma?”

Rót rượu xong, Hàn Tiểu Dạ lơ đãng ngẩng đầu, ánh mắt mông lung. Hồn bị dọa bay hết một nửa.

“Ác ma đến đây.” Nàng lẩm bẩm nói, môi trắng bệch.

“Là thiếu gia của nhà bà! Mỹ nam tử!”

Lâm Bội Phân đã nhìn thấy qua Đường Tuấn trên bìa một cuốn tạp chí, hét như pháo nổ, đáng sợ đến mức khiến Hàn Tiểu Dạ phải nhanh tay che miệng nàng lại, lời nàng đến một góc tối.” Nói nhỏ thôi!” Không thể để hắn phát hiện a!

Không xong rồi, nàng lại quên đi Đường Tuấn có rất nhiều bạn thân thuộc dạng công tử, bữa tiệc sinh nhật này cũng không phải chuyện lạ.

Đương nhiên, nàng đường đường chính chính đến làm việc, không cần sợ hắn; nhưng nghĩ đến việc mấy ngày trước khi hắn đưa nàng về ký túc xá, vừa nghe đến hai tiếng: “bà xã”, đầu óc nàng như quay cuồng, hại nàng cuối tuần không có can đảm trở về nhà, sợ hắn trả thù.....

“Ngô.”

“A ~ xin lỗi!” Lúc này Hàn Tiểu Dạ mới phát hiện tay mình còn đang bịt miệng Bội Phân, vội vàng buông tay ra.

“Cậu sao vậy? Sợ bị thiếu gia nhìn thấy đến vậy sao?” Lâm Bội Phân tức giận đích hỏi.

“Tớ sợ a.” Sợ chết a!

“Sợ thì cũng không cần lòi tớ xuống gầm bạn vậy chứ!”

Dưới gầm bàn? Hàn Tiểu Dạ nhìn khắp bốn phía, bao nhiêu là cái đùi đẹp qua lại trước mắt. “Xin lỗi nha, tụi mình đi qua kia lẹ đi!”

Nhận thấy mình đang hành động kỳ quặc, nàng vội bàng đứng lên, giả vờ bình tĩnh đi bưng rượu, chú ý không đi cùng hướng với Đường Tuấn n.

Làm ơn đừng thấy tôi.....Nàng khấn thầm.

“Tiểu thư, có rượu đỏ không?”

“Có, mời dùng.” Nàng ân cần đưa cho khách, rồi xoay người.

Đường Tuấn n mơ mơ hồ hồ nghe được giọng của Hàn Tiểu Dạ, nhìn về phía phát ra âm thanh, lại chỉ thấy một phục vụ viên đưa lưng về phía hắn.

Hàn Tiểu Dạ đứng ra phải nên là đeo kính, tóc dài buộc lại mới đúng chứ.....Không! Đó là vẻ nguy trang của nàng. Tuy hắn không rõ nguyên nhân, nhưng sau khi suy nghĩ thật lâu, hắn mới có được kết luận này.

Thật đáng tiếc! Nàng rõ ràng có khuôn mặt thanh tú, lại còn có mái tóc dài mượt mà.....

Đến tận bây giờ, Đường Tuấn n vẫn nhớ rõ hương thơm từ những sợi tóc dài đó. Nhớ rõ gương mặt bị hắn trêu chọc mà ửng đỏ, lại còn bộ dạng vội vàng lẩn trốn hắn.

Cuối tuần trước hắn thật cao hứng, phấn chấn về nhà trước để chờ nàng, không ngờ nàng lại không về, nghe đâu là vì sắp thi, hắn còn vì thế mà tâm tình không thoải mái.....

Quái, vì sao hắn lại để ý nàng? Bắt được nhược điểm của nàng, hắn mừng như mèo trộm được cá, không thấy nàng, hắn lại thấy uể oải, nàng có trọng lượng với hắn vậy sao?

Hay là nói thật ra, hắn vẫn không thể quên được cô bé! Nụ cười ngọt ngào, khờ khạo gọi hắn là Tuấn Ca Ca, còn có đôi mắt quật cường, dũng cảm chống lại hắn.

Cho nên ngoài miệng thì cứ ba câu là chán ghét nàng, nhưng mỗi cuối tuần, hắn vẫn tự động về nhà ăn cơm. Không chỉ là do đồ ăn nàng làm ngon, là hắn không dám thừa nhận hắn muốn nhìn thấy nàng....

Hắn vẫn tìm kiếm bóng dáng cô nhóc năm xưa trên người nàng, nhưng chỉ nhìn thấy dáng vẻ phục tùng, làm hắn hết lần này đến lần khác thất vọng. Hôm nay hắn cuối cùng cũng đã tìm thấy được ‘Nàng’

Hắn muốn bắt được ‘Nàng’, không cho ‘Nàng’ trốn thoát, trái tim hắn đã bị ‘Nàng’ hoàn toàn tác động.

“A Tuấn, cậu ngây ngốc cái gì đó? Hôm nay là sinh nhật tớ, lại uống một ly đi!” Chủ tiệc là A Bân, khoác vai hắn, kéo hắn vào ghế ngồi.

Đường Tuấn n quay đầu lại nhìn, nhưng không còn nhìn thấy Hàn Tiểu Dạ, là hắn nghe lầm sao? Nàng sao lại đến nơi cao cấp này, không có khả năng!

Thu hồi ý nghĩ, lấy món quà tinh xảo được chuẩn bị từ trước ra đưa cho A Bân. “Cho cậu nè, là món cậu thích nhất.”

A Bân hưng phấn mở quà, quả nhiên là đồng hồ hắn ngày đêm mong ước, một cái giá mười vạn, số lượng có hạn, lúc hắn muốn mua đã không còn. “Cừ thật, cậu làm sao có được nó vậy?”

“Tớ có cách của tớ.” Đường Tuấn n không nói vật này là do hắn phải năn nỉ em hắn bán cho.

“Ha ha, thật vui nha! Không hổ danh là bạn tốt.” A Bân rất thích chiếc đồng hồ, sau đó ôm vai hắn nói: “Thật ra tớ cũng có quà sinh nhật cho cậu!”

“Quà sinh nhật?” Đường Tuấn n có dự cảm không tốt lắm. “Sinh nhật tớ không phải đã qua rồi sao?”

“Ai nha! Cái này là đặc biệt mà, cái này là lễ vật tớ dày công chuẩn bị cho cậu!” A Bân ghé vào tai hắn nói nhỏ một cách hào hứng: “Đó chính là một đại mỹ nhân~~”

“Phụ nữ?” Đường Tuấn n chau mày.

“Là Trần đại tiểu thư của công ty điện gia dụng! Người ta thầm mến cậu từ lâu, rất muốn hẹn hò với cậu, bắt đầu hẹn từ trên giường cũng không phải ý tồi đâu nha!” A Bân đẩy đẩy vai hắn. (Yu: hừ, kẻ xấu, ác ma, dám dụ dỗ mỹ nam nhà ta à >”<)>

Đường Tuấn n hồi tưởng lại vị Trần đại tiểu thư kia. Bọn họ từng đi ăn xã giao vài lần, hắn nhận ra Trần tiểu thư cũng có cảm tình với hắn, nhưng nàng không phải hình mẫu hắn thích, cho nên hắn vẫn không dấn động đến. Không ngờ nàng lại dạn dĩ như vậy, muốn bắt đầu hẹn hò từ trên giường.

“Tớ không cần.” Nếu như bị loại tiểu thư ông ọ này cuốn lấy, hắn chắc khó mà thoát thân được.

“Lên giường không hợp thì chia tay! Ai bắt cậu phải cưới cô ấy!” A Bân tích cực thúc đẩy, hi vọng Trần tiểu thư giới thiệu em gái nàng cho hắn. Từ lần gặp được em gái xinh đẹp của cô, hắn đã thầm ái mộ, thề nhất định phải đeo đuổi được nàng.

“Thật sự không cần.” Đường Tuấn n giữ vững lập trường. Hắn không phải chưa từng có loại kinh nghiệm tình một đêm, nhưng hắn lại rất ghét lên giường với phụ nữ không có não. (Yu: yup, phải zị chó)

“Cậu sợ cô con dâu bé của cậu sao?”

“Đừng giỡn chứ!” Đường Tuấn n phản ứng mạnh mẽ. Hắn càng lúc càng để ý đến nàng, không ngờ chỉ cần nghe nhắc đến nàng, cũng khiến hắn tưởng như mình bị chìm đắm trong nàng.

“Uống rượu, uống rượu, tớ không nhắc đến nữa.” A Bân rót đầy ly rồi đưa cho hắn. “Cạn ly.”

Hai ly rượu chạm vào nhau, phát ra âm thanh vang dội. Đường Tuấn n uống vào một ngụm, cảm thấy có chút không cam tâm, vì sao hắn lại để ý đến Hàn Tiểu Dạ như vậy? Dù cho nàng có là con dâu nuôi từ bé, hắn cũng không cần vừa nghe đến tên nàng liền nổi giận. Sợ bị người khác nhìn ra tình cảm đặc biệt của hắn đối với nàng.....

Hắn bị loại tình cảm không rõ ràng này gây sức ép đến tám năm trời qua.....

“Uống nữa nào.” A Bân lại rót tiếp cho hắn ly khác, uống hết, lại rót, ý muốn chúc cho hắn say.

“A Tuấn, A Bân, hai người đã bắt đầu uống rồi à?” Hai người bạn khác, A Bảo và A Đường đến muộn, đều tặng quà, rồi bốn người cùng nhau uống.

Đường Tuấn n uống nhiều nhất. Đến khi hắn nhận ra mình đã uống quá chén, đầu choáng váng, ý thức mơ hồ, đến cả lời nói của đám bạn cũng nghe không rõ nữa.

“A Tuấn say rồi, chúng ta khiêng cậu ấy vào phòng nghỉ ngơi đi!”

Chương 3

Tiểu Dạ đang ở sân sau, lại bị gọi đi quét dọn phòng trên lầu để chuẩn bị đón khách quý ngủ lại qua đêm. Sau khi quét dọn, đổi chăn mới, mồ hôi cũng tuôn đầy mặt.

Rời khỏi phòng, nàng đến phòng tắm để rửa mặt, nhìn vào gương thì thấy búi tóc mình đã rối bù cả lên, liền thả ra rồi dùng sợi thun cột lại thành đuôi ngựa. Như vậy nàng càng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn. “Tốt rồi, xuống dưới nhà dọn dẹp thôi!”

Đang lúc định rời phòng tắm, lại vừa vặn nghe có tiếng người bước vào phòng ...

“Là phòng này à?”

“Đúng vậy, là phòng này.” Nàng dán tai vào vách nghe trộm, không dám bước ra khỏi phòng tắm nửa bước. Đợi đến khi bên ngoài không còn âm thanh nào mới lặng lẽ đẩy cửa bước ra. Nhưng vừa ra khỏi phòng tắm, nàng đã bị vật thể lạ đang nằm trên giường kia dọa cho sợ chết khiếp!

Không, đó không phải là vật gì đó đó là một người đàn ông say rượu!

Nàng không dám đến gần, thầm muốn chuồn đi nhanh.

“NướcNước”

Hàn Tiểu Dạ chấn động, xoay mình, mặt cứng lại. Nàng bước lại gần giường, muốn chứng thực lại phán đoán của mình!

A ~~ chết tiệt, trên giường đúng thật là Đường Tuấn n. Mình sao lại hay như vậy chứ, ở bữa tiệc đông vậy còn gặp được hắn, lại đúng lúc nhìn thấy bộ dạng say khướt này của hắn nữa!

Tốt nhất là nhanh chân một chút, từ lúc gặp hắn đến giờ, nàng chưa gặp được điều gì tốt cả. Nhưng lúc này hai chân nàng lại không nghe lời nàng, cứ đứng yên bất động, thật kỳ quái!p>

Nàng làm sao vậy?

A ~~ nàng sao lại quên là hắn đang say, lúc này không phải là cơ hội để nàng phá hắn mà không sợ bị gì sao?

Hàn Tiểu Dạ hắc hắc cười, trong đầu nghĩ nhanh: ‘lấy di động ra chụp ảnh’, đúng vậy, khó khăn lắm mới nhìn thấy cảnh đại thiếu gia say rượu, sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Cạch cạch cạch! Thở gõ tay lên bàn, Hàn Tiểu Dạ cảm thấy người nằm trên giường thật sự rất mê người! Hai nàng nhịn không được mà nuốt nước miếng. (Yu: =)) ko hổ danh là sắc nữ

Nàng thử cởi đến chiếc nút thứ ba, vùng ngực của Đường Tuấn n cũng lộ ra không ít, ai da ~~ thật gợi cảm nha. Nàng hào hứng chụp ảnh, như thể chỉ có những lúc thế này nàng mới quên được cảm xúc quái dị của mình dành cho hắn.

Đúng, chỉ cần có tám hình chết người này của hắn, nàng có thể an tâm bỏ của chạy lấy người rồi.

“Nước muốn uống nước.....”

Hàn Tiểu Dạ sau khi làm chuyện xấu định chạy trốn, nhưng nghe thấy giọng thống khổ của tên kia, lòng nàng lại không nhẫn tâm. Không thể cất bước, cũng không thể động đậy.

Thật đáng giận, lòng thương hại của nàng căn bản là không cần dành cho tên ác này!

Vì sao nàng lại cảm thấy nếu nàng không để ý đến hắn, hắn thật đáng thương.....

Không! Hắn sao đáng thương được, hắn uống say, tự nhiên sẽ có nhiều phụ nữ tranh nhau chăm sóc hắn. Từ trước đến nay, người hắn hẹn hò ai nấy đều xinh đẹp, hắn có bao giờ thấy sự tồn tại của người con dâu nuôi từ bé này đâu....

Nghĩ vậy, lòng Hàn Tiểu Dạ chợt cảm thấy chua xót, nàng không hiểu vì sao bản thân lại luôn lo lắng cho hắn như vậy?

Vì muốn thoát khỏi hắn, nàng phải luôn nhìn hắn, để ý sắc mặt hắn, giả vờ nhu nhược trước mặt hắn. Giả vờ thuận theo hắn, mới tránh khỏi làm đối tượng cho hắn bắt nạt, nhưng thỉnh thoảng gặp phải lúc hắn nổi tính khí trẻ con, nàng cũng không chịu thua kém mà phát hỏa cùng hắn.

Nàng là người nhìn thấy hắn lớn dần lên, nhìn thấy hắn cao lên, bờ vai rộng ra, nhìn râu hắn mọc ra và hầu kết phát triển, nghe giọng hắn càng ngày càng trầm ấm Nàng rõ hơn bất kỳ ai khác về sự tuần tú, mê người của hắn tăng dần theo thời gian.Nàng chán ghét hắn, nhưng lại không thể dời ánh mắt mê luyến của mình khỏi hắn.....

“Nước, tôi muốn uống nước.....”

Hàn Tiểu Dạ thật sự không vui tí nào, hắn dựa vào cái gì khiến nàng thần hồn điên đảo, mà hắn lại không biết người đang chăm sóc hắn là nàng? “Quên đi, tôi hảo tâm lấy nước giúp anh.”

Nói xong, tiểu Dạ xoay người rót một ly trà, xoa thắt lưng nói: “Nước nè, tự uống đi!”

Đường Tuấn n đỏ mồ hôi, hấn say đến choáng váng đầu óc, cổ họng khô rát, chết tiệt, hấn muốn giết A Bân cho rồi, dám chuốc say hấn.....

Hấn còn nghe được có người nói thầm bên tai hấn, dường như là Tiểu Dạ Không! Không thể nào, là ảo giác thôi, nàng sao có thể ở cạnh hấn được.....

Hàn Tiểu Dạ nhìn thấy bộ dạng khó chịu của hấn, lòng chùng xuống, mắt lộ vẻ đau lòng, cuối cùng, nàng khuất phục.

Được rồi! Nàng là người tốt, giúp hấn uống nước. “Thật là! Không ngờ đường đường đại thiếu gia nhà anh cũng có ngày thế này, chờ anh tỉnh táo lại, tôi nhất định phải trêu anh cho bỏ!”

Nàng ngồi bên mép giường, nâng nửa người hấn lên, cho hấn dựa vào vai nàng, đem ly trà đặt lên miệng hấn, không kiên nhẫn nói: “Nước nè, uống nhanh đi!”

Hấn nặng muốn chết, tuy nhìn là gầy gầy cao cao, nhưng xương cốt đàn ông tất nhiên là nặng hơn của phụ nữ rồi. Nàng phải lấy tay đỡ sau lưng hấn, mới có thể khiến hấn không bị ngã xuống.

Đôi môi khô khốc của Đường Tuấn n chạm vào miệng ly trà, liền tự động mở ra, nuốt ừng ực, đến khi thấy đã khát, hấn mới từ từ mở mắt ra. Nhìn thấy người đang đỡ hấn là phụ nữ, trí óc mơ màng của hấn lại nhớ đến sự kiện chết tiệt kia.

Đây là người mà A Bân chuẩn bị làm quà cho hấn sao?

Hấn nhú nhú mắt muốn nhìn thật rõ khuôn mặt nàng, nhưng chỉ thấy được dáng người nàng không giống Trần tiểu thư, nàng giống Ánh mắt hấn chợt dịu lại, tay như muốn xác định điều gì đó, gạt đi ly nước, luồn ra sau lưng nàng, xả ra mái tóc dài đang bị buộc chặt. Để mặc mái tóc dài buông xõa sau lưng, ừ ~ càng giống nàng.

Vì sao nàng lại ở đây?

Cả buổi tối hấn chỉ nhớ đến nàng, cho nên khi say mới thấy được ảo ảnh của nàng sao? Nhất định là hấn đang bị rượu làm choáng váng rồi, hoặc là đang nằm mơ thôi! Ở trong mơ, hấn có thể thỏa mãn mà nhìn thấy nàng

Nhìn thấy cô gái nhỏ trưởng thành trong trí nhớ của hấn, trở nên thật thanh lệ, thật quyến rũ. Làn da trắng nõn như tuyết, đôi môi nhỏ nhắn mê người, cặp mắt sáng thông minh bừng bừng, tim hấn đã bị nàng trói chặt rồi

Hấn, vì vẻ đẹp của nàng mà khô nóng cả người, dục vọng bùng bùng, hấn muốn lập tức áp đảo nàng, hòa nhập vào cơ thể ấm áp của nàng, yêu thương nàng

“Anh đang làm gì vậy hả?” Hàn Tiểu Dạ kinh hoàng nhận thấy hấn đang cởi áo nàng, liền muốn nhảy ra khỏi giường, không ngờ lại bị hấn kéo về, áp nàng xuống giường.

Nàng sợ hãi, toàn thân cứng đờ, trời ạ ~ cái nội dung thường thấy trong tiểu thuyết sao lại xảy ra với nàng vậy? Nàng không muốn bị thất thân kiểu kỳ quái này đâu nha!

“Tiểu Dạ”

Trong khoảnh khắc nghe được hấn gọi tên nàng, miệng nàng đã bị hấn giam lại.

Sao lại thế này? Chuyện này là thế nào?! Nàng hoàn toàn không biết gì nữa cả, chỉ biết lúc nàng có phản ứng, thì cái miệng nhỏ của nàng đã mở ra, hoan nghênh sự xâm lấn của cái lưỡi hấn. Nàng bị hấn hút lấy, dây dưa, vô cùng dịu dàng làm mất nàng đồ bưng.

“Ừm” Nàng muốn chống lại, nhưng mà hấn mạnh quá, nàng đẩy không ra, chỉ có thể tùy ý cho hấn đè nàng xuống, nòn nóng chiếm lấy đôi môi nhỏ nhắn của nàng.

Nàng chưa từng bị tên đàn ông nào ôm như vậy, cũng chưa từng hôn qua lần nào. Cả người nàng như bị hấn hút hết khí lực, hòa tan vào nhau. Giờ thì nàng mới biết, vị của nụ hôn lại tuyệt vời như vậy.....

Hấn là nụ hôn đầu của nàng.....

Đường Tuấn n cuống quýt hôn người trong lòng mình, hắn muốn đây là chuyện trong hiện thực - trong hiện thực, hắn không dám thừa nhận từ tám năm trước, hắn đã bị nàng cướp mất tâm tư. Giờ thì khác rồi, dù sao chỉ là mơ, có thể thoải mái phóng túng, chỉ cần thỏa mãn trong giấc mơ, hắn sẽ không còn lưu luyến nàng nữa, không còn để ý đến nàng nữa.p>

Cơ thể lực lưỡng của hắn dán chặt vào người nàng, hắn dường như có thể cảm nhận được từng chỗ từng chỗ mềm mại của nàng. Điều này càng khiến ngọn lửa dục vọng trong người hắn sôi trào.

Hắn dời môi khỏi môi nàng, lại tỉ mỉ mút lấy vành tai trắng như ngọc của nàng, khẽ khích nàng.

“Hừ....” Hàn Tiểu Dạ bị hôn đến không thở nổi, vất vả lắm hắn mới buông tha nàng, để nàng hít thở một chút, nhưng không ngờ hắn lại đùa nghịch vành tai nàng. Cảm xúc khác nàng này khiến nàng run rẩy cả người. “Đừng hôn nơi đó” Nơi đó của nàng thật mềm cảm.....

“Vậy chỗ này thì sao” Đường Tuấn n hút mạnh cổ nàng, cố ý để lại dấu ấn đậm nét. (Yu:Dấu hôn í mà, kiss mark)

“Chỗ đó cũng không được.....” Nhưng hắn vẫn không buông tha nàng, còn hôn trượt một đường thẳng theo cổ áo rồi tới ngực, nàng gần như hít thở không nổi. “Không! Anh không thể làm càn như vậy được, không thể....”

Khuôn ngực mềm mại, sự kháng cự của nàng tất cả đối với Đường Tuấn n đều là một loại kích thích, hắn dùng sức cởi bỏ đồng phục của nàng, cúc áo trước ngực bung ra, lộ ra một vùng da trắng như tuyết dưới lớp áo lót.

Hàn Tiểu Dạ gần như muốn hét lên. Hắn dám làm hỏng áo nàng!

Còn càn rỡ hôn lên da thịt nàng. Hắn hôn từ cổ dọc xuống xương quai xanh, lại đến khe hõm giữa ngực nàng. Tiếng động phát ra từ những nụ hôn mờ ám kia khiến nàng như chín cả người, tê tái cả toàn thân.....

Làm sao đây? Còn tiếp tục xuống nữa, nàng sẽ bị hắn ăn sạch sẽ rồi. Nếu đã có ý định cách xa hắn ra, thì phải dứt khoát. Dùng sức đá mạnh vào chỗ đó của hắn, bảo đảm hắn sẽ không thể làm gì nữa.....p>

A..... Toi rồi, động tác của nàng quá chậm. Áo lót không biết đã bị hắn cởi ra từ khi nào. Hắn dùng môi, dùng lưỡi cảm nhận hương thơm thiếu nữ của nàng, ngậm lấy nụ hoa nhỏ của nàng. Nàng cảm thấy xúc cảm trong người mình từ miệng hắn mà trào ra.

Thân thể của hắn hòa tanCả người Hàn Tiểu Dạ nhũn ra, nằm sấp xuống, ý thức phản kháng mỏng manh của nàng đã bị nụ hôn của hắn từng chút, từng chút ăn mòn.....

Nàng như cô gái yêu hắn say đắm, đôi mắt kiêu diễm ầng ậng nước mắt, hai gò má hồng hồng mê người, cam nguyện dâng hiến cho hắn tất cả thân không tỳ vết của mình, không thể kiềm nén mà thì thào tên hắn ...

“Tuấn nTuấn ca ca.....”

Đường Tuấn n cứ như dây leo, quấn nàng lên giường. Trong mơ, hắn thật sự yêu nàng, cùng nàng quấn chặt vào nhau, khó tách rời. Da thịt nàng, tư vị hòa tan vào tận sâu trong nàng, thật khiến hắn không thể nào quên đi được.

Ngay lúc hắn hơi tỉnh táo, cảm giác thỏa mãn khi nằm trên cơ thể xinh đẹp của nàng thật sự rất chân thật, cứ như hắn thật sự vừa mê loạn cùng nàng. Tâm hồn hắn còn đang phiêu diêu trong nỗi mê ái, quyến luyến nàng không thôi.....

Quyến luyến nàng?

Đầu óc đang mơ màng vì say đột ngột bị lôi kéo về hiện thực. Thật là một ý nghĩ ngu xuẩn, nhưng hắn thật muốn đêm xuân mộng này đừng tỉnh dậy quá sớm.....

Đường Tuấn n như tỉnh như mê, trong đầu vẽ lên đường cong mờ ảo càng khiến hắn xương cốt hắn đau thêm, trí óc càng sáng suốt. Cuối cùng hắn mới chú ý tới bản thân đang nằm trong một căn phòng xa lạ.

“Sao lại thế này?” Vì say rượu mà đầu hắn đau muốn chết, khẽ chuyển động thân người để tìm nước uống, chiếc chăn mỏng theo đó cũng tuột xuống. Lúc này, hắn mới phát hiện thì ra hắn đang trần trụi.

“Không phải cái xuân mộng đó là thực chứ? Ta và vị Trần tiểu thư kia.....” Đường Tuấn n kinh hãi la lên, cảm giác chuyện này thật sự là tồi tệ. Nhưng mà trực giác cho hắn biết nữ diễn viên trong mộng kia không phải Trần tiểu thư, Trần tiểu thư không có mái tóc dài đẹp như vậy.....

“Um.....”

4. Chương 04

Nghe được một giọng rên rỉ của phụ nữ, Đường Tuấn n quay phắt lại nhìn. Cạnh bên hắn là một người phụ nữ, hắn không nhìn rõ được mặt nàng, nhưng mái tóc đen dài lại rối tung, kêu gọi phủ đầy mặt gối, lộ ra cánh tay trắng nõn.....

“Chết tiệt!” Hắn buồn cười gào lên - ra là không phải xuân mộng, hắn thật sự đã lên giường với người ta!

Nhưng nếu không phải là Trần đại tiểu thư, vậy thì là ai.....

Hàn Tiểu Dạ đang ngủ ngon lành, đột nhiên bị tiếng gầm gừ của ai đó khiến nàng tỉnh giấc. Nàng trừng mắt nhìn căn phòng bài trí xa lạ, lập tức ý thức được tình cảnh hiện tại ...

Nàng đã lên giường cùng Đường Tuấn n!

Nàng quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi!

Đang ngủ thì tên nằm kế bên tỉnh dậy, mà nàng lại không hề biết.

Nàng chết chắc rồi!

Hàn Tiểu Dạ thầm kêu thảm, mặc kệ Đường Tuấn n đang nhìn nàng chăm chăm, nàng không dám quay đầu lại, xốc chăn lên âm mưu chạy ra cửa.

“A !!!...” Có điều thiên không thời, địa không lợi, vì sự kiện tối hôm qua mà hai chân nàng đau đớn, không còn sức lực, cả người té nhào xuống giường thành hình chữ đại.

Hàn Tiểu Dạ đau đến xương cốt rã rời, nhưng nàng chưa kịp than đau đã hứng phải ánh mắt quỷ dị của Đường Tuấn n, mà hắn lúc này lại không mảnh vải che thân

Oái! Nàng không có mặc quần áo!

Hàn Tiểu Dạ thầm than khóc, nàng vừa thẹn vừa giận mà trừng to mắt nhìn hắn, nín lấy tấm chăn trên giường quăn lấy người mình, nàng cảm thấy mình thật mất mặt mà. Bày tư thế bất nhã này ra trước mặt hắn!

Đường Tuấn n không cho nàng lấy tấm chăn, bởi vì hắn cũng như nàng ... trần như nhộng!

Hắn thật sự cảm thấy khiếp sợ, nghiêm mặt lại, cảm giác mê luyến trong giấc xuân mộng kia trong nháy mắt biến mất hoàn toàn, thay vào đó chính là phần nộ và thất vọng!

Người A Bản chuẩn bị cho hắn là Trần đại tiểu thư, vì sao Hàn Tiểu Dạ lại lỏa thể nằm trên giường hắn?

Là người thừa kế của Đường thị, hắn luôn có phụ nữ theo đuổi, thậm chí còn muốn lên giường với hắn, cho rằng nếu quan hệ với hắn thì có thể buộc hắn cưới. Hành vi của Hàn Tiểu Dạ lúc này so với những người đàn bà kia thì có gì khác biệt?

Vậy hắn phải nghĩ như thế nào về cô đây?

Nhìn những dấu hôn đầy rẫy trên làn da trắng như tuyết của nàng như nhắc nhở hắn tối qua đã điên cuồng với người phụ nữ đầy mưu toan này. Loại cảm giác này thật sự rất tệ!

Càng bức hơn chính là khi nhìn thấy bờ vai nàng lộ ra khi kéo tấm chăn thì bên dưới hắt lại có phản ứng. Hắt thật ghét bản thân vì bị nàng đưa vào thế ‘lần đầu tiên’ của nàng, lại còn bị nàng thao túng dục vọng. Hắt thật sự bị kích thích, không cần nghĩ ngợi liền phang cho nàng một câu chí mạng —

“Hàn Tiểu Dạ! Cô cho rằng lên giường với tôi thì tôi sẽ cưới cô sao?”

Hàn Tiểu Dạ như bị sét đánh trúng, lập tức quên cả e lệ, chỉ còn lửa giận bùng bùng. Tốt lắm, nhờ những lời này mà khiến nàng tỉnh táo hơn.

Theo như hắt nói, nàng lên giường với hắt là vì muốn buộc hắt phải cưới nàng, hắt đang hỏi hận?

Sau khi tỉnh rượu, nhìn thấy đối tượng là nàng, hắt lập tức hỏi hận vì đã lên giường với nàng sao? Vậy thì đêm hôm qua, nàng phải hầu hạ hắt thì gọi là gì, gái điếm sao?

Chết tiệt, nàng không nên dễ dàng bị hắt khuất phục như vậy, dễ dàng bị hắt quyến rũ như vậy. Nàng phải nên mạnh tay mà cắt đứt cái gốc rễ của hắt mới đúng. Nhưng bây giờ muốn cũng đã muộn!

Hàn Tiểu Dạ nắm chặt tấm chăn che lấy người, nhanh chóng trèo lên giường, dịch người lại gần hắt, dồn hết oán hận mà tát hắt một cái.

Nàng tức điên!

Nàng thật sự tức muốn điên!

Nàng, Hàn Tiểu Dạ nhẫn nhịn hắt tám năm là quá đủ rồi, dựa vào cái gì mà còn phải chịu thất thân cho hắt lại còn bị hắt nghi ngờ nàng bày mưu tính kế?

“Hàn Tiểu Dạ, cô dám đánh tôi?” Đường Tuấn n còn chưa hiểu nàng trèo lên giường để làm gì, sau đó

Đã bị nàng ột cái tát, khiến cho khuôn mặt tuần tú của hắt phải nóng lên. Tôn nghiêm của hắt vì một cái tát của nàng mà bay mất. Hắt không tin nổi chuyện này, chỉ có thể trợn mắt nhìn nàng.

Đây là lần đầu tiên hắt bị phụ nữ đánh, lại còn là ở trên giường!

Cô ta điên rồi!

Hàn Tiểu Dạ nếu đã đánh người thì không tính đến chuyện bỏ chạy. Nàng hất cằm, quyết định đem những chua xót của nàng trong tám năm qua, một lần mà đòi về.

“Tôi đánh đó, thì sao? Đường Tuấn n, anh tưởng anh là ai hả! Tôi cũng không phải đứa khờ, đi ăn mặc quê mùa lại xấu xí như vậy. Cái tôi muốn là khiến anh cảm thấy không có hứng thú với tôi. Đừng có mà khi dễ tôi. Tôi sao lại cố ý lên giường với anh, buộc anh phải kết hôn?”

“Ha ha ha, anh mắc chứng hoang tưởng bị hại à? Người bị hại chính là tôi! Đi làm công kiếm thêm tiền sinh hoạt lại bị thất thân, như thế còn chưa đủ sao? Anh dựa vào cái gì mà dám nói khó nghe như vậy? Anh không biết thẹn với lòng là gì à?” Càng mắng nàng càng hận, nghĩ đến thân thể hắt đã qua tay biết bao phụ nữ, nàng càng muốn bóp chết hắt!

“Thật là không thể chịu nổi mà. Đêm qua anh hắt là không dùng đồ bảo hộ phải không? Nếu anh nhiễm mấy cái bệnh quỷ quái gì thì sao đây? Rồi, nếu tôi có thai” Nàng hít một hơi thật mạnh.

“Thật đáng sợ, tôi phải đi kiểm tra sức khỏe ngay lập tức, còn phải uống thuốc tránh thai nữa!” Nói xong, nàng lao khỏi giường, mặc quần áo vào. Nhưng đồng phục nàng không còn cái nút nào trên đó, toàn bộ đều bị hắt giựt đứt. Nàng chỉ còn cách mặc thêm tạp dề, tránh cho ‘cảnh xuân’ lộ ra ngoài.

Không đủ! Mắng hắt như vậy còn chưa đủ. Hắt hại nàng phải thất thân cho hắt, hắt cũng phải chịu chút đau khổ mới được.

Hàn Tiểu Dạ lấy từ ví tiền ra ba ngàn tệ, định bụng là đưa hết cho hắt, nhưng lại muốn đón xe về nên rút lại một ngàn. Đặt mạnh lên ngực hắt. “Câm. Đây là phí che giấu. Mẹ nó chứ!”

Chậm đã, nếu tên này đem chuyện này lộ ra, nói nàng dụ dỗ hắt thì nàng còn mặt mũi nào mà làm người nữa chứ? Vì thế, Hàn Tiểu Dạ lấy điện thoại trong ví ra, ‘tách’ một tiếng, chụp lấy hình ảnh bán khóa thân

đầy gọi cảm của hắn, hung ác cảnh cáo: “Nếu anh dám tiết lộ chuyện tối qua ra ngoài, tôi sẽ phát tán tấm ảnh này của anh!”

‘Phanh’ Cửa bị đóng sầm lại, nàng tự nhiên bước khỏi phòng, bỏ hắn lại đó, cảm thấy cực kỳ khoái chí.

Đường Tuấn n vẫn chăm chăm nhìn dáng điệu giận dữ la mắng của nàng một hồi lại nhìn thấy nụ cười đầy phần nộ trên cùng gương mặt. Nghe những từ ngữ thô lỗ từ cái miệng nhỏ nhắn phun ra như pháo nổ, cuối cùng còn chụp ảnh hắn lại. Hắn, một chút hờn giận cũng không có, khóe môi còn nở ra nụ cười quái dị.

Cái tát này của nàng khá đau, đủ để khiến hắn cảm thấy vô cùng phần chấn.

Nàng hung hăng mắng hắn, nét mặt giận dữ của nàng đẹp đến khiến hắn hoa mắt cả lên. (cào:ặc, anh đúng là BT mà*vọt lẹ*. Yu: nam ko bt thì nữ ko yêu! Đó là chân lý. *gật gù*)

“Phí che giấu?” Nhìn hai ngàn tệ nàng vừa đưa cho hắn, hắn chợt cảm thấy mình thật sự bị nàng sỉ nhục. Dù có bóp chết nàng một ngàn lần, một vạn lần cũng không đủ. Nhưng tim hắn cũng nhảy thật lợi hại, thật phần khởi, chộn rộn.....

Ha ha ha! Đột nhiên, hắn ngửa đầu, cười to như tên điên.

Hàn Tiểu Dạ trốn trong chăn suốt ba ngày, trùm từ đầu đến chân không chừa một khe hở tạo thành một vật thể hình thù kì dị.

Lâm Bội Phân thật sự lo sợ nàng sớm muộn cũng tắt thở mà chết. Nàng định trùm như vậy bao lâu đây hả? “Tiểu Dạ, cậu chỉ là không cẩn thận mà lên giường với thiếu gia nhà cậu thôi mà. Cậu mắng cũng đã mắng, đánh cũng đã đánh, hình cũng đã chụp, còn quảng tiền vào mặt hắn rồi, giờ cậu còn định làm chim ấp trứng làm gì nữa hả?”

“Nhưng mà Nói gì thì nói tớ là gái mới lớn thôi mà!” Da mặt Hàn Tiểu Dạ rất mỏng, sao nàng có thể xem như chưa có gì xảy ra được chứ?

Hơn nữa hắn còn nghĩ nàng có dã tâm, hối hận vì đã lên giường với nàng, lại còn vì sao trong lúc đó bản thân lại không chịu cự tuyệt hắn khiến nàng cảm thấy rất khó chấp nhận. Cứ như nàng là đứa không biết xấu hổ mà lên giường cùng hắn.

“Nếu cậu để ý đến cái màng mỏng đó như vậy thì gả phắt cho hắn đi.”

“Ai thèm!” Nàng khinh thường!

“Thế ... kỹ xảo của hắn được không?” Lâm Bội Phân đột nhiên tỉnh quái hỏi.

Hàn Tiểu Dạ cũng thành thật nhớ lại, nhớ đến cách hắn vuốt ve nàng, nhớ cảm giác tuyệt vời khi hắn hôn nàng, ấn tượng sau đó là rất đau, không, sau lại giống như không đau

A a a ~~~ nàng nhớ lại làm cái quỷ gì chứ? Nàng vò đầu như người điên, “Tớ như chết rồi thì để ý đến kỹ xảo hắn làm gì? Tớ ngụy trang tám năm trời, vì chuyện này mà phá hết. Bị hắn phát hiện bộ mặt thật, hắn nhất định xử tớ cho coi! Cuộc sống sau này của tớ sẽ là một màu đen tối thôi!”

Linh linh linh... Tiếng di động của Hàn Tiểu Dạ vang lên, nàng đang bị cảm xúc dâng trào nên không thể tiếp điện thoại, Lâm Bội Phân đành nghe thay nàng.

Lâm Bội Phân nghe điện thoại mà kinh ngạc, vừa nghe xong không kiềm được mà la lên, “Tiểu Dạ! Mẹ cậu bị ngã cầu thang, cậu phải về nhà ngay lập tức!”

“Cái gì?” Đầu Hàn Tiểu Dạ hoảng loạn. Mẹ bị ngã cầu thang? Sao lại như vậy? Chắc là rất nghiêm trọng mới gọi cho nàng. Nàng phải lập tức về nhà!

Hàn Tiểu Dạ xóc chăn lên, chớp lấy mắt kính đeo vào, sau đó thay áo sơ mi, quần bò, xong xuôi liền phóng đi.

“Tiểu Dạ, ơ ơ”

“Bội Phân, tớ về nhà trước, có chuyện gì tớ gọi lại báo sau.” Hàn Tiểu Dạ như cơn lốc, vừa dứt câu đã không thấy tăm hơi.

“Tớ còn chưa nói, người vừa gọi là thiếu gia nhà cậu đó nha”

Đáng tiếc Hàn Tiểu Dạ không nghe thấy câu này, vì nàng đang vội chạy về, bắt taxi, mất hết vài trăm tệ của nàng.

Cũng vì quá nóng vội, ngoại trừ cặp kính đen, nàng đã quên mặc áo sơ mi cổ tròn, mang tất rách, cột tóc lại.

“Mẹ, mẹ đừng có chuyện gì nha!” Nàng cầu nguyện, hít một hơi thật sâu mới dám nhấn chuông cửa. Không ngờ người ra mở cửa lại là mẹ của nàng, điều này làm cho Hàn Tiểu Dạ vô cùng kinh ngạc. “Tiểu Dạ, hôm nay không phải thứ sáu, sao con lại về?”

Hàn Tiểu Dạ nhìn mẹ cẩn thận từ đầu đến chân, xác định mẹ không có chuyện gì mới nói: “Mẹ, không phải mẹ bị ngã cầu thang sao?”

“Sao con biết?” Mẹ Hàn kinh ngạc, vội giải thích: “Mẹ đi đến mấy bậc cuối thì ngã. Ngoại trừ thất lưng hơi nhức thì cũng không có gì đáng ngại.”

Không có gì là tốt rồi. Hàn Tiểu Dạ thở hắt ra, nhưng đột nhiên phát hiện điểm quái lạ trong câu nói của mẹ... “Mẹ, mẹ hỏi con sao lại biết mẹ ngã? Không phải mẹ gọi điện cho con sao?”

Mẹ Hàn khoát tay: “Chỉ là chuyện nhỏ, mẹ gọi con làm gì!”

Vậy là ai gọi? Hàn Tiểu Dạ chợt lạnh người nhớ về cuộc điện thoại ma đó. “Cũng may là thiếu gia có lòng, giúp mẹ bôi thuốc mỡ” Nhắc đến Đường Tuấn n, trong mắt mẹ Hàn ánh lên tia tình cảm.

“Thiếu gia?” Sắc mặt Hàn Tiểu Dạ đột nhiên thay đổi, nàng vội về nhà, quên hẳn sự tồn tại của tên ác ma này. Người gọi cho nàng chắc chắn là ác ma này, trời ạ! Chết chắc rồi, ngốc đến nỗi tự chui đầu vào rọ. Công tình ba ngày qua trốn trong chăn coi như mất hết!

Có trời mới biết ác ma sẽ đối phó với nàng thế nào. Hắn nhất định mần nhục nàng, khiến nàng muốn sống không được muốn chết không xong. Nàng phải trốn nhanh thôi, thừa dịp hắn không có ở đây mà trốn ...

“Tiểu Dạ, vào đây ngồi đi, chúng ta cùng nói chuyện nào!” Giọng nói mê người của ác ma vang lên từ sau lưng Tiểu Dạ.

Hàn Tiểu Dạ muốn trốn cũng không kịp!

Chương 4

“Tiểu Dạ, em gầy quá, phải ăn nhiều một chút... Tiểu Dạ, em thích ăn nhất là cá, để anh giúp em làm...”, Tiểu Dạ nói một câu, Đường Tuấn n dùng giọng nói dịu dàng đáp lại một câu, Đường Tuấn n giúp nàng cầm đĩa rau, động tác săn sóc dịu dàng, nàng rung mình, da gà muốn rớt ra ngoài.

Ai da, chịu không nổi mà, ghê muốn chết. Hắn điên rồi à?

Chỉ có ba mẹ hắn là vui mừng hài lòng vì nghĩ hắn đã thông suốt. Nàng không dám ăn chút nào, sợ hắn bỏ thuốc vào thức ăn rồi đâm nàng một nhát. Đúng vậy, nàng có thể sống tốt cho đến tận bây giờ chắc chắn là ‘sự im lặng trước cơn bão’.

Đầu tiên hắn đối xử tốt với nàng, khiến nàng mất cảnh giác, sau đó một nhát giết nàng, khiến nàng trở tay không kịp. Vì thế, tuyệt đối không thể để biểu hiện dịu dàng giả dối của hắn làm ê hoặc. Nàng phải chuẩn bị để phản công thật tốt.

Phòng bếp là nơi an toàn nhất, tên đại thiếu gia như hắn ghét nhất là nơi đầy dầu mỡ thế này, trốn trong này rửa chén, tạm thời nàng có thể vô tư.

Hàn Tiểu Dạ vừa hát vừa rửa chén, lo ngấm nghĩa cái chén sạch bong, đến cả tên ác ma đã vào phòng bếp mà nàng cũng không phát hiện. Mãi đến khi tóc nàng bị vén lên, một hơi nóng ám muội phả vào, nàng mới xoay người. Vừa nhìn thấy đã lạnh sống lưng, hít một hơi thật sâu.

“Tiểu Dạ, dấu hôn trên cổ em cũng đã phai rồi, có muốn anh giúp em in lại không?” In lại? In cái bánh xe lên mặt hắn mới đúng! Vì câu nói cợt nhả của hắn mà Hàn Tiểu Dạ đỏ hết cả mặt, nàng đã tính sai rồi! Nàng có nghĩ trăm triệu lần nữa cũng không nghĩ đến tên đại thiếu gia cao quý như hắn lại có ngày bước chân vào nhà bếp. Nàng cầm lấy lọ muối gần đó, hắt vào người hắn quát: “Cút ngay.”

“Hàn Tiểu Dạ, em dám hắt muối lên người anh!” Đường Tuấn n bị nàng làm cho cả người dính muối. Ban đầu còn định trêu cái tính đơn thuần của nàng, giờ lại không nén nổi mà tức giận đùng đùng.

Chẳng lẽ nàng còn ghi hận chuyện hôm đó sao? Hiểu làm nàng cố ý lên giường với hắn là lỗi của hắn thật. Nhưng mắng cũng mắng rồi, đánh cũng đánh rồi, hắn còn bị nàng chụp hình khỏa thân, cuối cùng còn bị nàng ném ‘phí che dấu’ vào người. Vậy còn chưa đủ hả giận sao? Lần đầu tiên hắn bị một đứa con gái sỉ nhục mà không thể phản kháng như vậy.

“Tôi dám hắt đấy, thì sao? Ác ma biến đi.” Nói xong, Hàn Tiểu Dạ lại hắt muối ăn lên người hắn.

Nàng và hắn đã rơi vào tình huống như vậy, còn biết tính sao. Không lẽ quay lại như trước - giả vờ hiền lành nhu nhược, hắn tha mạng cho nàng sao?

Không được, bị hắn làm nhục như thế, nàng không thể để hắn tiếp tục xem thường mình nữa.

Dù sao, cũng chỉ là bị hắn khi dễ thôi, mà giờ nàng cũng không còn là cô bé gái yếu đuối dễ bị hắn bắt nạt nữa, nàng đã có khả năng phục kích hắn, lại còn có tấm ảnh khỏa thân của hắn làm công cụ uy hiếp, nàng không sợ hắn đâu! (Yu: thiệt ko sợ hem?)

Ác ma biến đi? Hắn biến thành yêu ma quỷ quái trong tâm trí nàng rồi sao? Khuôn mặt tuần tú vốn luôn bình tĩnh của Đường Tuấn n giờ như lão hổ đang nổi giận, hung hãn bước đến.

“Anh biến nhanh cho tôi! Phòng bếp là nơi làm việc của phụ nữ, đại thiếu gia như anh đến đây làm gì?”

Nàng vô cùng tự tin mà bảo hắn biến đi. Quần áo hàng hiệu của hắn đều bị dính muối ăn, chắc là hắn sẽ rất đau lòng cho coi. Nhưng, ngoài dự kiến của nàng, hắn không tỏ ra tí gì là sợ, còn bước nhanh về phía nàng.

Thật ra hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn in lại dấu hôn cho nàng? Nói chơi hả, cái chuyện vớ vẩn xảy ra hôm đó sao có thể lặp lại lần nữa chứ.

“Không được lại đây!” Hàn Tiểu Dạ bỏ hũ muối ăn xuống, hung hăng cầm con dao lên, quát cảnh cáo.

Đường Tuấn n dường như cũng bị nàng dọa cho hoảng hồn. Hết muối rồi tới dao, nàng sợ hắn lại gần vậy sao, nàng ghét hắn đến vậy sao?

Không thể phủ nhận, lúc này, lòng hắn cảm thấy có chút tổn thương.

Hai tay run run, Hàn Tiểu Dạ cầm dao giơ lên. Chặt cá, thái thịt thì kinh nghiệm nàng có thừa, nhưng mà chém người thì chưa có nha.

“Không được lại đây, biến mau!”

Đường Tuấn n vốn còn sợ nàng bước lại gần, nhưng khi nhìn thấy bàn tay cầm dao của nàng cứ run run lại khiến hắn lo ngược lại cho nàng. “Tiểu Dạ, mau bỏ dao xuống đi, nguy hiểm lắm.”

“Anh sợ sao? Sợ thì biến ngay đi. Chuyện đêm đó là sỉ nhục lớn nhất trong đời tôi. Tôi cấm anh nhắc lại, nếu không, tôi sẽ lấy hình khỏa thân của anh phát tán lên mạng cho xem.”

Đường Tuấn n không dám lại gần, sợ nàng tự làm mình bị thương. “Chẳng lẽ em không nhớ chút nào chuyện đêm đó sao?” Còn hắn thì nhớ nhưng đến đau toàn thân.

“Nhớ lại? Anh nghĩ tôi là gái điếm à? Tốt lành gì mà tôi phải nhớ!” Nàng chịu đả kích đến nỗi phải trốn trong chăn những ba ngày, trầm cảm đến muốn trở thành trinh nữ.

Đường Tuấn n nhú mày, không muốn nghe nàng tự hạ thấp bản thân mình. “Anh không hề xem em là gái điếm.”

“Còn dám nói là không! Dù sao tôi cũng xem nó như bị kim châm, chịu đau một chút. Anh cũng quên chuyện đó mau mau cho tôi nhờ.” Chỉ có quên đi, nàng mới có thể trở lại như những ngày trước đây .

“Bị kim châm, chịu đau một chút? Chẳng lẽ em không cảm thấy hưởng thụ chút nào sao?” Đường Tuấn n đương nhiên không chấp nhận. Tuy hôm đó hắn say như điên, nhưng thân thể mềm mại đó ngây ngô thế nào, khiến hắn phải mất bao nhiêu thời gian để lấy lòng nàng, khơi dậy ham muốn của nàng, hắn lại nhớ rất rõ ràng.

Tuy sự việc xảy ra khá đột ngột, hắn lại hiểu lầm nàng có sắp xếp từ trước, nhưng vào thời khắc tuyệt vời đó, thật sự trong lòng hắn đã nghĩ họ là một đôi tình nhân yêu thương nhau....

Trong nháy mắt, mặt Hàn Tiểu Dạ chợt đỏ bừng. Gì mà hưởng với chả thụ, tên này đang nói bậy bạ gì đó! Đêm đó rõ ràng chính là một sai lầm! “Tôi không muốn nói nữa, anh biến đi, không tôi chém anh cho coi!”

“Tiểu Dạ, mẹ em đến kia.” Đường Tuấn n đột nhiên liếc mắt ra sau, nói.

“Mẹ tôi đến sao?” Hàn Tiểu Dạ bị phân tâm, lập tức thấy hắn như mãnh thú nhào tới đánh úp nàng, giằng lấy dao trên tay nàng, để lên nóc tủ cao để nàng không lấy lại được.

“Anh gạt tôi!” Nàng tức giận quát hắn, mặt mày khấn trương, vũ khí duy nhất cũng mất rồi, nàng biết đối phó với hắn sao đây?

“Dao rất nguy hiểm , để ở cao , sẽ an toàn hơn.” Đường Tuấn n không hề có ý uy hiếp , thong thả bước lại gần nàng .

Trong căn bếp rộng lớn, hắn không phải tốn sức lực gì liền dồn được nàng vào một góc .

“Anh định làm gì? Không được làm bậy! Tôi cấm anh bắt nạt tôi” Hàn Tiểu Dạ hét đường trốn, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, thề sống chết quyết đấu với hắn tới cùng.

Đường Tuấn n như bị nghiện cái trừng mắt của nàng, trong mắt nàng như có ngọn lửa, đẹp đến khiến tim hắn đập nhanh liên hồi

Hắn mê muội nâng cằm nàng lên, dừng ở xương quai xanh nơi hắn đã để lại dấu hôn mạnh mẽ, khe thở dài: “Ngay cả dấu hôn ở đây cũng biến mất rồi.”

“Tôi xóa nó đi rồi, không được sao?” Nàng cố sức hất tay hắn ra, không để hắn tiếp tục làm bậy.

“Vậy những dấu khác thì sao?” Đường Tuấn n hỏi mờ ám.

Hàn Tiểu Dạ đỏ mặt quát: “Đương nhiên là xóa hết!” Hắn còn dám hỏi . Hắn lưu lại thật nhiều dấu hôn trên người nàng , hại nàng tẩy đến bong cả da “Ngay cả lần đầu tiên của tôi anh cũng không buông tha , sự trong sạch của tôi đều bị anh phá hủy. Tôi vốn nghĩ sẽ dành đêm đầu tiên cho chồng tương lai ...”

“Anh không phải chồng tương lai của em sao?” Đường Tuấn n cắn răng nhắc nhở nàng sự thực này.

“Anh?” Hắn không phải rất chán ghét nàng sao? Hắn không phải chỉ muốn thoát khỏi nàng – con dâu nuôi từ bé này sao? Thế mà giờ lại có thể nói ra được những lời ngược đời như vậy “Tôi xin anh, sao tôi lại muốn gả cho anh chứ. Chuyện kia chính là bóng ma trong đời tôi, tôi luôn tự nhủ phải quên nó đi!”

“Em không muốn gả cho anh?” Đường Tuấn n nheo mắt lại, những lời này khiến hắn thật sự tức giận.

Hắn cứ nghĩ rằng trong lòng nàng luôn muốn gả cho hắn, nhưng nàng lại hiển nhiên nói nàng không muốn gả cho hắn, thậm chí nàng giả vờ nhu nhược, ăn mặc lại thô kệch trước mặt hắn tám năm nay, là vì muốn thoát khỏi cảnh bị hắn bắt nạt. Nghĩ đến đó, hắn càng thấy không vui.

“Không muốn.” Không cần suy nghĩ, Hàn Tiểu Dạ đã cười ha ha, nói: “Đầu tôi cũng chưa bị hỏng, sao lại cảm thấy có hứng thú với kẻ có bệnh hoàng tử như anh chứ?”

Hắn có bệnh hoàng tử? Đường Tuấn n nghe xong liền muốn đưa tay bóp chết nàng, nhưng không cần vội, hắn đã có biện pháp chinh đốn nàng.

“Không có hứng thú với anh sao? Anh thấy dường như em biến anh thành đồ chơi của mình rồi nhỉ.” Đánh có, mắng có, lại chụp ảnh, còn có SM nữa chứ. “Chẳng qua, em nghĩ chỉ cần hai ngàn đó là đủ thôi sao?”

Hắn vuốt đuôi tóc nàng, hương dầu gội của nàng thơm quá, sợi tóc nàng lại bóng mượt như sợi tơ, nhưng hắn thích mái tóc buông dài của nàng hơn, thế nên hắn xoa cho tóc nàng buông xuống.

“Hai ngàn tệ còn chưa đủ? Anh cho rằng anh là nhân vật quan trọng nào chắc? Chờ đã, anh làm gì thế? Tóc của tôi.” Hàn Tiểu Dạ thấy hắn xoa tóc nàng ra, tức giận hét lớn.

Gương mặt hắn vẫn không chút biến đổi, còn dám gỡ mắt kính nàng ra: “Trả kính lại cho tôi, tôi không nhìn rõ.”

“Em bị cận thật sao?” Hắn còn tưởng nàng giả vờ.

“Đương nhiên, bắt tôi đeo kính sát trùng cả ngày thì sao tôi chịu nổi! Mau trả lại đây.” Tuy nàng cận không nặng, chưa đến nỗi nhìn không rõ mọi người, nhưng đối mặt với hắn, nếu không đeo kính nàng lại có cảm giác không được an toàn.

Đường Tuấn n đương nhiên không trả, còn nhét kính của nàng vào túi quần, hưởng thụ dáng vẻ xinh đẹp với mái tóc dài của nàng. “Tiểu Dạ, em thế này trông thật đẹp.”

Tuy không thể xem nàng như đại mỹ nữ, nhưng cả người cũng toát ra nét thanh tân thanh tú của giai nhân, hơn nữa, trong bộ quần áo rộng thùng thình, nàng lại có dáng người rất chuẩn, rất hợp với cơ thể của hắn. Nàng là người phụ nữ được trời sinh ra là dành cho hắn

Nếu không bị bọn A Bản chuốc say hắn, để hắn vào nhầm phòng, rồi cả hai không cẩn thận lên giường, thì đã không có bắt đầu.....

Một sự bắt đầu mỹ lệ.....

“Anh lại gần quá rồi đấy.” Hàn Tiểu Dạ muốn đẩy hắn ra, nhưng cơ thể hắn do thường xuyên luyện tập nên thật rắn chắc, hai tay nàng như bị bồng mà vội rút về, mặt thoáng vẻ thẹn thùng, bối rối không biết làm thế nào.

“Tiểu Dạ, em thật đáng yêu.” Tuy nói những lời hung hăng với hắn, nhưng lại lộ ra dáng vẻ thẹn thùng như vậy, hắn thật không chịu nổi Đường Tuấn n tự hỏi không biết mình đã bị nàng mê hoặc từ lúc nào, trái tim đập rộn ràng không ngừng.

Hắn nén không được, bèn cúi người xuống, muốn thưởng thức đôi môi ngọt ngào của nàng.

“Đừng.” Hàn Tiểu Dạ vừa thấy hắn tới gần, khẩn trương co người lại, tay không cẩn thận đụng vào bồn rửa bát, một cái bát rơi xuống đất vỡ choang. Nàng nhìn cái bát bị vỡ, không kịp suy nghĩ đã đẩy hắn ra. Đau lòng ngồi xổm xuống đất nói: “Bát của tôi Bộ bát này, là do chính tay tôi chọn, thiếu một cái cũng không được.”

Đường Tuấn n thật sự muốn hôn nàng, nhưng nàng còn mãi thương tiếc cái bát kia, hắn nắm lấy cổ tay nàng, kéo ra phòng bếp.

“Bát của tôi Anh kéo tay tôi làm gì? Nói gì thì cũng phải dọn sạch mảnh vỡ đã chứ?” Hàn Tiểu Dạ thấy hắn thật vô lý, mà mặt hắn lại cau có nữa chứ, chẳng lẽ hắn thật sự tức giận sao?

Đường Tuấn n không nói gì, hắn đúng là đang tức giận, nàng không lo cho bản thân, còn muốn dọn mảnh vỡ. Hắn kéo nàng đi ngang qua phòng khách, trong phòng lúc này có hai ánh mắt sáng ngời đang dõi theo.

5. Chương 05

“Chú Đường, dì Đường, hai người đừng hiểu lầm.....” Hàn Tiểu Dạ muốn giải thích, nhưng lại thấy gương mặt phốt lờ của họ đang giả vờ xem TV, nàng nghĩ giờ mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan này.

Hàn Tiểu Dạ không nói được câu gì thì đã bị lôi lên lầu ba, vào phòng Đường Tuấn n.

“Đường Tuấn n, anh đùa đủ chưa? Nếu anh dám giở trò gì với tôi, tôi lập tức gọi người đến cứu.” Không, nếu gọi người tới cứu, họ sẽ bị ép kết hôn. “Đính chính lại, tôi sẽ phát tán tấm ảnh khỏa thân của anh!” Hừ hừ! Sợ chưa?

“Tay của em.” Đường Tuấn n dường như không quan tâm đến sự uy hiếp của nàng,

“Tay của tôi?” Hàn Tiểu Dạ buồn bực nâng hai tay lên, lúc này mới phát hiện tay của nàng chảy máu, là bị mảnh vỡ của cái bát kia cứa phải, cho nên sau khi nhìn thấy hắn đã vội vàng mang nàng trở về phòng.

Đường Tuấn n rất nhanh lấy ra một hòm thuốc. Cái người này, chính mình bị thương cũng không biết, nếu hắn không nhìn thấy, chắc nàng cũng không phát hiện đâu.

Miệng vết thương rất dài, sâu, có thể sẽ lưu lại vết sẹo trên tay nàng.

“Không phải là anh muốn giúp tôi bôi thuốc đó chứ? Không cần, vết thương bé thế này rửa nước một chút là được rồi” Đại thiếu gia lại giúp nàng bôi thuốc, nàng nhận không nổi đâu nha.

“Ngồi xuống.” Gương mặt tuần tú Đường Tuấn n nghiêm nghị lại, nói.

“Ừm.” Hàn Tiểu Dạ sợ tới mức vội vàng ngồi xuống ghế sofa, nhưng vừa ngồi xuống nàng liền hối hận. Nàng thấy bản thân mình thật vô dụng, sao lại giống như cô vợ nhỏ biết nghe lời của hắn đến vậy.

“Đưa tay ra đây.”

“Ừm.” Đáng ghét! Nàng không cần nghe lời hắn, nàng muốn, muốn phản kháng lại hắn! Đúng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ lo lắng này của hắn, ánh mắt lo lắng như thể khó mà giả vờ cho được.

Hắn để ý đến nàng thật sao?

Ý tưởng vừa hiện lên trong đầu, Hàn Tiểu Dạ cảm thấy cực kỳ buồn bực. Khi hắn cầm bông thấm nước giúp nàng rửa sạch miệng vết thương, nàng nhìn ra nơi khác, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Cho đến khi thuốc được bôi vào vết thương, nàng đau đớn rên lên một tiếng, lúc này mới nhìn thấy gương mặt hắn khi bôi thuốc cho nàng. Khuôn mặt tuần tú thật khẩn trương, giống như vết thương trên tay kia thật sự khiến hắn đau lòng.

Là đau lòng thật sao? Có phải nàng đang hoa mắt không?

Hàn Tiểu Dạ muốn ngồi sát lại nhìn cho thật kỹ, vì kính đã bị hắn lấy đi, nàng nhìn không được rõ lắm. Đầu chỉ có thể rướn lên về phía trước, mới thấy rõ biểu tình hắn lúc này.

Hắn đang gần nàng, rất gần. Hơi thở ấm áp của hắn dường như có vẻ dồn dập.

Hắn đang cầm tay nàng, phần da thịt bị hắn chạm vào như có dòng điện chạy qua, mặt nàng nóng quá, tim lại đập mạnh.....

“Xong rồi.” Đường Tuấn n cuối cùng giúp nàng dán băng OK, hoàn thành nhiệm vụ. Đương nhiên, hắn biết nàng đang nhìn chằm chằm vào hắn, không biết nàng có thỏa mãn chưa?

Còn hắn thì thực thỏa mãn. Từ trên cao nhìn xuống, hắn nhìn thấy chiếc cổ thon nhỏ của nàng cùng với chiếc áo nịt nhỏ ôm gọn lộ ra xương quai xanh.

Xong rồi?

Hàn Tiểu Dạ lấy lại tinh thần, hai má đỏ bừng. Tâm tình như là đã làm chuyện xấu. Cho đến khi nhìn thấy băng OK đã được dán trên tay, thật đáng yêu, hắn nhoen miệng cười.

“Thì ra anh chỉ muốn giúp tôi bôi thuốc thôi.” Lòng nàng bỗng nhiên thấy nóng, hiện lên một cảm giác hân hoan khó hiểu, hắn đối xử với nàng như vậy, khiến cho nàng thật vui vẻ

Đường Tuấn n nhìn nàng cười, tâm tình lo lắng nàng bị thương khi nãy đột nhiên bình ổn lại “Anh cũng không phải là đại thiếu gia gì cả, anh cũng biết rửa bát, cũng biết giặt quần áo.”

“Sao lại có thể được.” Hàn Tiểu Dạ không tin nói.

“Là thật, anh sống một mình ở ngoài, cái gì cũng phải tự mình học cách làm.” , Nàng khinh hấn không biết gì , là đại thiếu gia tay không phải chạm vào bất kì vật gì sao? Thật sự là quá coi thường hấn .

“Tôi không tin! Anh nhất định là gạt tôi!” Hàn Tiểu Dạ xua xua tay, không phát hiện dáng vẻ nghiêm mặt phòng má chu môi này như muốn thách hấn làm được những công việc nhà thường ngày này.

“Nếu anh làm cho em xem một lần, em phải gọi anh một tiếng Tuấn ca ca, thế nào?” Đường Tuấn n dùng ánh mắt thiện chí nhìn nàng. Khó có cơ hội nàng lại không phòng bị trước hấn, nói chuyện thoải mái với hấn. Điều này, khiến hấn nhớ lại lần đầu tiên cả hai gặp nhau, nàng không hề sợ hãi hấn, còn cười với hấn.

Hấn thật nhớ lúc ấy, nàng đáng yêu như búp bê, hấn thật muốn ôn lại chuyện cũ. Hấn nhớ đến đêm mà hấn cùng nàng triền miên, hấn không thể quên được hương vị của nàng

Cái gì? Gọi hấn là Tuấn ca ca?

Hàn Tiểu Dạ đỏ mặt, những lời này là muốn nhắc nhở nàng, ba ngày trước nàng cũng gọi hấn như vậy... lúc trên giường. Nàng thẹn quá hóa giận: “Đường Tuấn n, anh bao nhiêu tuổi rồi? Xin anh, bớt nói mấy câu ghê tởm như vậy đi có được không? Tôi phải đi đây.”

Nàng giận dỗi, muốn đi ra khỏi phòng, lúc hấn giúp nàng bôi thuốc, nàng còn có một chút cảm động, nàng cũng muốn xem bộ dạng của hấn khi làm việc nhà, nhưng tự dưng hấn lại nói những lời này, thật là làm hổng không khí!

Đường Tuấn n một tay giữ chặt lấy nàng , làm nàng muốn đi cũng không được.

“Thuốc cũng bôi xong rồi, anh còn muốn làm gì nữa?” Hàn Tiểu Dạ hiểu lầm, tưởng hấn còn muốn để lại dấu hôn, lập tức che cổ, cũng không phát hiện lời mình nói như đang làm nũng.

Đường Tuấn n thả nàng ra, rút ra chiếc di động màu hồng phấn: “Em quên cái này.”

“Điện thoại của tôi?” Nàng đưa tay sờ sờ vào túi quần sau, hấn lấy được từ lúc nào vậy?

Đường Tuấn n cầm di động, ngón tay thon dài đang ấn ấn bàn phím nào đó. Cuối cùng cũng tìm thấy, hấn cười mở âm: “Em chụp hình khóa thân của anh làm gì, để ngắm à?” (Yu: để y y ạ =)))

Hàn Tiểu Dạ hận mình sao không cao thêm chút nữa, muốn giành di động lại: “Ngắm cái đầu anh á, không phải tôi đã nói, nếu anh dám làm gì với tôi , tôi sẽ đem ảnh của anh phát tán ra ngoài sao?”

“Thì ra còn lén ngắm anh trong lúc ngủ à?” Ba cái cúc áo kia là nàng cởi ra thay hấn sao? Đường Tuấn n cười thật sự gian tà, không ngờ nàng lại có hứng thú với cơ thể của hấn như vậy.

“Làm ơn dẹp mấy cái ý tưởng xấu xa trong đầu anh đi.” Nàng thể hiện sự kì thị của mình với thân thể hấn: “Tôi chụp hình anh lúc anh say chỉ để trêu anh thôi....”

Tạch!

Hàn Tiểu Dạ nghe thấy một âm thanh nho nhỏ , tâm trí bỗng cảm thấy run rẩy “Anh muốn làm gì?”

Đường Tuấn n làm vẻ mặt như vô tội “Không phải em muốn đẹp sao?” Hấn có lòng tốt đưa ảnh chụp cho nàng xem, toàn bộ hình ảnh đều nằm trong thùng rác.

Hàn Tiểu Dạ giật lại di động trong tay hấn, mở ra xem, ai oán trừng mắt nhìn thư viện ảnh trống không. “Anh thật quá đáng, dám xóa hết...” Nàng ôm hận nói, ảnh chụp để uy hiếp hấn đã bị xóa hết, thật không khó để tưởng tượng số phận khốn khổ sau này của nàng rồi. “Cuối cùng thì anh có thể hành hạ tôi rồi, đầu tiên là đánh tôi bất tỉnh nhân sự, sau đó cắt thành mấy mảnh, vứt xuống biển cho cá ăn.”

Làm vậy là phạm pháp nha! Đường Tuấn n bật cười. “Tiểu Dạ, vĩnh viễn không có khả năng anh lại đối xử như vậy với em.” Hấn sẽ không cắt nàng thành mấy mảnh, chỉ có ăn nàng từng miếng, từng miếng mà thôi.

“Gạt người! Lúc trước anh bắt nạt tôi như vậy, khiến tôi sống không bằng chết, ngày nào cũng khổ sở....”

“Đó là bởi vì” Đường Tuấn n nói không nên lời , hấn chính là muốn bắt nạt người mà mình thích. (Yu: thú vui tao nhã nhể.)

Khi nàng đánh hấn một cái , mắng hấn một trận , hấn như là đã tỉnh táo trở lại – Tiểu Dạ của hấn cuối cùng cũng quay về! (Yu: chàng ơi, thiếp ko ngờ, chàng thích M, hu hu, chàng là đại M của lòng thiếp)

Hấn phần khởi, tim không thể nén lại mà cứ nảy lên, sau đó vui vẻ nở nụ cười. Là cười từ tim cười ra, cười sang sảng. Tám năm buồn bực của hấn kể từ thời khắc kia đã hóa hư không, cuối cùng hấn cũng hiểu được tâm tình phức tạp kia là vì sao.

Hấn thích nàng , từ tám năm trước hấn đã thích nàng rồi! (Yu: yes!)

Nhưng bởi vì nàng là cô dâu nuôi từ bé của hấn, vì nàng mà ở trường học hấn bị mọi người bàn tán và cười nhạo, cho nên hấn chán ghét nàng, muốn đuổi nàng đi , không ngừng bắt nạt nàng. Sự phản kháng của nàng khiến cho hấn không thể không chú ý, thu hút toàn bộ ánh mắt hấn . Hấn thích nàng , hấn lấy việc bắt nạt nàng làm thú vui. Sâu xa hơn, hấn không biết mình thực sự chán ghét nàng, hay chỉ giả vờ chán ghét nàng

Cho đến khi nàng vì ăn hộp cơm thiu mà bị viêm dạ dày, hấn mới không đụng đến nàng nữa.

Nhiều năm qua, hấn nghĩ mình đã mất đi một đối thủ, mới có thể bắt chắp mọi thủ đoạn trêu chọc nàng. Nhưng kỳ thật hấn đau lòng nàng bị bệnh tật dày vò, áy náy đến nỗi lần sau không dám bắt nạt nàng nữa.

Mà nay hấn không còn là cậu thiếu niên mười bảy tuổi ngây thơ, mà nàng cũng phải là cô bé mười hai tuổi thích cây mạnh .

Giờ nàng đã là cô gái hai mươi tuổi trưởng thành, là người con gái làm cho hấn mê đắm. Hấn mất tám năm thời gian để tìm được nàng của tám năm trước, hấn phải rất vất vả mới nhận ra được tầm quan trọng của nàng đối với hấn, hấn không bao giờ muốn buông nàng ra .

Hấn muốn nàng .

Dấu ấn hồng (Yu: là dấu hiệu sau khi lần đầu 3 trăm đó mí nàng) trên giường của nàng đập vào mắt hấn, chuyện hấn người đàn ông đầu tiên của nàng như cắm rễ trong lòng hấn. Hấn không thể quên cái đêm ngọt ngào ấy, hấn muốn kéo dài cảm xúc mãnh liệt đêm hôm ấy, càng thêm thân mật với nàng.

Hấn thích nàng ném muối vào người hấn, thích dáng điệu muốn chém hấn của nàng, thích dáng vẻ thẹn thùng của nàng khi nói hấn ghê tởm, thích dáng điệu khi nàng uy hiếp sẽ phát tán ảnh của hấn. Sai lầm tám năm trước, hấn muốn nhanh chóng sửa sai cùng nàng.....

“Vì sao?” Luôn bắt nạt nàng chính là luôn bắt nạt nàng, còn có lý do gì nữa? Hàn Tiểu Dạ trong lòng thực buồn bực, không nhẫn nhịn mà nói ra những lời từ trái tim mình: “Vì tôi là con dâu nuôi từ bé bị anh ghét nhất, cho nên anh không chấp nhận tôi. Dùng hết mọi phương pháp muốn đuổi tôi đi! Giờ chúng ta đều đã là người trưởng thành, anh muốn đuổi tôi đi cũng không cần dùng những cách như vậy, sớm hay muộn tôi cũng sẽ rời khỏi nhà anh “

Nàng phải rời khỏi nhà hấn ?

Lời của nàng như một quả bom nguyên tử , làm cho tâm tình của Đường Tuấn n càng trở nên phần nộ .

Ngay lúc hấn vừa nhìn ra tâm ý mình đối với nàng thì lại nói muốn rời khỏi hấn? Hấn cũng có tự tôn của hấn. Hấn không có cách nào khiến nàng không coi hấn như răn rết, muốn rời khỏi hấn. Chỉ có thể thẳng thắn nói ra cảm giác của mình với nàng.

“Em không thể đi, em là của anh.” Hấn chỉ có thể nói ra những lời này, tuyên cáo quyền sở hữu của mình đối với nàng .

Hàn Tiểu Dạ nghe được lời này liền cười ha ha ba tiếng, sau đó nhún mày trừng mắt nhìn hấn “Gì mà tôi là của anh? Anh nghĩ rằng anh nói những lời này, tôi sẽ tạ chủ long ân sao? Thật ngốc. Tôi không cho rằng tôi là cô dâu nuôi từ bé của anh thì tôi phải là vật sở hữu của anh “

“Em vốn chính là của anh!” Đường Tuấn n đầy khí phách nhìn nàng, nói như chém đinh chặt sắt .

Nàng muốn chối bỏ quan hệ đối với hấn, hấn liền vội vàng đem nàng giữ chặt trong tay. Hấn cũng không biết bản thân mình đối với nàng lại có ý độc chiếm như vậy .

Từ khi nàng mười hai tuổi gọi hấn một tiếng Tuấn ca ca, nụ cười ngọt ngào kia như một ấn ký, đến bây giờ hấn vẫn còn nhớ, sai hấn có thể để nàng đi.

Em vốn chính là của anh!

Hấn đang nói đùa, hấn nhất định là đang nói đùa, nàng không phải là của hấn Hàn Tiểu Dạ tự mình thuyết phục chính mình. Nhưng nàng bị hấn làm cho tâm hoảng ý loạn là sự thật, khuôn mặt nàng cũng không giấu được bản khoăn mà đỏ bừng, làm sao bây giờ? Nàng cảm thấy được hấn có vẻ yêu nàng yêu sao? Nàng thật sự bị cú sốc này dọa, phản ứng đầu tiên chính là xoay người chạy đi, không cẩn thận va phải vật trang trí gì đó, vật đó lắc mạnh, ngã xuống hướng về phía nàng.

Hàn Tiểu Dạ không tránh, không! Phải nói là nàng đang sợ hãi, chỉ có thể ngây ngốc đứng một chỗ.

Nàng tưởng nó sẽ ngã vào người mình, nghĩ nàng sẽ đau mà kêu la thảm thiết..... Nhưng không có! Một giây sau, nàng bị một cơ thể trắng kiện ôm chầm lấy. Hấn hoàn toàn muốn bảo vệ nàng, nhưng cũng nhắc nhở nàng, hấn vì nàng mà chịu cú này.

Nàng nhìn vật đó rơi xuống đất, nhìn thấy hấn buông nàng ra, nắm lấy cánh tay, vẻ mặt đau đớn. Nàng liền cảm thấy trong đầu có tiếng ong ong, tim chợt nhói đau, đau đến nỗi nước mắt tràn mi....

Nàng là làm sao vậy? Hấn trở nên thật kì lạ

“Tay của anh” Giọng nàng bỗng nhiên run run, tay hấn giống như bị thương.....

“Anh không sao!”

Đường Tuấn n muốn an ủi nàng, lại nhìn thấy nước mắt nàng như trần châu, từng hạt từng hạt rơi xuống, hấn ngừng thở, tim chấn động - nàng khóc vì hấn!

Chương 5

Nàng khóc vì hấn.

Hàn Tiểu Dạ cảm thấy bản thân rất kém cỏi, lại khóc trước mặt hấn, thật mất mặt mà! Nàng sao thế này? Không phải là đang lo lắng vết thương của hấn đó chứ?

Không, nàng không lo lắng cho hấn, nàng chỉ thấy áy náy thôi.

Nàng không bắt hấn cứu nàng nha! Ai muốn hấn xen vào việc của người khác tới cứu nàng, nàng đã lừa gạt hấn tám năm, đóng kịch trước mặt hấn tám năm, còn liên tiếp làm ra nhiều chuyện khiến hấn tức giận, dựa vào cái gì mà hấn có lòng tốt đi cứu nàng? Giờ thì hay rồi, tay phải của hấn bị gãy xương, cổ bị bong gân, phải ở nhà tĩnh dưỡng. Nàng bị mẹ bắt phải quay về Đường gia chăm sóc hấn, ngoại trừ lúc đi học, nàng không được phép đi đâu cả, ngay cả làm thêm cũng không được.

Tuy nói rằng ở lại Đường gia có thể tiết kiệm một chút chi tiêu, nàng cũng không thể đi làm thêm nữa, làm một ngày đã nghỉ, không được trả tiền lương, viễn cảnh sinh hoạt phí bị eo hẹp. Làm gì có ai lại chê tiền. Nghĩ đến sau này không thể đi làm thêm, những tờ tiền đáng yêu càng ngày càng cách xa nàng, nàng liền cảm thấy thật ai oán.

Nhưng nàng thừa nhận một điều – hấn đã cứu nàng, nàng chăm sóc lại cho hấn là chuyện đương nhiên, trước khi thương thế của hấn có thể hồi phục, nàng phải nhẫn nại một chút vậy!

Cũng vì chuyện này mà nàng bị mẹ nàng mắng muốn thối đầu, chỉ kém có nước là nàng phải mổ bụng ra để mà tạ tội. Ngược lại, chú Đường và dì Đường lại rộng lượng nên không trách tội nàng, cũng khiến nàng cảm thấy được an ủi.

Nhưng mà cũng chỉ là an ủi nàng một chút thôi, chú Đường phải tới công ty thì không nói làm gì, còn dì Đường lại nói sẽ không ở nhà làm bóng đèn cản trở họ, lời mẹ nàng cùng đi tham gia hoạt động gì gì đó. Vì thế ban ngày, nàng phải ở nhà một mình với Đường Tuấn n. Giết nàng đi! Hấn bắt nàng không được làm gì với mái tóc, không được mặc áo sơ mi cổ tròn và váy dài làm ô nhiễm mắt của hấn, hại dì Đường hiểu lầm nàng chỉ biết có bản thân mình.

Hấn còn ỷ vào chuyện bị thương, không thể dùng tay phải ăn cơm mà thỏa sức sai bảo nàng.

“Đút cho anh ăn.” Tay phải Đường Tuấn n còn đang bó bột. Sinh hoạt hàng ngày chỉ có thể dựa vào nàng, còn có thể tha hồ sai bảo nàng, hẳn thật sự là hưởng thụ nha!

Nàng làm món thịt hầm cơm cho hắn ăn, đây chính là hưởng thụ.

Hắn hợp lý hoá việc đề nghị nàng đút cơm cho hắn, thuận tiện phóng điện sang nàng, khiến mặt nàng đỏ bừng, đây cũng là một loại hưởng thụ.

Trái tim Hàn Tiểu Dạ như bị điện giật, đối với lời nói ngang ngược của hắn, nàng chỉ biết nghe theo. Nàng luôn bị hắn nắm giữ cảm xúc, luôn để ý từng phản ứng nhỏ của hắn, ngay cả khi hắn làm như vô tình mà cố ý mỉm cười phóng điện với nàng, nàng cũng không thể ngăn cản.

“Chỗ này dính nè.” Đường Tuấn n ăn hết muỗng cơm, còn cố ý liếm liếm vào đầu ngón tay dính chút tương của nàng, cái này cũng coi như là hưởng thụ nha.

Sắc lang!

Hàn Tiểu Dạ vội vàng rút tay về, nàng đã chịu đủ sự tán tỉnh lẫn trêu đùa của hắn, nàng tự nói với bản thân không thể mắc bẫy của hắn, nàng hại hắn bị thương, tiếp theo nhất định hắn sẽ xử nàng, nàng không thể mắc mưu!

“Anh muốn ăn nữa.” Đường Tuấn n vừa giống như vị hoàng tử cao ngạo, lại vừa giống như đứa trẻ nhỏ, lấy giọng ra lệnh yêu cầu người con gái mình thích đút cơm ỉnh ăn.

Hàn Tiểu Dạ tức giận tiếp tục đút cơm cho hắn, hắn ăn cơm cũng thực nhã nhặn, vừa ăn vừa chậm rãi nhai. Đôi môi hắn thật gợi cảm, kỹ xảo hôn thật khá. (Yu: sắc nữ!) Phi phi phi! Nàng không thể nghĩ về nó nữa, chỉ là đút cơm cho đàn ông ăn thôi mà, đầu óc nàng đúng là có vấn đề, lại đi suy nghĩ miên man, nói thật, cũng chỉ có yêu nhau mới có thể đút cho nhau như vậy nha.

Nàng cúi đầu càng lúc càng thấp, bầu không khí đen tối cứ bao trùm lấy lòng nàng, nàng không biết nên nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, đôi môi hắn, hay là cơ ngực hắn.

Đường Tuấn n đang hưởng thụ nàng đút cơm, lại phân tâm khi nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của nàng, lông mi dài rủ xuống, còn có bàn tay nhỏ bé đang đút cơm cho hắn, hắn hận thức ăn trong miệng mình sao lại không phải là nàng.

Nhưng, không được, hắn không thể dọa nàng sợ hãi, giờ hắn chỉ có thể dè tiện lấy một cái lý do gọi là ‘bị thương’ để giữ nàng lại. Giọt nước mắt của nàng đã gây sức ép cho hắn, hắn luyện tiếc cảnh nàng khóc, nhưng nó cũng làm lay động tâm hồn hắn.

Đây là lần đầu tiên nàng khóc trước mặt hắn!

Tám năm trước hắn bắt nạt nàng, cũng chưa từng thấy nàng khóc; nhưng mà lần này bỗng dưng nàng lại khóc, khóc sụt sùi, khiến hắn rất muốn biết có phải nàng đang khóc vì hắn hay không.

Tám năm trước hắn đã xác định nàng thích hắn, bởi nàng nói nàng sẽ đối xử tốt với hắn, tâm tình của cô bé nữ sinh không thể che giấu được, nhưng giờ thì sao?

Hắn không xác định được!

Hắn sợ hãi!

Hắn không hy vọng trong cuộc tình này chỉ có hắn là tương tư đơn phương, hắn cũng muốn có được tình cảm của nàng, hắn hy vọng nàng nghe lời hắn, hắn muốn tim nàng chỉ có hắn, tất cả chỉ đều thuộc về một mình hắn ——

Hắn nên làm như thế nào mới có thể chạm đến được lòng nàng? Quyền rũ nàng, khiến nàng do động, dành cả trái tim mình cho nàng, liệu đã đủ hay chưa?

Đột nhiên, chiếc di động ở trên bàn ăn của Hàn Tiểu Dạ reo lên, vì di động gần chỗ hắn ngồi hơn, nên hắn nhanh tay cầm lấy điện thoại, muốn đưa cho nàng, lại nhìn thấy trên màn hình hiện lên tên của đàn ông, làm thay đổi sự chú ý của hắn “Alô”

Alô alô cái gì, hần không thấy được chủ nhân của chiếc di động đang ở ngay trước mặt hần hay sao? Hàn Tiểu Dạ tròn mắt nhìn hần tự tiện giúp nàng nghe điện thoại, thúc giục nói “Đưa máy cho tôi.”

Đường Tuấn n làm như không nghe thấy, chưa biết đối phương là người đàn ông thế nào, làm sao hần lại có thể giao di động cho nàng “Tiểu Dạ bề bộn nhiều việc, cô ấy đang đứt cơm cho tôi.”

“Đường Tuấn n!” Nàng tức giận, cái gì mà đứt cơm cho hần, chính xác thì phải nói là hần bị thương, nàng không thể không giúp hần ăn cơm, rõ ràng hần muốn khiến người kia hiểu lầm!

Đường Tuấn n giơ chân ra ngăn cản nàng, tiếp tục nói ra những lời khiến nàng tức chết “Tôi có quan hệ gì với Tiểu Dạ sao?” Câu hỏi này đầy vẻ thù địch, đủ để chứng minh gã đàn ông kia thích nàng “Tôi là người đàn ông của cô ấy.” Hần công khai thể hiện sự kiêu hãnh, đối phương nghe xong lại tưởng chừng như có sét đánh ngang tai. (Yu: nhưng may mắn là ko trúng cái lỗ tai, mà ... bị chẻ làm hai =)), nhớ bác Hoài Linh quá!!!)

Hàn Tiểu Dạ cũng kinh ngạc thở dốc, cứ như đem không khí của cả một đời dùng luôn trong lần này, xụi lơ cả người, ai oán ngồi xồm xuống đất.

Thật quá đáng, không biết là ai gọi tới, nhưng một đời trong sạch của nàng đều đã bị hần hủy hoại.

“Cầm lấy!”

Hai má Hàn Tiểu Dạ trắng bệch, nàng tức giận giành lấy di động, màn hình lại biểu thị cuộc gọi chấm dứt “Tắt máy rồi, còn đưa cho tôi làm gì?” Nàng cắn cắn môi, ẩn lại, muốn xem thử người bị hiểu lầm là ai “Là bạn Lâm à!”

“Cậu ta thích em?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói ra bốn chữ.

“Đúng vậy, anh ta thích tôi!” Thật ra người đó chỉ là bạn cùng lớp với nàng, nhưng nàng sẽ không ngốc đến nỗi nói rõ với Đường Tuấn n “Anh ấy đối xử với tôi rất tốt, tôi đang suy nghĩ không biết có nên để cho anh ấy làm bạn trai tôi hay không?”

Bạn trai? Đường Tuấn n tức giận nói “Em là của anh.”

Hần lại muốn nói, nàng là cô dâu nuôi từ bé của hần đúng không? “Tôi cũng không thừa nhận tôi là của anh!” Hàn Tiểu Dạ suy nghĩ, nghĩ xem vì sao hần lại nói nàng là của hần, hần ‘yêu’ nàng sao? Nhưng cuối cùng, chung quy lại, nàng vẫn cho rằng, hần đối với nàng chính là sự chiếm hữu, xem nàng như tài sản cá nhân thuộc quyền sở hữu của hần.

Nàng sẽ không tự mình đa tình, chỉ có thần kinh có vấn đề mới nghĩ đến chuyện hần thực sự yêu thương nàng. Nghĩ như vậy, nàng cũng thấy an tâm hơn, sẽ không như lần trước bị tâm hoảng ý loạn.

Đường Tuấn n không nói gì, tự rót chén nước uống, không phải hần đồng tình với cách nghĩ của nàng, mà là mặc kệ nàng.

Đúng vậy, hần mặc kệ nàng, hần đã xác định rõ ràng nàng là của hần, mặc kệ nàng nói gì, nàng đều không có cơ hội kháng cự!

Hàn Tiểu Dạ nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh tức giận nói “Anh là đồ dã man! Tôi đã nói tôi không phải là của anh!”

“Anh dã man?” Đường Tuấn n nhún mi “Được, vậy anh sẽ theo như em mong muốn, làm chút chuyện dã man vậy!”

“Anh định làm gì?” Bắt đầu rồi phải không? Hần muốn bắt đầu khi dễ nàng rồi đúng không? Hàn Tiểu Dạ nhanh chóng lùi về sau, bày ra vài chiêu thức võ công.

Đường Tuấn n nở nụ cười, cảm thấy đáng vẻ sợ hãi của nàng thật đáng yêu, hần nhìn không được tiến về phía trước nhéo nhéo hai má mềm mại của nàng, thể hiện sự yêu thương đối với nàng “Tiểu Dạ, anh sẽ yêu em, tình yêu cuồng bạo.”

Tình? Yêu? Cuồng? Bạo!

Khuôn mặt Hàn Tiểu Dạ thoáng chốc đỏ bừng, đó là cái quái gì vậy!

Dù sao có thể khẳng định cái đó không liên quan gì đến tình yêu, từ trước đến giờ người này đều không hiểu cái gì gọi là tình yêu “Đường Tuấn n, anh muốn cưỡng bạo tôi, bắt nạt tôi, khi dễ tôi thì cứ việc nói thẳng, không cần thêm cái gì là yêu mới chả thương, ghê tởm muốn chết!”

Đường Tuấn n cười vô cùng sáng khoái, ngón tay trở lắc lắc “Em không biết chữ ‘yêu’, có nhiều ý nghĩ khác nhau sao?”

Khác nhau chỗ nào!

6. Chương 06

Hàn Tiểu Dạ thật sự rất muốn đem những lời thô tục mà nàng vừa nghe phun ra một lượt, nhưng tiếng lòng của nàng lại đập thật nhanh, dường như thật sự chờ mong hấn yêu cưỡng bạo nàng

Mấy ngày nay Hàn Tiểu Dạ ngủ không được yên giấc, ngày nào cũng phập phồng lo sợ, sợ hấn bỗng dưng dùng cách gì đó để xử nàng.

A, không có, nàng còn tưởng hấn sẽ dùng mấy động tác võ thuật đẹp mắt gì đó bắt nạt nàng, khiến nàng sống không bằng chết. Nhưng vài ngày trôi qua, hấn lại không làm gì cả. Chỉ sai nàng thuê một đồng phim mới về nhà xem, hoặc gọi điện kêu pizza, hoặc nước uống bên ngoài, cho nên phần lớn thời gian nàng đều cùng hấn xem phim hoặc ăn vặt. A, hấn còn lên cơn thần kinh mua một đĩa hoa hồng to, bảo nàng cắm vào bình hoa cho đẹp nhà. Nhưng mà cái đó không quan trọng, quang trọng là mấy hôm nay nàng thật sự nhân nhã - hấn không hề ngược đãi nàng, ngược lại còn rất cưng chiều nàng.

Thỉnh thoảng khi xem phim mà buồn ngủ, nàng còn có thể bắt cấn dựa vào vai hấn mà ngủ, khi tỉnh lại thì thấy nàng nằm trên đùi hấn A ~~ đùi hấn nằm thật đã, nàng ngủ rất ngon và thoải mái. Cái là hấn gọi là ‘cưỡng bạo’ chính là đang hấp dẫn nàng sao?

Tim Hàn Tiểu Dạ đập nhanh hơn, đưa ta che hai má, thẹn thùng.

“Tiểu Dạ, gọi đầu giúp anh.”

“Không cần phải tắm sao?” Có thật chỉ là gọi đầu không thôi? Đùi hấn mê người như vậy, các bộ phận khác...không...Nhất định lại càng thêm ngon miệng.

Không, nàng phải sớm tỉnh lại! Bớt nghĩ ngợi lung tung đi. Đường Tuấn n cười gọi cảm với nàng “Nếu em muốn giúp anh tắm, anh cũng không phản đối.”

Sắc mặt Hàn Tiểu Dạ hết hồng rồi lại xanh “Vô liêm sỉ!”. Nàng cầm dầu gội đầu trong phòng tắm ném về phía hấn, đáng tiếc lại không trúng.

Chương 6

Con dâu nuôi từ bé mà yêu thương thiếu gia thì vận mệnh sẽ như thế nào?

Căn cứ vào kinh nghiệm mà Hàn Tiểu Dạ đã xem trên TV và tiểu thuyết, thông thường thì cũng chẳng có kết quả gì tốt đẹp, cho dù có, cũng phải trải qua đau khổ triền miên cùng với một quá trình chiến đấu gian khổ, đến giờ phút cuối cùng mới có thể có được tình yêu của thiếu gia.

y, dường như là sẽ rất vất vả

Cho nên trước khi khổ tận cam lai, nàng phải ‘Tranh thủ sử dụng’ mới được.

“Đây là nơi quý quá nào thế?” Cánh tay Đường Tuấn n vẫn phải bó bột, mặc dù như vậy nhưng cũng không thể làm giảm đi vẻ anh tuấn của hấn, hấn ăn mặc gọn gàng, áo sơ mi trắng, trên cổ đeo cà – vạt, nhìn thế nào đi nữa cũng vẫn giống như quý công tử trong xã hội thượng lưu, hoặc là người có chức vụ trong các công ty lớn, đứng ở nơi này có vẻ không phù hợp.

“Chợ đêm đó!” Hàn Tiểu Dạ ngọt ngào cười nói.

“Đương nhiên anh biết đây là chợ đêm, nhưng vì sao không phải là anh cùng em đi dạo chợ đêm, mà lại là đứng đây bán hàng với em?” Đường Tuấn n thật sự muốn gào thét những lời này vào tai nàng.

Hắn thật sự không ngờ. Nếu không vì nàng nói muốn ra ngoài, bảo là nếu bị nhốt trong phòng thêm nữa sẽ mốc người lên, kiên quyết lòi hẳn ra ngoài, hẳn cũng không biết nàng lại đi bán ví, đồ trang sức ở vỉa hè trong chợ đêm.

Nàng vẫn là một cô bé nhỏ, sao lại có thể đứng bán ở vỉa hè chợ đêm? Nàng biết bán thế nào để vừa lòng khách sao? Mẹ nàng có biết chuyện này không?

Một loạt dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu, Đường Tuấn n có chút giận giữ, sự hiểu biết của hắn đối với nàng quả là chưa đủ sâu, chuyện nàng bán hàng ở chợ đêm thật sự làm cho hắn kinh hãi ba ngày ba đêm.

“Em cũng không nói là bắt anh giúp em bán hàng, anh đừng quá khắt khe ~” Hàn Tiểu Dạ vỗ vỗ vai hắn, nàng cũng không cho rằng hắn có thể hạ mình mà mời chào khách.

“Vậy thì, vì sao anh phải đứng ở đây?” Hắn vừa mới định bước đi, đã bị nàng kéo lại; giờ hắn đang đứng ngay quầy hàng của nàng, khiến hắn bị khách hàng đến mua ví nhìn bằng ánh mắt khác thường.

Đây đúng là nơi quỷ quái !

Hàn Tiểu Dạ vô cùng hài lòng nhìn hắn từ đầu tới chân, quả nhiên hình tượng anh tuấn tiêu sái luôn được nữ sinh và thực nữ yêu thích nhất. Nàng vừa mở hàng đã kiếm được không ít, dẫn hắn đến thật sự là một quyết định chính xác.

Nàng cười híp mắt, cố nén cười nói: “Thật không sai a! Tuy rằng tay bị thương, nhưng dáng vẻ bó bột rất có hương vị của hoàng tử u buồn, có thể khiến cho chị em phụ nữ nảy sinh lòng thương hại.” A, lại có em gái đến mua hàng rồi .

“Hóa ra là đang bán ‘mặt’ anh sao?” Đường Tuấn n cười như không cười hỏi.

Hàn Tiểu Dạ cười gượng chối, nào dám nói nàng đang ‘Tranh thủ sử dụng’ hắn, ngoài ra, nàng cũng muốn cho hắn biết tính chất công việc mà nàng đang làm.

Nàng thích ‘tay làm hàm nhai’, thích dựa vào sự cố gắng của bản thân để kiếm tiền, nếu hắn cảm thấy việc nàng bán hàng ở chợ đêm thực mất mặt, vậy thì chứng minh cả hai không hợp nhau, nàng cũng có thể sớm chặt đứt mối ‘si tâm vọng tưởng’ với hắn.

Nàng yêu hắn!

Ông trời dường như muốn trêu đùa nàng, làm cho người đàn ông nàng vốn thực chán ghét, thực chán ghét lại trở thành người mà nàng thích. Sau khi ý thức được chính mình đã yêu thương hắn, nàng không thể tiếp tục trốn tránh hắn, rốt cuộc cũng không thể lấy sự chán ghét trước đây để che giấu tâm tình hiện thời của nàng.

Yêu thương hắn, nàng cũng giống như những cô gái bình thường khác, một lòng hướng về người yêu, vừa nhìn thấy hắn thì tim đập loạn nhịp, còn mơ mộng đến cảnh hai người hôn nhau, mong ước sẽ có kết quả tốt đẹp với hắn.

Đúng vậy! Nội tâm của nàng đang gào thét, nàng phải làm bạn gái hắn!

Nhưng dù sao nàng cũng là con gái, nàng cũng biết thẹn thùng, sao có thể dễ dàng nói ra được? Nàng yêu hắn nhưng cũng có tôn nghiêm của mình, dù ở cạnh hắn, nàng cũng muốn được tự chủ, cho nên nàng không cho phép hắn coi thường công việc của mình.

“Đến đi, đến đi ~ ví thủ công tinh xảo đẹp đây, ví da, bao di động, vòng tay, vòng cổ đây.....” Nàng rao rất to, nhiều cô gái ‘cưỡi ngựa xem hoa’ đi ngang qua, vừa nhìn thấy vô địch siêu cấp đẹp trai Đường Tuấn n đứng trong quầy hàng, tất cả không ai bảo ai mà cùng lũ lượt tiến vào.

“Oa ~ cái ví này thật đáng yêu!” Mấy nữ học sinh mặc đồng phục vừa chọn đồ vừa thẹn thùng ngắm Đường Tuấn n nói.

Hàn Tiểu Dạ nhìn ánh mắt say đắm của bọn họ đối với Đường Tuấn n, lại tươi cười thân thiết chen vào. “Chiếc ví này do bạn của mình tự tay thiết kế, mặc dù không quý giá, nhưng tuyệt đối không có cái thứ hai!”

“Chỉ có màu nâu thôi à?” Trong đó có một cô bé vừa ngắm Đường Tuấn n liếc mắt đưa tình, vừa ngưỡng ngưỡng hỏi.

“Cùng kiểu với cái này còn có màu xanh lục, xanh da trời, các bạn thử tham khảo xem.”

“Em mua cái này.”

“Em lấy cái kia.”

Hàn Tiểu Dạ giúp các nàng gói đồ lại, hôn hờ thu tiền. “Được lắm, có anh đẹp trai giúp đỡ, thu nhập thật khá nha!”

Tự nhiên trở thành công cụ kiếm tiền của nàng, Đường Tuấn n bất giác không vui, nhưng mà hắn muốn giận cũng không được. Nàng trẻ như vậy, mà lại có dũng khí dám đứng một mình trước mặt mọi người mà rao hàng. Từ đầu đến cuối đều nở nụ cười với khách hàng, về điểm này, hắn cũng rất bội phục nàng.

Nàng vẫn luôn như vậy, không cần dựa vào bất kỳ ai, tự mình cố gắng sao?

Đường Tuấn n nhớ tới trước đây hắn từng nói nhà hắn không thiếu tiền nuôi nàng, nàng lập tức phản bác, vẻ mặt rất tức giận, nói nàng có tay có chân, tự bản thân mình có thể kiếm ra tiền.

Nếu dựa vào sự yêu thương của ba mẹ hắn đối với nàng, căn bản nàng không cần ra ngoài kiếm tiền, nhưng nàng chỉ muốn kiếm tiền dựa vào sự nỗ lực của bản thân. Còn về mặt khi cầm những đồng tiền do chính mình làm ra của nàng nữa, đều khiến tâm tình của hắn rạo rức, giống như chàng thanh niên trẻ sôi trào nhiệt huyết, không kìm lòng được mà nhìn nàng mỉm cười.

Đây mới là Tiểu Dạ của hắn! Nếu nàng không phải là người con gái đặc biệt như vậy, hắn sẽ không say đắm nàng đến thế này.

Lại có khách tới quầy.

“Cái túi này thật đáng yêu! Nhưng mà tôi không biết mẹ mình thích màu đỏ hay màu cam.”

Hàn Tiểu Dạ nhìn vẻ mặt buồn rầu của nàng, cho nàng rất nhiều ý kiến. Nhưng nữ khách hàng vẫn chậm chạp không đưa ra quyết định, vì thế nàng nghĩ đến một biện pháp khác. “Cô à, lần sau đưa mẹ cô tới không phải là tốt hơn sao? Cuối tuần nào tôi cũng bán hàng ở đây.”

“Có thể như vậy chứ?” Nữ khách hàng lựa chọn cả buổi cũng chưa mua, cảm thấy làm như thế không được hay cho lắm.

“Đương nhiên có thể.” Hàn Tiểu Dạ tươi cười khẳng định.

“Vậy lần sau tôi sẽ đến mua.”

Hàn Tiểu Dạ cứ như vậy vẫy tay hẹn gặp lại khách hàng, Đường Tuấn n cạnh cảm thấy không thể hiểu nổi, nàng có phải là đứa ngốc không? Khách hàng đã đi rồi, lần sau còn có thể tới nữa sao? “Em tin cô ấy sẽ quay trở lại thật à?”

“Đương nhiên, đối với việc bán hàng em rất có tự tin!” Hàn Tiểu Dạ sửa sang lại túi xách, lộ ra biểu hiện chắc chắn. “Những chiếc túi này đều là do chính tay bạn em làm ra, mọi người nhìn qua đều thấy thích, ngay cả em cũng yêu thích không rời tay, cho nên em tin với một chiếc túi tốt như thế này, vị khách kia nhất định sẽ trở lại mua.”

Thật sự không hiểu nổi nàng, Đường Tuấn n khinh thường, không biết nên nói nàng khờ dại, hay là tự tin quá độ. Hắn nhìn nàng mồ hôi đầm đìa, không suy nghĩ gì liền giúp nàng lau mồ hôi trên trán, lại không biết động tác săn sóc này của hắn làm cho nàng thẹn thùng đến nỗi không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Em phải bán đến khi nào?”

“Tôi khi nào chợ đêm dọn hàng đó! Đại khái tầm mười một, mười hai giờ!” Giờ mới có chín giờ, nàng còn ba tiếng nữa, cuối tuần trước nàng không tới bán, hàng tồn lại một ít, phải cố bán thêm một chút mới được.

“Mười hai giờ?” Đường Tuấn n tồn thời gian bên nàng cả một buổi tối, có phải bán xong rồi lại phải cam tâm nhìn nàng dọn quầy hàng? Việc hắn muốn làm tối nay không phải là cùng nàng bán hàng, mà là cùng nàng hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

“Anh giúp em bán!” Đại gia như hắn cô ra mặt bán giúp nàng cho nhanh!

“Anh nói gì?” Mới mượn ‘mặt’ hắn có một chút, hắn đã bày ra bộ mặt khó thở đó, giờ lại nói muốn giúp nàng rao hàng?

Lời nói của hắn không có chút sức nặng nào sao? Đường Tuấn n cười, xoa đầu nàng, giọng nói trìu mến khiến nàng bất ngờ. “Tin anh đi, anh cam đoan sẽ bán hết tất cả.”

Nói xong, hắn nhìn thấy có một khách hàng đang ngắm túi, lập tức nhỏ giọng thúc giục nàng nói: “Em còn không mau tiếp khách!”

Hàn Tiểu Dạ lúc này mới lấy lại tinh thần, cố gắng giới thiệu ưu điểm của từng đồ trang sức cho khách, lòng thầm lo lắng. Hắn muốn giúp nàng bán hết tất cả sao? Hắn là đại thiếu gia, phải ở văn phòng hô phong hoán vũ, sao lại muốn giúp nàng?

“Ngại quá, tôi chỉ ngắm thôi, lần sau sẽ tới mua”

“Cô à, cái túi này rất hợp với cô.” Đường Tuấn n nở nụ cười chết người không đền mạng.

Tròng mắt cô gái chợt nổi lên vô số trái tim, mười phần dứt khoát nói: “Được! Tôi mua.”

Hàn Tiểu Dạ nhìn mà tròn tròn hai mắt, Đường Tuấn n còn tặng nàng một ánh mắt kiêu ngạo ‘Em xem đi’.

Tiếp sau đó vẫn là câu nói đã được sử dụng hàng trăm lần “Xin chào, cái ví này thật đẹp, rất thích hợp với cô.” Lời nói linh tinh nhưng lại êm tai, mọi khách hàng đều tâm tình nở rộ mà mua ngay, còn có người cả gan xin số điện thoại của hắn, muốn theo đuổi hắn.

Nhìn thấy hắn bị nữ khách hàng vây quanh, trong lòng Hàn Tiểu Dạ bỗng cảm thấy ghen tị, nàng không muốn ‘Tranh thủ sử dụng’ hắn thêm một lần nào nữa, ngược lại chỉ cảm thấy rất chướng mắt. Trong lòng thầm mắng, hắn mà bán ‘mặt’ chắc còn đắt hơn!

Nhưng lớn hơn cả sự ghen tị, chính là cảm giác mất mát đang tràn ngập trong lòng! Hắn vừa cao ngạo vừa vĩ đại như vậy, còn là người tiếp quản xí nghiệp Đường thị. Sẽ luôn có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp tự động dâng tận cửa, hắn thật sự để ý nàng sao?

Tuy rằng hắn thực sự cố gắng dùng hành động đến chứng minh hắn tốt với nàng, hắn cưng chiều nàng, hắn ghen, hắn nấu cơm vì nàng. Bây giờ còn hạ mình giúp nàng chào hàng, làm những chuyện khiến nàng động tâm, nhưng câu mà nàng muốn nghe nhất hắn lại chưa từng nói, nàng bị hắn đưa vào trong một khoảng không mờ ám, yêu không hề lý trí....

“Tiểu Dạ, bán xong rồi, anh giúp em kiểm được không ít tiền đâu.”

“A?” Hàn Tiểu Dạ đột nhiên lấy lại tinh thần, không biết chính mình ngờ ngẩn đã bao lâu rồi?

“Còn a cái gì, dọn hàng.” Đường Tuấn n búng một cái vào trán nàng, sau đó đưa tiền cho nàng.

Hắn đường đường là đại thiếu gia của Đường gia, thế nhưng lại hạ mình vì một người con gái mà lưu lạc đến chợ đêm bán mặt cầu vịnh!

“Dọn hàng?” Hàn Tiểu Dạ nhìn chiếc bàn trống trơn, còn có xấp tiền dày cộp trong ví, thật sự là mừng đến không nói nên lời.

Không thể nào? Giờ mới mười rưỡi, thật sự đã bán hết rồi sao?

Dọn hàng xong, Hàn Tiểu Dạ mừng rỡ đếm tiền mặt, cảm thấy mỹ mãn, lẩm bẩm nói: “Nếu biết rằng anh ‘bán’ tốt như vậy, sớm nên mang anh ra bán.”

“Em nói cái gì?” Đường Tuấn n nhú mi, hấn cam tâm tình nguyện giúp nàng làm một chuyện, nhưng phải cười đến nổi mặt sắp nổi gân xanh, người còn bị sờ soạng mấy lần, sao nàng lại có thể nói ra những lời vô lương tâm như thế?

“Không, không có gì.” Hàn Tiểu Dạ cũng không hy vọng ‘cục vàng’ của nàng tức giận, nàng nhón chân lên, hôn lên má hấn. “Cám ơn anh, đây là phần thưởng.”

Nàng thật cao hứng vì hấn đồng ý giúp nàng bán hàng. Tình yêu của nàng đã phần nào giúp hấn hiểu được công việc của nàng, về điểm này hấn đã biểu hiện rất khá, khiến nàng càng thích hấn, càng thêm khẳng định hấn thích hợp làm bạn trai của nàng!

Nụ hôn của nàng đến quá đường đột, khiến Đường Tuấn n choáng váng, trên má vẫn còn lưu lại dư vị của nụ hôn ấy.

Hôn xong, Hàn Tiểu Dạ vội vàng không dám nhìn hấn, ôi, nàng lại chủ động hôn hấn, nhưng chuyện nàng hối hận là tại sao nàng không hôn vào môi hấn. (Yu: sax sax.)

Không được, nàng trở nên háo sắc từ khi nào vậy! (Yu: từ pé rồi cưng.) Nhưng mà nàng lại thấy rất vui, cảm giác như được hạnh phúc vây quanh, cứ như cô bé, hưng phấn đến nỗi không biết phải làm sao.

“Không đủ.”

Một câu nói đầy áp lực vang lên, Hàn Tiểu Dạ đều nghe được, tim nàng đập trật một nhịp, lập tức bị hấn xoay người lại, cảm nhận được hơi thở nam tính mà ngang ngược của hấn, tim nàng như tê dại đi.

Nàng say mê nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn của hấn.

Đường Tuấn n cúi người, đầu tiên là ngắm nhìn đôi môi xinh đẹp của nàng, sau đó hôn thật sâu lên môi nàng, hôn cả trái tim và linh hồn Tiểu Dạ, như muốn chiếm trọn trái tim cô gái nhỏ.

Nàng vừa chủ động hôn lên má hấn, cho thấy nàng cũng có chút thích hấn, vậy, nhiều hơn chút nữa có được không?

Hai đôi môi chạm nhau, hôn rồi lại hôn, tách ra lại chạm vào, quyến luyến khó rời.

Đôi mắt mê ly của Hàn Tiểu Dạ khiến cho Đường Tuấn n muốn một ngụm mà nuốt luôn nàng. Nhưng chỗ này là bãi đỗ xe, sẽ có người đi qua. Họ không thể làm ra những chuyện trái với thuần phong mỹ tục.

Khó khăn lắm hấn mới buộc mình rời khỏi đôi môi ngọt ngào của nàng. “Tiểu Dạ, muộn rồi, chúng mình trở về đi! Nếu không mẹ em sẽ lo lắng.”

Hàn Tiểu Dạ lúc này mới mờ mịt lấy lại tinh thần, hai gò má nàng ửng hồng, thật sự muốn có ngay một cái hố để chui vào.

Nàng hôn lên hai má hấn, lại không kìm lòng được mà nhắm mắt để mặc cho hấn hôn, về mặt ‘nàng thích hấn’ biểu lộ rõ ràng đến thế sao? Hấn có nhìn ra được nàng thích hấn không?

Tim nàng đập ‘bùm’ một cái, rơi vào biển tình.

Bọn họ hôn cũng đã hôn rồi, chẳng lẽ còn muốn có bước tiếp theo sao? Cho nên. Có người nên mở miệng kết thúc trước? Hấn là đàn ông, đáng lẽ phải đưa ra đề nghị hẹn hò trước.

Đương nhiên, trước khi hẹn hò phải có thông báo gì đó, đạo lý này hấn hấn là hiểu được chứ? Hàn Tiểu Dạ hít một hơi thật sâu, cũng không biết chủ động mời đàn ông ăn cơm là chuyện khó khăn đến vậy. “Đường Tuấn n, chúng ta đi ăn đêm đi! Lúc này mới tính là. Hẹn hò.”

Đều nói là hẹn hò, ám chỉ rõ ràng như vậy, thông minh như hấn hấn nghe là hiểu được chứ? Nghe được hiểu được ý tứ trong lời nói rồi vậy thì cũng nên có điều gì muốn nói với nàng nha!

Đường Tuấn n nghe được hai chữ ‘hẹn hò’, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng, rốt cuộc thì nàng cũng muốn tiến thêm một bước với hấn, tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve má nàng, kỳ thật việc mà hấn muốn làm nhất bây giờ chính là hôn nàng thêm một lần nữa.

“Được.” Việc cấp thiết nhất của cuộc đời hắn có lẽ chỉ dành để tự chủ khắc chế, mới có thể kiềm chế được dục niệm của hắn đối với nàng, hắn không muốn dọa nàng sợ hãi.

Được? Ngoại trừ ‘được’, hắn không còn lời nào muốn nói sao? Hắn thật sự là lạt mềm buộc chặt, hay là ngốc nghếch đến nỗi nghe cũng không hiểu?

Hàn Tiểu Dạ suy sụp tươi cười, thật muốn giờ nắm đầm uy hiếp hắn phải nói ra thông báo với nàng.

Đại ngu ngốc, còn không mau nói với em, chỉ cần anh nói yêu em, chúng ta chính là người yêu rồi! Nói mau a! Loại sự tình này làm sao con gái có thể mở lời trước!

Đối với Hàn Tiểu Dạ mà nói, mặt mũi rất quan trọng, có chết nàng cũng sẽ không là người nói trước.

“Anh chàng kia thật đẹp trai ~ rất có mùi của đàn ông! Chúng ta đến xin số di động của anh ấy đi!”

“Đừng, người bên cạnh hình như là bạn gái anh ta?”

Hàn Tiểu Dạ nghe được hai nữ học sinh đi ngang qua nói nàng là bạn gái của hắn, không khỏi cảm thấy vô cùng đắc ý.

“Nhưng mà đáng vẻ cô ta bình thường quá, không xứng với anh chàng đẹp trai kia!”p>

Hai mắt Hàn Tiểu Dạ rực lửa lườm các nàng, khiến các nàng sợ tới mức phải nhanh chóng chạy đi.

“Tiểu Dạ, em sao vậy? Nét mặt sao lại hung dữ thế?” Đường Tuấn n cố ý hỏi nàng, hắn cũng nghe được cuộc đối thoại của hai cô bé học sinh đó, nói vậy phản ứng bây giờ của nàng chẳng phải là ‘ghen’ sao?p>

Trước khi hắn còn chưa nói ra, Hàn Tiểu Dạ tuyệt đối không thừa nhận nàng ghen tị. “Không có việc gì, chúng ta đi ăn đêm thôi! Em muốn ăn cháo.”

Nàng cười ngọt ngào, chủ động nắm lấy cánh tay hắn, như là muốn tuyên bố hắn là của nàng, người phụ nữ khác đừng hòng mơ tưởng.

Đường Tuấn n tùy ý nàng kéo đi, lộ ra nụ cười thỏa mãn. Đây là lần đầu tiên nàng thân mật nắm tay hắn, hắn rất muốn nàng hiểu được tâm ý của hắn, nhưng hắn càng tham lam hy vọng nàng có thể thổ lộ tình yêu của nàng đối với hắn.

Trước khi cánh tay hắn bị thương, quan hệ của bọn họ trong lúc đó hết sức căng thẳng. Tuy rằng với sự nỗ lực cố gắng của hắn, thái độ của nàng đã mềm mỏng đi rất nhiều, nhưng không thể phủ nhận lúc nàng vội vã muốn chối bỏ quan hệ đối với hắn, đã làm cho tự tôn của hắn bị tổn thương.

Hắn không thêm để ý, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không cần.

Hắn yêu nàng, nhưng hắn có tự tôn của bản thân, trước khi còn chưa xác định rõ tâm ý của nàng, hắn không muốn nói ra lời ‘yêu’ trước.

“Mời lên xe.” Đường Tuấn n buông tay nàng ra, mở cửa xe cho nàng —— hắn không tiện lái xe, để nàng lái có lẽ tốt hơn.

Hàn Tiểu Dạ nguyên bản còn ảo tưởng cùng nắm tay hắn đi đến quán ăn đêm, lại đã quên hiện tại bọn họ đang đứng ở bãi đỗ xe, vài phút trước, nàng còn vừa mới đem đồ để dựng quán vào sau thùng xe.

Quên đi, khó có cơ hội được hắn mở cửa xe cho nàng, nàng thấy vui vẻ rồi.

Hàn Tiểu Dạ đang đi tới gần cửa xe, bất thành linh, nàng bị một ai đó đẩy mạnh ra, đang không hiểu tại sao đã ngã ngay xuống đất, móng đau ê ẩm, trơ mắt nhìn cô gái đã đẩy nàng đang nồng nhiệt ôm lấy Đường Tuấn n.

“Đường Tuấn n, tối hôm đó em chờ anh rất lâu, đợi đến nỗi em thấy thật khổ sở!”

Nữ nhân vật chính này là ai đây? Cô ta đang nói gì thế? Cái gì mà chờ hắn thật lâu? Hàn Tiểu Dạ chột vật ngồi trên mặt đất, hất cằm lên trừng mắt nhìn cô gái kia, hờn giận nhìn người đàn ông của mình đang bị cô gái đó ôm ấp, lòng bùng lên lửa giận.p>

Cô ta phát điên hay sao mà tự dưng ôm lấy hắn, hắn là người mà cô ta có thể chạm vào sao?

“Buông ra!” Trước khi nhận ra cô gái này là ai, Đường Tuấn n thật sự rất phẫn nộ, hấn thô lỗ đẩy cô ta ra. “Cô Trần, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, chuyện đó là do bọn A Bân bày ra, chưa được sự cho phép của tôi.” Hấn nói dứt khoát, nhưng rồi lại thật cẩn thận, chỉ sợ dùng sai một từ thôi, sẽ bị Hàn Tiểu Dạ hiểu lầm.

Nói xong, hấn vội vàng kéo Hàn Tiểu Dạ đứng lên. Đối đãi với nàng khác xa ngày trước. “Tiểu Dạ, em có bị đau chỗ nào không?”

Hàn Tiểu Dạ rầu rĩ không trả lời, nàng vỗ vỗ bụi bẩn trên người, tuy rằng biểu hiện của Đường Tuấn n chứng minh cô gái này không có quan hệ gì với hấn, nhưng trong lòng nàng vẫn không yên tâm, thật sự muốn biết quan hệ giữa hai người bọn họ.

“Cô gái này là ai?” Trần Đại tiểu thư nhìn thấy sự che chở của hấn đối với nàng, lớp phấn trang điểm dày trên mặt thiếu chút nữa văng ra tung tóe. “Không, Đường Tuấn n, anh không thể đối xử với em như vậy. Em thích anh lâu lắm rồi! Nếu không phải do tối hôm sinh nhật đó xảy ra sơ xuất, A Bân đem anh mang nhầm phòng. Chúng ta vốn đã có một đêm tuyệt đẹp!”

Sơ xuất tối sinh nhật? Một đêm tuyệt đẹp? Vào nhầm phòng?

“Chuyện gì đang xảy ra đây?” Hàn Tiểu Dạ đem ba từ mấu chốt này ghép lại với nhau, còn liên tưởng đến nàng cùng Đường Tuấn n say rượu đêm đó phát sinh quan hệ, nguyên bản nàng nghĩ sự cố đó là phát sinh ngoài ý muốn, nhưng nghe được ba chữ ‘vào nhầm phòng’ này, làm cho lòng nàng thêm nghi hoặc.

“Tiểu Dạ, đừng nghe cô ta nói bậy! Không phải như những gì em nghĩ đâu.” Chết tiệt! Đường Tuấn n chỉ cảm thấy không ổn, hấn nghĩ hấn đã nói rõ ràng đến như vậy, vì Trần tiểu thư này hấn là nên nhìn thái độ của người ta mà biết điều tự rời đi mới đúng, không ngờ nàng còn có mặt mũi nói hứu nói vượn. Hấn phải vất vả lắm mới có được sự tín nhiệm của Hàn Tiểu Dạ, có chút tiến triển với nàng, hấn không cam tâm bị người khác phá hoại!

“Những gì tôi nói đều là sự thật!” Trần Đại tiểu thư chưa từ bỏ ý định lại ôm lấy Đường Tuấn n. “Đường Tuấn n, em kém cô ta ở điểm nào? Vì sao sau đêm đó, anh vẫn không chịu liên lạc với em? Em có thể chứng minh em tốt hơn cô ta nhiều, kĩ thuật trên giường nhất định thỏa mãn anh.”

“Cút!” Đường Tuấn n tức muốn điên rồi, nguyên bản hấn vì ngại chuyện hợp tác với công ty nhà nàng, không muốn nói những lời xúc phạm, nhưng nàng đẩy ngã Hàn Tiểu Dạ, lại cố ý nói ra những lời lẽ vô tình, hấn lại dùng sức đẩy nàng ra. “Có nghe rõ cho tôi, đối với cô một chút hứng thú tôi đều không có, đừng tự mình đa tình!”

Trần đại tiểu thư dù sao cũng là thiên kim tiểu thư, làm sao có thể chịu đựng loại nhục nhã thế này? Nàng rơi nước mắt, thương tâm lái xe bỏ đi.

Hàn Tiểu Dạ như đang xem một vở hài kịch, rốt cuộc cũng đã hiểu nội dung của vở kịch này!

Cô gái này thích Đường Tuấn n, ngày sinh nhật chính là buổi tối hôm đó, nàng cùng hấn ở phòng chờ diễn một đêm xuân tình, lại đợi không được người của nàng.

7. Chương 07

“Thì ra là anh đi nhầm phòng ngủ nhầm người!” Nhìn hấn giận đến tái mặt, nàng càng thêm xác định suy đoán của mình, nàng chỉ cảm thấy rất buồn bực.

Thì ra hấn là người lam tình, tùy tiện như vậy, có thể lên giường với bất cứ ai. Nếu đêm đó hấn không đi nhầm phòng, thì bây giờ người bên cạnh hấn chính là cô gái ấy.

Vậy ra nàng là kẻ thế thân của cô gái kia sao?

Lúc ấy hắn vô thức gọi tên nàng, chẳng lẽ là nàng nghe lầm, hoặc là trong lúc tình cảm mãnh liệt hắn không ý thức được nên mới gọi tên nàng? Người mà hắn muốn ôm không nhất định sẽ phải là nàng. Cô gái đó thật xinh đẹp!

Hàn Tiểu Dạ đột nhiên nhớ tới những cô gái mà hắn đã hẹn hò, bọn họ đều là đại mỹ nhân, chỉ có nàng là thực bình thường, bình thường đến nỗi có muốn trèo cao cũng không với tới hắn. Một người đàn ông hoàn mỹ vĩ đại như hắn, thật sự sẽ thích nàng sao ? Đối với hắn kì hạn của nàng là bao lâu?

Chết tiệt! Đường Tuấn n thật muốn đuổi tận giết tuyệt cái vị đại tiểu thư mê trai kia, nàng xong việc thì bỏ đi, nhưng lại đem cục diện rối rắm bỏ lại cho hắn!

Hắn chỉ có thể dè dặt hai vai Hàn Tiểu Dạ, vừa giữ vừa giải thích nói: “Tiểu Dạ, em hãy nghe anh nói, đêm đó kỳ thật chỉ là chủ ý của A Bân bạn anh.”

Hàn Tiểu Dạ nghe được câu này, cảm thấy như hắn đang lấy cớ, lòng nàng cảm thấy vô cùng đau khổ. “Em muốn bình tĩnh một chút.”

Nàng phải tỉnh táo lại, tình yêu của nàng đối với hắn quá mãnh liệt, đã dần sâu quá rồi, cứ như vậy không được! Nàng sẽ bị tổn thương, nàng phải nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nàng đẩy hắn ra, chạy nhanh đi.

“Tiểu Dạ, em muốn đi đâu?” Đường Tuấn n đau lòng gọi tên nàng, hắn không suy nghĩ gì mà đuổi theo ngay, vừa nhìn thấy nàng chạy ra đường cái, suýt nữa bị xe đụng vào, hắn nhanh nhẹn kéo nàng sang một bên, ở giây phút ‘chỉ mình treo chuông’ dùng hết sức đem nàng kéo lên vỉa hè, một lần nữa ôm lấy nàng, hai cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng.

“Tiểu Dạ, may mắn là em không sao.” Hắn thở gấp gấp , tim bị dọa đến nỗi sắp ngừng đập.

Hàn Tiểu Dạ ngơ ngẩn, hiển nhiên không biết vừa rồi nàng đã bị nguy hiểm đến thế nào, cho đến khi nhìn cánh tay bó bột của hắn, đáng lẽ cánh tay không thể nhúc nhích, được cố định treo bằng gạc lên cổ, giờ lại bung ra mà ôm chặt lấy nàng, không khác gì như người không bị thương gì!

“Tay anh?”

Hàn Tiểu Dạ nhìn ánh mắt cam chịu của hắn, tức giận đến độ rơi nước mắt. “Đường Tuấn n, anh lừa tôi lần thứ hai!”

Chương 7 Trong phòng tắm, Hàn Tiểu Dạ cởi hết quần áo, để mặc vòi hoa sen phun những dòng nước nóng lên thân thể nàng, nhưng dù có thế nào cũng không thể khiến lòng nàng trở nên ấm áp hơn.

Nàng bị hắn lừa!

“Anh xin lỗi vì đã lừa em, nhưng nếu anh không lừa em, thì em có để cho anh tới gần em không?”

Sau khi nàng lên án chuyện hắn đã lừa nàng, đây là câu trả lời của hắn mà nàng nhận được.

Hắn có thể phạm sai lầm mà vẫn đường hoàng như vậy sao? Thế việc nàng khóc rống lên vì thấy hắn bị thương thì xem như cái gì? Nàng áy náy đối với hắn, mấy ngày nay nàng đều chăm sóc hắn, giúp hắn ăn cơm, giúp hắn gội đầu, ngốc nghếch làm bao nhiêu việc vì hắn, thì là gì?

Hắn lại dám lừa nàng!

Trước tiên là khổ nhục kế, sau lại dùng mỹ nam kế, xoay nàng như chóng chóng, kế tiếp chờ nàng cắn câu, hắn định tính kế xử nàng một lần nữa sao?

Sao nàng lại có thể quên trước đây hắn từng khi dễ nàng, sao lại đi nghĩ rằng hắn cưng chiều nàng, là vì muốn hòa nhập vào nàng, bất chấp tất cả chỉ vì nàng?

Nàng hôn má hắn, nói đó là phần thưởng; sau lại khoác tay hắn, muốn cùng hắn đi ăn khuya, trong mắt hắn, có phải nàng quá ngu ngốc rồi không.....

Nàng phải tỉnh táo lại. Như người vô tri, một câu cũng không để lọt tai lời hắn nói, dứt khoát cự tuyệt, nàng, tuyệt đối phải tỉnh táo lại.

Đường Tuấn n chờ bên ngoài phòng nàng, hắn biết mình đã đi quá xa, quá tồi tệ! Đầu tiên hắn làm bộ thương thế nghiêm trọng, sau lại phát hiện bác sĩ là anh trai của bạn hắn, liền nhờ bác sĩ diễn trò cùng mình. Dùng băng gạc bó tay hắn lại giả như là thạch cao, bày mưu tính kế kiến tạo cơ hội ở cạnh nàng. Nàng tức giận đều lỗi tại hắn.

Nhưng thật sự là hắn không có biện pháp nào khác, hắn muốn nàng đến phát điên lên được, vừa nhìn thấy nàng rơi lệ vì hắn, hắn lại càng muốn nắm chắc cơ hội tấn công nàng, dùng hết tâm cơ đối với nàng, chấp nhận bị băng gạc buộc chặt vào tay mỗi ngày, hại hắn không thể động đậy, có nỗi khổ mà không thể nói ra, nhưng hắn đều phải cố nhẫn nhịn.

Nhưng vấn đề chính ở đây là hắn đã quên nàng cũng sẽ bị tổn thương! Hắn quá ngây thơ rồi, hắn khờ dại nghĩ rằng chờ đến khi tháo băng gạc ra, nàng sẽ không quá kích động.

Giờ nàng trốn tránh hắn, trốn trong phòng hai tiếng đồng hồ, còn khóa trái cửa phòng, mặc kệ hắn có gõ cửa thế nào cũng không phản ứng, hắn nóng ruột đến nỗi không thể không đi lấy chìa khóa mở cửa ngay.

Rõ ràng chỉ là hiểu lầm, hắn không muốn nàng trốn tránh hắn!

Cửa phòng mở ra, nàng không ở trong phòng, phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, hắn tới gần, phát hiện nàng không đóng cửa, lộ ra một chút khe hở.

Nàng đang tắm sao?

Nàng đang tắm thật sao? Tâm tình bất an của Đường Tuấn n càng thêm kích động, tuy biết rằng nàng chỉ là một người con gái yếu ớt, thế nên sự lừa gạt của hắn rất có thể sẽ khiến nàng nghi ngờ. Có lẽ nàng sẽ.

“Tiểu Dạ!” Hắn kích động bước vào phòng tắm, lại thấy thân hình trần trụi của nàng dưới vòi hoa sen, con người đen trần ngập dục niệm, trong nháy mắt phần nam tính ở bụng dưới cương lên phần chấn bưng bưng.

Phòng tắm có người xông vào, kẻ xâm nhập lại là hắn. Hai má Hàn Tiểu Dạ đỏ bừng, nàng buông chiếc vòi hoa sen xuống, muốn che khuất thân thể lỏa lồ. Nhưng mà hai tay thì không đủ dùng, nàng thật không biết nên che phía trên, hay là phía dưới. “Anh, anh mau rút ra ngoài cho tôi! Anh không thấy tôi đang tắm à?”

Đáng ra Đường Tuấn n phải quân tử, bước ra phòng tắm ngay, nhưng lúc này, hắn lại không nhúc nhích, chỉ đứng im một chỗ. Hắn nhìn hai mắt nàng phấp phồng sắp khóc, lòng lại không nỡ, nàng sẽ khóc thật sao?

Ngực hắn đau đớn khiến cho hắn không thể bước đi, nhìn đường cong xinh đẹp ướt đẫm nước của nàng cũng khiến hắn không thể bước đi!

Nếu nàng không cần hắn, vì sao phải khóc?

Giờ nàng trần trụi giống trẻ sơ sinh, không hề phòng bị, nếu hắn đi rồi, phải chăng sau này nàng lại đội lên lớp mặt nạ nguy trang, giống như trước đây lại tiếp tục diễn trò trước mặt hắn, trốn tránh hắn? “Tiểu Dạ!”

“Đi ra ngoài! Anh biến ra ngoài cho tôi!” Hàn Tiểu Dạ nhìn hắn từng bước từng bước tiến lại gần nàng, nàng luống cuống, với tay lấy cái khăn tắm che người lại, sau đó cố lui về phía sau, cho đến khi không thể lùi được nữa vì chạm vào tường.

Trải qua một lần quan hệ nam nữ với hắn, nàng biết ánh mắt hắn đang chứa đầy dục vọng, biểu hiện này của hắn rõ ràng là đang bị phản ứng sinh lý.

Đáng giận! Hắn dùng hông chạm vào nàng.

Cánh tay Đường Tuấn n mạnh lại có lực lướt qua khuôn mặt nàng, hai bàn tay chống lên trên tường.

Hắn muốn nàng, bị dục vọng gây sức ép thật khó chịu, hơi thở hỗn loạn kịch liệt đến bào mòn bản thân, mỗi một tế bào trong cơ thể đều kêu gọi hắn muốn nàng!

Gương mặt tuấn tú của hắn cúi xuống, nhìn thấy đôi mắt nàng đang cố sức tránh né, tóm lấy cằm nàng, ép nàng đối mặt với hắn. “Tiểu Dạ, em thật sự có thể cự tuyệt anh sao?”

Không thể!

Trong lòng Hàn Tiểu Dạ lưỡng lự vài giây.

Đường Tuấn n lập tức hôn nàng, cuồng nhiệt như lửa mà hôn nàng, kéo chiếc khăn tắm không che hết cơ thể nàng xuống, bàn tay to mạnh mẽ xoa bóp bộ ngực non mềm của nàng, khiến nàng hòa tan trong tay hắn.

Nụ hôn của hắn từ môi nàng chuyển xuống cằm nàng, cổ nàng, sau đó liếm liếm bờ vai tròn trịa của nàng, cho đến khi nghe thấy tiếng thở dốc của nàng, mới mút lấy nụ hoa mẩn cảm sớm đã đứng thẳng mà nở rộ.

Nàng không thể. Cự tuyệt hắn! Cả người Hàn Tiểu Dạ vô lực, lại bị một biển tình bao phủ, chỉ nghe thấy thanh âm nho nhỏ đang phục vụ hắn của mình phát ra. “Tiểu Dạ.”

Đừng kêu tên nàng như thế, thật đáng giận. Tiểu Dạ yêu kiều rên rỉ, tay hắn xâm chiếm mà đi vào giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng tra tấn nàng, hết lần này đến lần khác trêu chọc chỗ sâu kín của nàng.

“Tiểu Dạ.” Hắn hôn da thịt tuyết trắng nõn nà của nàng, trong khi ngón tay vẫn ở trong cơ thể nàng mà gia tăng lực đạo, muốn nghe thanh âm hưởng ứng hắn của nàng. Hàn Tiểu Dạ phải ôm lấy hắn để không trượt chân ngã. Nàng cúi đầu lả chã chực khóc, thanh âm ngân nga tinh tế đáp lại hắn. Động tình trong cơ thể nàng cứ ồ ồ mà ra, nàng tức giận, nhưng mà nàng không thể cự tuyệt hắn.

Nàng yêu người đàn ông này.

Đường Tuấn n bị nước ở vòi hoa sen đổ trên mặt đất làm ướt nửa thân dưới. Làn vải ẩm ướt bó vào người khiến vật nam tính của hắn càng thêm bức bối, càng muốn vùng ra ngoài.

Hắn không thể chịu nổi nữa rồi, vội vàng cởi áo sơ mi, lộ ra nửa người trên gầy gò mà rắn chắc, sau đó cởi quần dài, khi hắn cởi đến quần lót, vật nam tính của hắn vì dục vọng bùng nổ đã sớm ngang tàng thẳng đứng lên.

Hàn Tiểu Dạ nhìn mà cảm thấy sợ hãi, nàng sợ tới mức không dám cúi đầu, chỉ có thể ngẩng đầu.

Vừa ngẩng mặt lên, nàng liền hối hận ngay! Hắn nhìn nàng, nhe răng cười, cười còn chói mắt hơn ánh mặt trời, khiến cho nàng say mê. Nàng không tự giác được liếm liếm môi. (Yu: haha, mình tưởng tưởng mà buồn cười chết đc)

“Ôm chặt eo anh.”

Mệnh lệnh của hắn như là độc dược gây nghiện quyến rũ nàng, đôi mắt nàng cũng tràn ngập khát khao dục vọng, đưa tay lên ôm lấy eo hắn, mặc hắn giữ lấy nàng.

Hoan ái qua đi, Hàn Tiểu Dạ mệt đến tê liệt nằm trên giường, ngay cả sức để lấy chăn bông che đậy thân thể cũng không có.

Đường Tuấn n ôm nàng, hôn trán nàng, hôn vai nàng, một tay khẽ vuốt mồ hôi đầm đìa sau lưng nàng, chậm rãi dạo dư âm sau cao trào biến mất.

Hắn quá dịu dàng. Hàn Tiểu Dạ ai oán trừng mắt liếc hắn một cái, rõ ràng cả hai còn đang cãi nhau, nàng lại bị hắn dụ dỗ đến nỗi cam tâm tình nguyện cùng hắn lên giường, đầu nàng có phải bị hỏng rồi không?

Mặc kệ đi, làm cũng đã làm rồi, nàng cũng không hối hận, chỉ là nàng. không an tâm. Hắn thích thân thể nàng, gây cho nàng cảm giác hưng phấn, nhưng lại không hề nói yêu nàng.

Ngay như bây giờ, hắn ôm nàng, hôn trán nàng, sau khi qua cơn kích tình thì ân cần chăm sóc, khiến nàng cảm thấy thật ngọt ngào, thể xác và tinh thần đều thật thỏa mãn, nhưng lại vẫn có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Nàng rất để ý chuyện hắn không nói yêu nàng!

Nhưng giờ khắc này, sự yên lặng thật thoải mái, nàng hưởng thụ sự săn sóc của hắn, tạm thời không nghĩ để tâm vào chuyện vụn vặt, như thế bọn họ thật sự là người yêu.

Đường Tuấn nhìn nàng ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, nhẹ nhàng vỗ về đường cong xinh đẹp sau lưng nàng, ôm lấy vai nàng, kéo nàng vào lòng hắn, muốn nàng nghe tiếng tim đập chân thành của hắn.

“Tiểu Dạ, em hãy nghe anh nói, anh và Trần tiểu thư chỉ ăn cơm với nhau vài lần, là do cô ta tình đơn phương với anh.” Đường Tuấn nhìn nàng nhắm mắt lại, lòng nổi lên một tia chua xót. Cho dù nàng không muốn nghe, hắn cũng bắt buộc nàng phải nghe.

“A Bân, bạn anh chưa được sự đồng ý của anh, đã tự tiện giúp cô ta giặt giũ, sắp xếp cho anh qua đêm với cô ta. Anh bị bọn họ chuốc quá chén, ý thức không rõ ràng nên mới bị đưa vào phòng. Tiểu Dạ, hãy tin anh, khi đó anh thật sự ôm em, anh không xem em như cô ta, hoặc xem em như gái điếm để phát tiết. Thậm chí anh còn cảm thấy thật may mắn vì người anh ôm là em!”

“Dáng điệu của anh một chút cũng không giống như là may mắn.” Đầu nàng vùi vào ngực hắn, nhỏ giọng chất vấn.

Nàng đang nén giận, nhưng cũng cho thấy nàng có nghe hắn nói.

Đường Tuấn nhẹ nhõm thở dài một hơi, khẽ cười nói: “Anh còn nghĩ là anh đang nằm mơ được ở trên giường với em, nghĩ đó chỉ là một giấc xuân mộng dài, khi thấy em thật sự nằm trên giường anh, anh sợ hãi, cho nên mới có thể không lịch sự mà hiểu lầm em, không phải em cũng ‘dạy dỗ’ anh rồi sao?” Dù chỉ ném trải cảm giác bị dạy dỗ một lần, mà đã thành nghiện.

Hàn Tiểu Dạ “Hừ” một tiếng, như là vẫn còn hờn dỗi. Nàng còn tức giận thật sao? Không! Nàng là một cô gái vô dụng, giận hờn đấy, hận hờn đấy, nhưng tất cả đã dần dần tiêu tan sau khi nàng triền miên với hắn, cho nên lại có thể tỉnh táo mà nghe hắn giải thích.

“Anh mà lừa em thì tay của anh bị gãy xương, anh nói rồi đó chỉ là một trong những tiểu xảo để tới gần em, anh thật ích kỷ, tám năm qua em luôn một mực trốn tránh anh, anh hy vọng em có thể nhìn thẳng vào anh, cho anh cơ hội, anh không muốn em vừa nhìn thấy anh là vội vã bỏ đi.”

Hàn Tiểu Dạ mềm lòng, nhìn một cánh tay cả ngày bị bó bột của hắn, băng lại ít nhất cũng phải hơn mười tiếng đồng hồ, nhất định rất ngứa, rất khó chịu? Thật ra hắn không cần phải dùng đến cách oan uổng như vậy, nàng vốn đang có chút tức giận, nhưng tức giận qua đi, ngược lại cũng cảm thấy hắn thực ngây thơ, thực buồn cười.

“Tiểu Dạ, tha thứ cho anh được không?”

Thiếu chút nữa là Hàn Tiểu Dạ đã gật đầu đồng ý, nhưng nàng cố chịu đựng, hai mắt từ từ nhắm lại không nhìn hắn, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm đang khẩn cầu của hắn, nàng sẽ không thể giữ lại một chút nguyên tắc nào mà thuận theo hắn ngay.

Nàng không cam lòng, câu mà nàng muốn nghe nhất hắn còn chưa nói ra.

“Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi!”

Hàn Tiểu Dạ khấn trương kinh ngạc thở dốc, chỉ có thể nhanh chóng nhắm mắt lại, ra vẻ trấn định.

Nói mau, nói anh yêu em đi! Em đang chờ anh nói yêu em!

Đường Tuấn nghe thấy hơi thở mỏng manh yếu ớt của nàng, chậm rãi kéo nàng ra khỏi lòng ngực, quan sát biểu hiện của nàng, đôi mắt nàng nhắm cũng quá chặt đi.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được lòng dạ của phụ nữ sâu như đáy biển, hắn biết nàng đang khấn trương, khấn trương đến nỗi các cơ đều căng thẳng, nhưng cũng không hiểu nàng đang suy nghĩ gì, vì sao tại thời khắc mấu chốt nàng không mở mắt nghe hắn nói?

Hắn không biết những lời mà hắn vừa nói có vào lòng nàng được chút nào không, có khiến cho nàng cảm động hay không? Hắn muốn có được sự tha thứ của nàng, cố gắng như vậy đã đủ hay chưa.

Hay là hắn nên nói với nàng những lời ngon tiếng ngọt, nói hắn yêu nàng, yêu nàng muốn chết đi được?

Nhưng hắn là đàn ông, đối mặt với người con gái mà mình âu yếm cũng không thể an tâm, hắn không nghĩ ngay cả con bài cuối cùng của hắn chưa lật mà đã ngứa.

Nàng cũng chưa từng nói nàng yêu hắn!

“Tiểu Dạ, ở bên anh nhé! Làm người phụ nữ của anh.” Hắn đổi cách nói ‘yêu’, trong tâm tưởng của hắn, ở bên nhau tương đương với hẹn hò, làm người phụ nữ của hắn cũng chính là làm bạn gái hắn, ba chữ ‘Người phụ nữ’ này thậm chí so với ‘Bạn gái’ càng có ý nghĩa hơn, nàng sẽ là người phụ nữ duy nhất của cả đời hắn.

Hàn Tiểu Dạ giận giữ mở mắt ra, nhìn hắn với vẻ không thể tin được. “Anh nói cái gì?”

Đường Tuấn n xúc động đến nỗi thiếu chút nữa nói hắn yêu thương nàng, hắn đã bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, nhưng trong mắt nàng đều là phần nộ và không tin tưởng, hắn sợ nếu bày tỏ tình cảm trắng trợn trước mặt nàng, mà không được đáp lại, nên không muốn nói những lời dư thừa. “Anh muốn em làm người phụ nữ của anh!”

Những lời này so với hắn nói yêu nàng còn có sự chiếm hữu.

Hàn Tiểu Dạ nhú đôi mi thanh tú, kiên nhẫn giằng co với hắn, đang có ý định muốn chờ câu nói tiếp theo của hắn, nhưng nàng không đợi được, hắn chỉ dùng ánh mắt mà nàng không thể thấu hiểu hết để nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Hắn không nói hắn yêu nàng, dù chỉ là một câu ‘Anh thích em’, nàng cũng sẽ cảm thấy an tâm hơn.

‘Làm người phụ nữ của anh’ với ‘Em là của anh’ không có gì khác biệt, câu mà con gái muốn nghe nhất chính là được con trai nói yêu cô ấy, chứ không phải là trở thành đồ vật bị anh ta độc chiếm.

Hắn nghĩ rằng hắn nói một ngàn lần, một vạn lần hắn muốn nàng làm người phụ nữ của hắn, thì nàng sẽ là người của hắn sao?

Hắn luôn tự nhủ là đúng, sao nàng có thể bỏ qua tự tôn của bản thân mà nói nàng yêu hắn trước? Nàng nói không nên lời, đó cũng là lớp phòng bị cuối cùng của nàng.

Nguyên bản không khí yên lặng thoải mái lại trở thành ngòi lửa văng khắp nơi, diễn biến thành một hồi giằng co của sự tự tôn, bọn họ đều khát vọng được yêu, nhưng lại không người nào muốn nói ‘yêu’ trước.

“Tôi không cần!” Hàn Tiểu Dạ lạnh lùng nói, tất cả sự nhiệt tình chờ mong thông báo của hắn trong nháy mắt đã hạ nhiệt độ, nàng muốn xuống giường tìm quần áo mặc.

“Sao em lại có thể không cần?” Vẻ mặt Đường Tuấn n phức tạp, nắm chặt lấy cổ tay nàng, hắn không thể tin được lại có thể nghe thấy đáp án thế này. Tuy rằng hắn hiểu chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng hắn đã xác định người hắn cần là nàng, tâm tình mãnh liệt đã chôn sâu trong ngực hắn, yêu nàng là chuyện thiên chân vạn xác, hắn không thể chấp nhận chuyện bị nàng cự tuyệt.

“Vì sao tôi nhất định phải ở bên anh?” Hàn Tiểu Dạ cười nhạo nói, không có danh phận đã theo hắn, vậy nàng thành cái gì? Bạn tình sao? Hay món đồ chơi tùy hắn đùa giỡn.

Đường Tuấn n có nén cảm xúc mãnh liệt trong lòng, phải chăng hắn nên cảm thấy may mắn vì đã không nói ‘yêu’ nàng trước, nếu không hắn nhất định sẽ càng bị tổn thương, nhất định sẽ giết chết kẻ đã cự tuyệt hắn là nàng!

Sao hắn lại bày ra vẻ mặt này, chỉ là lòng tự tôn bị người khác bác đi mà thôi. Hàn Tiểu Dạ chán ghét nhìn biểu hiện bi thương của hắn, so với hắn, nàng càng bị tổn thương nhiều hơn!

Nàng tự ti, nàng sợ hãi có một ngày hắn sẽ thấy nàng chường mắt, hắn không nói yêu nàng, làm sao nàng có tự tin để có thể ở bên cạnh hắn?

“Ở cạnh anh.” Hắn chăm chú nhìn nàng, bàn tay to nắm lấy tay nàng vô thức nắm chặt hơn, Hàn Tiểu Dạ thấy bực mình muốn chết, hắn đang ép buộc nàng trở thành người của hắn!

Nàng không phải là của hắn!

“Không phải tôi đã nói là không cần rồi sao, rốt cuộc anh muốn tôi phải nói bao nhiêu lần mới đủ đây? Đường Tuấn n thiếu gia, tôi không muốn trở thành người của anh, cũng không muốn ở cạnh anh, tôi hận

không thể tránh xa anh, không có một chút dính líu nào với anh.” Một tiếng trống như cổ vũ làm tinh thần hăng hái xúc động, nói xong, nàng mới giật mình nhận thấy sắc mặt rất khó coi của hắn.

Đường như nàng đã nói hơi quá đáng.

Tự tôn của Đường Tuấn n đã bị nàng chà đạp hoàn toàn!

Mấy ngày hôm nay, hắn luôn đi theo nàng, cưng chiều nàng, chưa từng có người con gái nào có thể làm cho hắn tiêu phí tâm tư để ý đến như vậy, việc thừa nhận yêu thương cô dâu nuôi từ bé là nàng là chuyện vô cùng khó khăn, hắn mất thời gian tám năm mới có thể hiểu rõ tâm ý của chính mình, tại sao nàng lại có thể cự tuyệt hắn một cách vô tình như thế?

Đường Tuấn n, đây không phải tác phong của mày! Tại sao mày có thể bị một người con gái tác động, lại còn bị nàng dắt mũi?

Gương mặt Đường Tuấn n trở nên hung ác nham hiểm, dù có thế nào, hắn cũng sẽ không bại dưới tay nàng. “Hàn Tiểu Dạ, cô nghĩ rằng tôi muốn cô lắm sao? Tôi tốn nhiều tâm tư với cô như vậy, thật may mắn là cuối cùng cũng có thể lên giường với cô một lần nữa, thân thể của cô khiến tôi thực mất hồn, thật sự khiến cho tôi thỏa mãn vô cùng!”

Mặt Hàn Tiểu Dạ đang cười bỗng dưng biến sắc.

Đường Tuấn n cố gắng kiềm chế biểu hiện đau lòng, nhanh chóng bước xuống giường mặc quần áo, sau đó lấy trong ví ra hai ngàn tệ để trên giường, dùng lời lẽ nhục nhã nàng nói: “Đây là hai ngàn tệ cô đưa cho tôi ngày trước, bây giờ tôi trả lại cô, coi như cho cô phí che giấu!” Ngày hôm sau, Hàn Tiểu Dạ thu thập hành lý, sáng sớm nàng đã mang chăn đệm ra giặt sạch, chỉ vì nó khiến nàng nhớ tới hương vị hoan ái đáng ghét.

“Đi mà tới địa ngục đi phí che giấu!” Nàng vừa mắng, vừa trừng mắt nhìn hai ngàn tệ được đặt ngay ngắn ở trên giường, đã vài lần nàng muốn xé nát chúng, nhưng cuối cùng. Nàng thở dài một hơi, thật không có khí phách mà nhặt lên, nhét vào ví.

Vì một người đàn ông mà phải đối nghịch với thứ nàng yêu nhất là tiền, thật sự là không có đạo lý, nàng không muốn mình vì hắn mà đau lòng một lần nữa, không đáng để khóc vì loại đàn ông như vậy.

Nàng phải khôi phục là Hàn Tiểu Dạ mà trước kia hắn chán ghét, nàng không muốn trở về nơi này một thêm lần nào nữa!

“Tiểu Dạ, sao con lại thu thập hành lý?”

“Mẹ.” Hàn Tiểu Dạ ngẩng đầu, nhìn thấy mẹ đang đứng trước cửa phòng, vội vàng thu hồi nét mặt bi thương, không muốn bị nàng nhìn ra manh mối. “Mẹ không phải đi cùng dì sao?”

“Con còn chưa trả lời mẹ, tại sao lại thu thập hành lý?” Mẹ Hàn cương quyết hỏi.

“Cái tên Đường Tuấn n chết tiệt. Không, con muốn nói là tay của thiếu gia đỡ nhiều rồi, con có thể không cần chăm sóc anh ta, con muốn quay lại kí túc xá.” Ngay từ đầu mẹ đã không biết quan hệ giữa nàng và Đường Tuấn n, giờ cả hai đã trở mặt, mẹ lại càng không cần biết.

“Tay thiếu gia đỡ rồi ư?” Mẹ Hàn rất kinh ngạc, đã trưa rồi mà chưa nhìn thấy hắn xuống lầu, nên bà không nghĩ là tay hắn đã đỡ rồi. “Không phải cần tĩnh dưỡng một tháng sao? Sao lại nhanh như vậy?”

“Bởi vì cái tên chết tiệt kia. Con muốn nói là do con gái mẹ chăm sóc thiếu gia rất tốt, cho nên thương thể của thiếu gia mới khá lên như vậy.” Hàn Tiểu Dạ miễn cưỡng tươi cười nói.

Cả buổi sáng cũng chưa nhìn thấy tên kia, khẳng định là hắn không muốn gặp nàng. Hắn không ở nhà cũng tốt, nàng càng có thể thoải mái rời đi.

“Tiểu Dạ, vậy con cũng không cần vội vã quay về ký túc xá, mấy ngày nay không phải con ở đây cũng quen rồi sao? Phụ nhân và lão gia đều rất thương con. Vì sao lại muốn đi?” Mẹ Hàn ở trước mặt con gái vẫn đều có uy nghiêm của người mẹ, dù thế nào cũng không thể nói ra được những lời tình cảm luyện tiếc con gái.

“Mẹ, trường học của con cách chỗ này xa quá.”

“Mấy ngày nay không phải con đều đi xe của thiếu gia tới trường sao?”

“Nhưng mà con còn muốn đi làm thêm, công việc ở nhà ăn tuy đã xin phép nghỉ, nhưng nếu nghỉ nữa có thể sẽ bị đuổi việc.”

“Con muốn đi làm thì chờ tốt nghiệp xong rồi tìm, tiền lương của mẹ cũng không phải không thể nuôi nổi con.” Mẹ Hàn biết con gái mình rất độc lập, nhưng dù sao nó cũng mới hai mươi tuổi, ở bên ngoài một mình vừa đi học, vừa đi làm, khiến cho bà rất lo lắng.

8. Chương 08

“Mẹ, rời khỏi Đường gia với con đi!” Hàn Tiểu Dạ đột nhiên mở miệng nói, kỳ thật nàng vẫn rất muốn thương lượng với mẹ chuyện này, chỉ là chưa tìm được thời cơ thích hợp mà thôi. “Con đã đi xem một căn nhà gồm hai phòng nhỏ và một phòng bếp, chờ thêm mấy tháng nữa con kiếm đủ tiền đặt cọc, mẹ con mình sẽ cùng nhau chuyển đi!”

Mẹ Hàn nghe vậy cả người cứng đờ, rõ ràng đang bị lời nói của con gái dọa. “Con muốn mua nhà?”

“Mẹ, chúng ta không thể ở nơi này cả đời được? Con nghĩ phải có nhà của chính mình.” Do bị Đường Tuấn n tổn thương sâu sắc nên ý định này của nàng càng trở nên tích cực.

“Tiểu Dạ, mẹ không biết sao con lại có những suy nghĩ thế này.” Bà luôn nghĩ Đường gia cũng chính là nhà của mẹ con nàng. “Lão gia và phu nhân có ân với mẹ con ta, mẹ đã thề cả đời nguyện trung thành với bọn họ, sao có thể nói đi là đi ngay được.”

Hy vọng tha thiết của Hàn Tiểu Dạ không được hưởng ứng, khiến trái tim nàng đau như trời sụp đất nứt, cố sức muốn che dấu cảm xúc đau lòng này nhưng rốt cuộc cố nén mà không được, nàng thống khổ hét lên, “Nhưng con không muốn cả đời phải ở đây!”

Cả đời đều phải đối mặt với kẻ đã thương tổn nàng, với người đàn ông đã lừa dối nàng, nàng sẽ chết sớm mất! “Mẹ chưa từng nói bắt con cả đời đều phải ở đây, mẹ chỉ hy vọng trước khi tốt nghiệp con có thể ở tại chỗ này, sau khi tốt nghiệp rồi, con sẽ có cuộc sống của con, con có thể chuyển ra ngoài mà sống theo ý mình, nhưng mẹ vẫn muốn ở lại Đường gia hầu hạ lão gia và phu nhân, không thể đi theo con.” Mẹ Hàn nói nhưng trong lòng cảm thấy bất an, lần đầu tiên bà nhìn thấy cô con gái hoạt bát luôn lạc quan lại mất không chế trước mặt mình, con gái bị làm sao vậy?

Bà quyết định ở lại Đường gia cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, con gái nên biết mới đúng, có phải là con gái gặp chuyện gì rồi không?

Mẹ không thể đi cùng nàng? Trái tim Hàn Tiểu Dạ lập tức lạnh băng. “Mẹ không đi cùng con thì có ích lợi gì? Một mình con cố gắng làm việc nhiều như vậy, chính là hy vọng có thể chuyển ra ngoài sống với mẹ, con tự mình suy tính thật giống một kẻ ngu ngốc! Con.”

Nói không được nữa, đột nhiên nàng rất hận bản thân mình vô dụng, mẹ muốn ở lại Đường gia là sự thật mười mươi, không phải trước đây nàng đã biết rồi sao? Tại sao nàng lại có thể cho rằng đứa con gái như nàng quan trọng hơn việc báo ân?

Ngay cả nỗi lòng muốn cắt đứt quan hệ với Đường Tuấn n đều không thể nói ra miệng, sao có thể yêu cầu mẹ phải theo ý nàng?

“Quên đi!” Nàng cười thê lương, cầm hành lý xoay người bước đi.

“Tiểu Dạ!”

Mẹ lo lắng gọi nàng, nhưng nàng không quay đầu lại, vừa bước ra cửa phòng, lại gặp được Đường Tuấn n.

Đường Tuấn n có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt chua xót của hắn khiến nàng rất khó chịu.

Hắn muốn làm gì vậy?

“Cút ngay!” Đứng ngăn cản đường đi của nàng!

“Tiểu Dạ, không thể vô lễ với thiếu gia!” Mẹ Hàn ở phía sau nàng quát lớn.

Hàn Tiểu Dạ càng cảm thấy tủi thân, nghĩ đến chuyện nàng muốn rời khỏi Đường gia, mẹ không chịu đi cùng nàng, nghĩ đến từ nhỏ đến lớn, mẹ đều yêu thương Đường Tuấn n nhiều hơn nàng, chuyện nàng bị Đường Tuấn n khi dễ, mẹ lại không hề biết, nàng thật không cam lòng, vô cùng ai oán, buồn bực tích lũy trong tám năm qua đột nhiên mãnh liệt bùng nổ.

“Thiếu gia, thiếu gia, trong lòng của mẹ lúc nào cũng chỉ có anh ta, cứ như anh ta mới là con của mẹ, còn con không phải! Mẹ muốn trước khi tốt nghiệp con ở đây, là vì muốn con chịu khổ cực, phải làm cô dâu nuôi từ bé của anh ta, bị anh ta sai bảo sao? Vì báo đáp ân tình của Đường gia đối với mẹ con ta, cho dù con bị anh ta chà đạp thì cũng không thể quan trọng bằng, có đúng không.”

Ba!

Hàn Tiểu Dạ bị mẹ tát một cái, ngay trước mặt Đường Tuấn n.

Nàng đứng yên một chỗ, xoa xoa hai má bị đau, không dám chống lại cơn phần nộ của mẹ, tủi thân cùng với đau nhức mà khóc thành tiếng, khóc trước mặt Đường Tuấn n thật sự rất mất mặt.

Nàng nghĩ sau khi lớn lên nàng sẽ không ăn bậy dấm chua, nhưng nàng oán hận Đường Tuấn n, chua xót trong lòng lại dâng trào, nàng không biết dây thần kinh của mình có chỗ nào bị đứt không, mà lại có thể xúc động đến nỗi nói ra tiếng lòng bao năm qua.

“Dì Hàn, Tiểu Dạ không phải cố ý đâu, dì đừng giận cô ấy.”

Nghe thấy Đường Tuấn n nói giúp nàng, Hàn Tiểu Dạ cũng không cảm kích chút nào, đều do hấn mà nàng bị đánh, một chút tôn nghiêm cuối cùng cũng không còn, đời này người nàng hận nhất chính là hấn!

Nàng ra vẻ kiên cường, ưỡn thẳng lưng, lướt qua hấn, bước nhanh đi.

Đường Tuấn n đuổi theo, nhanh tay giành lấy hành lý của nàng. “Sắc mặt mẹ em kém lắm, em không thể cứ đi như thế!”

“Giờ tôi ở lại chỉ khiến mẹ thêm phiền lòng.”

“Em thật sự muốn rời khỏi nhà anh sao?” Đường Tuấn n biết nàng rất muốn thoát khỏi hấn, nhưng lại không biết nàng liệu mình làm việc như vậy là để mua nhà, điều này làm cho hấn cảm thấy rất khó chịu.

Hấn cũng không biết chính mình bị làm sao, sau khi nói những lời khiến nàng đau lòng, hấn cũng không có chút gì vui sướng, ngược lại hồi hận đến nỗi thức trắng một đêm, hận chính mình, nhưng lại cứ vô tâm mà thương tổn nàng, cho nên cả buổi sáng mới không bước chân ra khỏi phòng, cho đến khi ý niệm muốn gặp nàng mãnh liệt trở dậy, hấn mới vô thức mà đi đến trước cửa phòng nàng, lại nghe được cuộc đối thoại trên.

“Đúng vậy! Từ năm mười hai tuổi tôi đã lập chí sau khi lớn lên sẽ dẫn mẹ rời khỏi nhà anh!”

Phanh!

Hàn Tiểu Dạ vừa mới nói xong, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng vang cực lớn, xoay người lại nhìn, thì thấy mẹ nàng ngã xiu trên mặt đất, mặt nàng trắng bệch, hoảng sợ kêu lên: “Mẹ!”

Chương 8

Hàn Tiểu Dạ chưa bao giờ cảm thấy may mắn vì có Đường Tuấn n ở bên cạnh như lúc này, trong khi nàng còn đang run rẩy, đầu óc trống rỗng, hấn đã nhanh chóng chạy lại ôm lấy mẹ nàng.

Cũng may là mẹ nàng chỉ bị huyết áp cao, nhất thời kích động nên mới ngã xiu, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là ổn rồi, bằng không nàng thật sự sẽ không tha thứ inh.

Trước kia cho dù có mâu thuẫn với mẹ gay gắt đến đâu, nàng đều có thể nhẫn nhịn, nhưng một khi đụng tới Đường Tuấn n, nàng liền đánh mất lý trí, giống như con nhím xù lông làm tổn thương người khác.

Nàng bị làm sao vậy? Cho dù có buồn bực đến thế nào, cũng không thể nổi giận với mẹ!

Mẹ là người thân duy nhất trên đời này của nàng, nàng đúng là bất hiếu, tại sao lại có thể nổi giận với mẹ chứ.

Đúng vậy, đúng là nàng đang nổi giận, nhớ tới những chuyện Đường Tuấn n đã tổn thương nàng, nàng liền ôm hận trong lòng, một khi vừa nghĩ đến là lại muốn tìm ngay ai đó mà trút giận. Nàng thật sự là ngây thơ đến không thể cứu nổi rồi, chỉ vì xúc động nhất thời mà xúc phạm tới người mẹ thân yêu nhất của mình, sau này nàng biết sống thế nào đây.

“Tiểu Dạ, tối nay bố mẹ anh sẽ tới đây.”

Đôi mắt Hàn Tiểu Dạ sưng đỏ lên vì khóc quá nhiều, nghe thấy thanh âm của Đường Tuấn n cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ sợ bị hắn nhìn thấy bộ dáng xấu xí lúc này của nàng.

Nàng vờ không nghe không thấy, không thèm nhìn hắn.

Đường Tuấn n đương nhiên không chấp nhận việc nàng coi hắn như không khí, hắn lấy đồ uống nóng áp lên mặt nàng.

“Nóng quá!” Hàn Tiểu Dạ thấy nóng liền kêu to, vội vàng lấy tay che mặt.

“Ô mai sữa nóng, loại mà em thích nhất.” Nhìn ánh mắt đề phòng của nàng đang lườm hắn, hai hốc mắt phỉếm đỏ, Đường Tuấn n không yên lòng nói với nàng: “Yên tâm, chưa khai mà, anh không thể bỏ bột ột vào đâu.”p>

Hàn Tiểu Dạ ‘hừ’ một tiếng giật lấy hộp nước ô mai. “Tôi sẽ mua một hộp khác trả lại cho anh.” Dù sao nàng cũng sẽ không nói ‘cám ơn’, nàng mở nắp hộp, không khách khí uống luôn. Nhìn nàng ngoan ngoan uống hết, Đường Tuấn n bị yêu và hận gây sức ép một đêm, cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hắn thật là có tật xấu, nàng cự tuyệt tình yêu của hắn, khẩn trương muốn rời khỏi hắn, làm hắn đau lòng, thế nhưng hắn vẫn không có cách nào mặc kệ nàng, cam tâm tình nguyện ở lại bệnh viện với nàng.

“Uống sữa cho ấm bụng, như vậy tâm tình sẽ tốt hơn.”

Hàn Tiểu Dạ tâm tình phức tạp, cắn cắn môi, hắn rất quan tâm nàng, ngoại trừ lúc đi mua nước, một giây cũng chưa rời khỏi nàng, nàng thật không rõ vì sao hắn lại đối xử tốt với nàng như thế. “Chắc anh cũng bề bộn nhiều việc? Anh đi đi!”

“Anh cũng rất lo lắng ẹ em.”

“Ai cần anh lo, đó là mẹ tôi, không phải mẹ anh.” Hàn Tiểu Dạ có chút tức giận nói.

“Em ghen tị à.” Dường như Đường Tuấn n đã nhìn thấu điều gì, lời nói mang theo hàm ý.

Bốn chữ này làm cho Hàn Tiểu Dạ cảm thấy khó chịu, nàng chán ghét việc bị hắn tóm gáy. “Tôi ghen đấy, thì sao? Từ nhỏ mẹ tôi thương anh còn hơn thương đứa con gái do chính bà sinh ra này, cho dù anh đem bài tập của tôi đánh tráo, bà cũng sẽ cho là do tôi lười biếng không chịu làm bài, mà sẽ không nghi ngờ gì anh!”

Nói xong, nàng không khống chế được cảm xúc mà rơi lệ, bàn tay run rẩy nắm chặt hộp sữa. “Đáng giận. Tôi thật sự rất chán ghét anh!”

“Em ghét anh ở điểm gì?” Đường Tuấn n khàn khàn nói, nghe được những lời nói thật tâm của nàng lúc này, hắn cảm thấy nàng còn chân thật hơn khi trên giường với hắn. Hắn muốn biết ngoài việc nàng xem hắn là đại thiếu gia ra, trong mắt nàng hắn còn là gì nữa?

“Chán ghét đến độ không thể chán ghét hơn!” Hàn Tiểu Dạ rơi lệ nhìn hắn, hận ý chất chứa trong lòng bao lâu nay giờ không kiềm chế được nữa mà tuôn trào. “Anh đem kẹo tôi tặng anh trả lại cho tôi, tôi chán ghét anh; tôi cố gắng thay đổi bản thân, hy vọng có thể gần cho anh, nhưng anh cũng chỉ biết khi dễ tôi, chà đạp lên tâm ý của tôi, tôi chán ghét anh; tôi một mực chờ anh chủ động nói yêu tôi, thì anh lại nói, muốn tôi đồng ý làm bạn gái anh, anh luôn ngang ngược muốn tôi làm người đàn bà của anh, muốn tôi là của anh, tôi chán ghét anh; tôi hận tám năm trước đã quen biết anh, chưa từng là cô dâu nuôi từ bé của anh, như vậy sẽ không vì yêu anh mà đau khổ đến thế.”

“Em yêu anh?” Tựa như chỉ là một giấc mơ, Đường Tuấn n nghe được câu nói mà hấn muốn nghe từ rất lâu rồi.

Thảm rồi! Hàn Tiểu Dạ thật hận chính mình, không cẩn thận để lộ ra tình yêu nàng dành cho hấn, nhưng nói cũng nói rồi, nàng cũng không muốn phủ nhận. “Anh nghĩ thế nào cũng được, dù sao từ giờ trở đi, tôi cũng sẽ không yêu anh nữa, tôi cũng không cho phép anh khi dễ tôi.”

Nói xong, nàng không hề được báo động trước mà bị hấn dùng lực ôm lấy, nàng chớp chớp mắt, hoang mang nói: “Anh. Làm gì thế?” Hại nàng suýt nữa lên cơn sốc.

Đường Tuấn n khó có thể kiềm chế bản thân không ôm lấy nàng, tim hấn đập quá nhanh, bởi vì chuyện ‘nàng yêu hấn’ mà mừng rỡ như điên.

Ông trời ơi! Thì ra nàng yêu hấn, vì sao trước đây hấn lại chưa từng nhận ra? Không phải nàng không thương hấn, mà là nàng đang chờ hấn nói yêu nàng.

Trước đây hấn đã làm những gì với nàng? Ngày trước luôn tìm cách khi dễ nàng, giờ lại vì tự tôn của bản thân mà nhục mạ nàng!

Hấn đã xem nhẹ tâm tình của nàng, muốn bù đắp lại hết thảy! “Tiểu Dạ, anh yêu em.”

Giọt nước mắt của Hàn Tiểu Dạ như đóng băng tại khóe mắt, còn vương vị chua chát của nước mắt, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào. “Anh lại muốn bắt nạt tôi phải không? Đừng tùy tiện nói ra những lời khiến người khác hiểu lầm như thế.” Nàng sẽ tin thật đó.

“Là thật mà, Tiểu Dạ, từ tám năm trước anh đã thích em rồi.”

Tám năm trước? Hàn Tiểu Dạ kinh ngạc mở to mắt. “Lúc đó anh vẫn đang thích ức hiếp tôi.” Ức hiếp nàng khiến cho nàng luôn khốn khổ, sao có thể gọi là thích.

“Thật xin lỗi, chỉ là anh muốn khi bắt nạt người mà anh thích thôi.” Đường Tuấn n áy náy hôn lên những giọt nước mắt của nàng, lại mút mạnh lên má nàng để lại một dấu ấn hồng đậm, nhưng cũng không khiến nàng đau chút nào.

Hấn hận bản thân đã bước chậm một bước, không biết học theo nam diễn viên chính trên các bộ phim truyền hình mà làm nàng cảm động. “Bắt đầu từ lúc em đứng trước mặt anh, cười gọi anh là Tuấn n ca ca, ngay thời khắc em đưa viên kẹo ấy cho anh, anh đã động lòng, chỉ là anh lại không thẳng thẳng thừa nhận chuyện anh lại đi yêu cô dâu nuôi từ bé thôi.”

Thì ra hấn thật sự có cảm tình với cô dâu nuôi từ bé! Chẳng trách lúc ấy hấn luôn muốn xoa xoa hai cái má đáng yêu của nàng.

Nghe được thanh âm tình tứ mà ghen ngào của nàng, Đường Tuấn n nóng vội nói. “Tiểu Dạ, là thật mà, anh rất yêu em, em muốn anh nói mấy lần đều có thể, nhưng mà đừng nói em không yêu anh, anh sẽ không chịu nổi.”

Hàn Tiểu Dạ khóc, là bởi vì vui sướng mà khóc, nàng muốn khóc oa oa thật lớn, “Em ghét anh, em ghét anh.” Nàng vui trong ngực hấn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đánh mắt hấn.

“Không sao cả, em có thể chán ghét anh, nhưng mà em nhất định phải yêu anh.”

“Sao có thể như vậy, bắt em vừa ghét anh, lại vừa thích anh.” Hàn Tiểu Dạ khóc nức nở, khóe môi lại hơi hơi cong lên, vừa khóc vừa cười.

Sao nàng có thể yêu hấn đến như vậy? Hấn thổ lộ, nàng sẽ không cự tuyệt, có đôi lúc nàng thật chán ghét chính mình! “Em muốn đem phí che dấu anh đưa em trả lại cho anh!” Nàng hờn dỗi nói.

“Chỉ cần em có thể tha thứ anh, sau này em muốn đem phí che giấu, đem độ phí hoặc là các loại phí gì gì đó cũng được, anh đều vui vẻ tiếp nhận.”

“Em làm gì có nhiều tiền như vậy mà cho anh.”

Dù có giải thích như thế nào, Đường Tuấn n vẫn cảm thấy rất hối hận, nếu thời gian có thể quay trở lại, hấn tuyệt đối sẽ không làm tổn thương nàng, để nàng rơi lệ. “Tiểu Dạ, thật xin lỗi, không phải anh cố ý

nói những lời như thế đâu. Lúc đó đầu óc anh không tỉnh táo. anh sợ em sẽ cự tuyệt anh, sợ tự tôn của anh bị ném vào thùng rác, cho nên anh một mực chờ em nói yêu anh, anh sợ nếu anh nói trước sẽ bị em từ chối, anh thật là ngây thơ phải không.”

Hắn luôn chờ nàng nói yêu hắn?

Hàn Tiểu Dạ như bình tĩnh đại ngộ, thì ra bọn họ đều đem tự tôn của mình đặt lên trên tất cả, sợ hãi không dám chạm đến tình yêu, sợ mình là người thua cuộc, cho nên chỉ có thể dùng hết sức lực để công kích đối phương, để bảo vệ trái tim mình không phải chịu bất kì sự tổn thương nào.

Thật sự là quá ngây thơ.

Bọn họ thiếu chút nữa đã bỏ qua đối phương.

Hàn Tiểu Dạ thấy băng khuâng một chút. “Em tha thứ cho anh.” Sau đó nàng giống con mèo nhỏ dễ thương chui vào lồng ngực ấm áp của hắn mà cọ xát “Đường Tuấn n, em cũng yêu anh.”

Nàng thề, nàng sẽ không bao giờ ... cãi nhau với hắn.

Lúc này, hai người đang mãi mê ôm nhau, thổ lộ tâm ý nên cũng chưa phát hiện, người trong phòng bệnh đã tỉnh lại, Mẹ Hàn nhẹ nhàng bước xuống giường, đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy bọn họ ôm nhau, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Tiểu Dạ, anh yêu em.

Hàn Tiểu Dạ ngây ngô cười, được thiếu gia thổ lộ với nàng, xem như là khổ tận cam lai đi!

Tiểu Dạ, là thật mà, anh rất yêu em, em muốn anh nói mấy lần đều có thể, chính là đừng nói em không thương anh, anh sẽ không chịu nổi.

“Đừng nói em không yêu anh, anh sẽ không chịu nổi.” Nàng say mê nhắc lại những lời này, cả người cũng không biết là đang cao hứng điều gì, dường như bị những câu này làm cho toàn thân nổi da gà nàng cũng nguyện ý.

“Tiểu Dạ. Em có thấy nghe anh nói gì không?”

“A?” Hàn Tiểu Dạ lấy lại tinh thần, chớp chớp mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nàng đang nghe lầm sao?

Sao nàng lại cảm thấy thanh âm của hắn có chút ai oán?

“Anh nói anh quyết định sẽ nói rõ ràng chuyện của chúng mình với bố mẹ anh và mẹ em.” Đường Tuấn n nói rõ ràng từng câu từng chữ, tuyệt đối không làm cho nàng xem nhẹ vấn đề này một lần nào nữa, vừa nói nhiều lần như vậy với nàng, nàng lại như lạc vào cõi thần tiên, hắn cảm giác mình còn giống người chồng bị bỏ rơi hơn so với nàng.

Hàn Tiểu Dạ cười gượng nói: “Chúng ta cứ như bây giờ không phải tốt lắm sao? Mỗi ngày đều có thể gặp nhau, sao nhất định phải nói rõ ràng chứ?” Nàng vì hắn mà quyết định sẽ tiếp tục ở lại Đường gia, còn bị Bội Phân mắng, nói nàng trọng sắc khinh bạn, như vậy còn chưa đủ sao?

Đường Tuấn n cũng vì nàng mà quay về Đường gia. Chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng, bắt hắn mỗi buổi sáng mất chút thời gian lái xe đến công ty cũng không thành vấn đề, nhưng như vậy vẫn không thể thỏa mãn hắn, là đàn ông ai chẳng thích ôm lấy cơ thể mềm mại, ấm áp của người phụ nữ vào lòng, tốt nhất là lúc nào muốn ôm liền ôm, nhưng mà hắn còn chưa được toại nguyện ...

“Anh ghét nhất là không rõ ràng.”

Ngữ khí của hắn ai oán thật giống như khí phụ! Hàn Tiểu Dạ chỉ có thể tận lực trấn an tâm hồn bị thương tổn của hắn. “Anh không biết yêu đương vùng trộm là giai đoạn đẹp nhất sao?”

Còn dám nói! Đường Tuấn n thật muốn bắt nàng nuốt lại những lời vừa nói. “Yêu đương vùng trộm có gì là tốt? Khi trong nhà có người anh sẽ không thể ôm em, hôn em, còn phải bảo trì khoảng cách ba bước với em, giống như trước kia một tuần gặp nhau một lần thì khác gì trước kia?”

Ánh mắt Hàn Tiểu Dạ lóe lên. “Em còn chưa chuẩn bị tâm lý.”

“Anh không muốn chỉ ở bên ngoài mới có thể nắm tay em!”

Thật hung dữ! Hàn Tiểu Dạ lui bả vai.

“Anh có phải là bạn trai em không?”

Hàn Tiểu Dạ gật đầu như cái máy, làm sao nàng dám nói ‘không’ với hắn. “Không, dường như anh giống như gã tình nhân ngầm của em thì phải? Ngay cả hẹn hò yêu đương đều phải lén lút, không thể quang minh chính đại, anh cảm thấy thật uất ức.” Hơn nữa ngay cả phòng của nàng cũng không thể bước vào, lúc này hắn mới phải kêu khổ thấu trời!

Hắn yêu nàng, đương nhiên luôn muốn hôn nàng, ôm nàng, làm một chút chuyện xấu xa, vui vẻ với nàng.

“Đó là bởi vì em sợ nếu công khai sẽ.” Hàn Tiểu Dạ cũng có những điều cấm kỵ, cho nên mới yêu cầu hắn đừng công khai chuyện bọn họ chính thức kết giao.

Đường Tuấn n không thể nhịn được nữa, hai tay đề lên vai nàng, gần như rít gào nói: “Ba mẹ anh đều rất thích em, nhất định họ sẽ ủng hộ chuyện này!”

Nàng đương nhiên biết ba mẹ hắn sẽ tán thành cả hai tay hai chân. “Nhưng mẹ em.” Nàng hạ tầm mắt xuống, biểu lộ lực bất tòng tâm.

Đường Tuấn n có thể nhìn thấy sự bàng hoàng trong mắt nàng. “Em còn chưa nói chuyện của chúng ta với mẹ em sao?”

Hắn biết nàng rất hiếu thuận với mẹ nàng, nhưng dường như giữa nàng và mẹ luôn có khoảng cách, không giống như mẹ con bình thường khác mà lại như là chị em, có thể nhìn thấu tâm tư của nhau.

Hàn Tiểu Dạ chần chờ một chút, mới dám gật đầu.

“Có muốn anh nói giúp em không?”

Nàng sợ tới mức liên tục lắc đầu. “Nói chúng ta đang yêu nhau, khó khăn như vậy sao?”

Hàn Tiểu Dạ nhớ lại cái ngày mẹ nàng ngất xỉu phải nằm viện, sau đó nàng vào phòng chờ mẹ tỉnh lại, vừa khóc vừa giải thích với mẹ, nhưng mẹ cũng không mắng nàng, chỉ nắm chặt tay nàng nói lúc đó mẹ không nên đánh nàng, nói mẹ thực có lỗi vì chưa từng phát hiện tâm tình phải ‘ăn nhờ ở đậu’ bao năm qua của nàng, bàn tay mẹ làm cho nàng cảm thấy thật ấm áp.

Mặc dù hai mẹ con nàng không nói quá nhiều, nhưng đều cảm nhận được vào giây phút đó, đã hiểu được lòng nhau.

Chỉ là lúc đó nàng không có dũng khí nói chuyện giữa nàng và Đường Tuấn n, về sau muốn nói lại không nói nên lời, chuyện cứ giấu trong lòng như thế này thật khó chịu.

Nàng hiểu quan niệm chủ tớ của mẹ nàng rất rõ ràng, nếu mẹ biết nàng đang hẹn hò với Đường Tuấn n, không biết sẽ nghĩ như thế nào?

Mẹ nàng có nghĩ nàng không xứng với thiếu gia không, có bắt bọn họ chia tay nhau không.

Nàng thật sự là nói không nên lời, nàng rất yêu rất yêu người đàn ông này.

“Em dám gật đầu một lần nữa, anh sẽ bóp chết em!” Thấy nàng lo lắng lâu như vậy, Đường Tuấn n bẻ bẻ khớp tay, thật muốn dạy dỗ nàng một chút.

Hàn Tiểu Dạ cầu xin tha thứ nói: “Em còn cần một chút dũng khí, anh cho em ít thời gian.”

“Được, anh cho em thêm dũng khí!” Đường Tuấn n quyết tâm mở cửa, kéo nàng vào trong phòng, bọn họ ở phòng ngoài cũng đủ lâu rồi, giúp nàng giảm bớt phiền não cũng không có kết quả, hắn chỉ biết hắn sắp bị nội thương mất.

“Sao có thể làm như vậy, rõ ràng là anh đang bắt buộc.” Hàn Tiểu Dạ tóm lấy ván cửa, thề sống chết cũng không muốn bước chân vào Đường gia.

“Nói sớm nói muộn cũng đều phải nói, dù trời có sập xuống thì cũng đã có anh chống giúp em, em sợ cái gì, mẹ em cũng sẽ không ăn tươi nuốt sống em!” Đường Tuấn n dùng sức kéo nàng về phía trước.

“Bỏ tay ra! Anh không hiểu đâu.” Dọa người! Hàn Tiểu Dạ hít một hơi thật mạnh, nhìn gương mặt ba vị trưởng bối đang ngồi trong phòng khách, trong đó có hai khuôn mặt đều mang vẻ cảm động đang nhìn chằm chằm vào nàng, khiến nàng thật xấu hổ, hận không thể lập tức rút bàn tay đang bị hấn nắm chặt về.

Còn gương mặt của mẹ, nàng không dám nhìn thẳng vào.

Đường Tuấn n thấy nàng sợ hãi rụt rè trốn ở sau lưng hấn, bèn đẩy nàng lên phía trước, ôm eo nàng, tuyên bố:

“Ba, mẹ, dì Hàn, con và Tiểu Dạ đang yêu nhau.”

Đáng giận, hấn thật sự nói ra!

Hàn Tiểu Dạ cảm thấy đầu óc nàng đang nổ tung thành từng mảnh nhỏ, bên tai vang lên những tiếng ‘ong ong’, biết có trốn cũng không thoát, nàng chột dạ nhìn thẳng vào mắt mẹ. “Mẹ.”

Trên mặt mẹ Hàn không có biểu lộ tức giận hay vui mừng, vẫn đoan trang nghiêm túc như trước, điều này càng khiến Hàn Tiểu Dạ thêm bất an.

Chắc có lẽ mẹ đang tức giận? Mẹ nàng hấn phải là người đầu tiên biết được chuyện này, nhưng nàng lại chưa nói gì.

“Tôi đi nấu cơm.” Hàn Tiểu Dạ nhìn thấy mẹ xoay người bước vào bếp, muốn đi theo, nhưng lại không đứng lên được.

9. Chương 09

“Tiểu Dạ!” Mẹ Đường vui sướng nắm chặt lấy hai tay nàng, đáy mắt hồng hồng ánh lệ. “Dì sớm đã coi con là con dâu Đường gia, giờ rốt cuộc cũng nhìn thấy con và Tuấn n ở bên nhau, sau này kết hôn rồi, nếu A Tuấn dám ức hiếp con, con cứ nói với dì, dì sẽ làm chủ cho con.”

“Đúng vậy! Ngày nào dì con cũng nói phải giúp các con tổ chức hôn lễ, xem ra giấc mộng này sẽ mau chóng được thực hiện.”

Khuôn mặt tràn ngập nếp nhăn của ba Đường cũng không giấu được niềm vui sướng, thời đại bây giờ mọi người đều có thói quen kết hôn muộn, nhưng ông không muốn phải đợi đến khi bảy, tám mươi tuổi rồi mới được ôm cháu nội.

Hàn Tiểu Dạ xấu hổ trừng mắt lườm Đường Tuấn n một cái, tất cả đều tại hấn, hại nàng bị ba mẹ hấn thúc giục chuyện kết hôn!

Quay lại chuyện vừa rồi, kết hôn sớm một chút cũng không có gì là xấu, trong tiềm thức của nàng, nàng vẫn là cô bé ngày đó luôn hi vọng được gả cho hấn, hơn nữa ba nàng mất khi nàng còn nhỏ, không có một gia đình trọn vẹn, cho nên nàng rất khát khao chuyện hôn nhân, hy vọng có thể cùng người nàng yêu xây dựng một gia đình hạnh phúc.

Trái ngược với sự mong đợi của nàng, dường như Đường Tuấn n lại đang mất hứng.

Chuyện hẹn hò cũng không thể làm cho hấn thay đổi những dự định ban đầu. “Ba, mẹ, Tiểu Dạ còn đang học đại học, không cần nói những chuyện xa vời với cô ấy!” Hấn ôm Hàn Tiểu Dạ vào lòng, không muốn nàng bị ba mẹ hấn tẩy não lung tung.

“Cái gì mà chuyện xa vời, mẹ chỉ quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của các con thôi!” Sau khi mẹ Đường trách cứ con trai, lại bật cười mơ mộng hão huyền. “Tốt nhất là các con đính hôn trước, chờ Tiểu Dạ tốt nghiệp sẽ kết hôn, để mẹ được ôm cháu nội sớm một chút.”

Đường muốn ôm cháu rồi sao! Nàng mới ngoài hai mươi tuổi đã sinh con, liệu có phải còn quá sớm không?

Hàn Tiểu Dạ đang suy nghĩ về vấn đề này, nhìn xuống cái bụng bằng phẳng của mình, tưởng tượng bộ dáng của nàng lúc bụng to, dáng vẻ thùy mị do mang bầu cũng không tệ.

Đường Tuấn n sớm nên lường trước sau khi công khai chuyện tình cảm, nhất định sẽ bị bức hôn, hiện tại hẳn có chút hối hận vì đã xúc động quá mức.

“Ba, mẹ, con và Tiểu Dạ tính toán đến chuyện hôn nhân, giờ thanh niên sống chung cũng không có gì là lạ.” Hần nghiêm túc nói, lại nói một cách đặc ý.

Hần còn trẻ, còn muốn cố gắng phát triển sự nghiệp trong vài năm tới, trước mắt hẳn chỉ muốn sống cuộc sống ngọt ngào của riêng hai người cùng Hàn Tiểu Dạ, không muốn bị trói buộc sớm.

Sống chung?

Hàn Tiểu Dạ kinh ngạc nhìn hẳn, nàng nghĩ cho dù hẳn không muốn kết hôn sớm như vậy, cũng sẽ nói những lời dễ nghe một chút để cự tuyệt, không nghĩ rằng hẳn cự tuyệt quyết liệt như chém đinh chặt sắt đến thế, cũng không hỏi qua ý kiến của nàng, như thể hẳn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xây dựng gia đình với nàng.

Hắn chỉ muốn cùng nàng sống chung thôi sao?

Mẹ Đường luôn đối xử với Tiểu Dạ như con gái, lại nghe được những lời nói vô tâm như này. “Sao lại không tính đến! Sao con có thể nói như vậy, cô gái nào mà chẳng có mong muốn kết hôn? Con nói vậy sẽ khiến Tiểu Dạ bị tổn thương!”

Hàn Tiểu Dạ quả thật bị thương nghiêm trọng rồi, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, nàng miễn cưỡng cười nói. “Cháu xin phép, cháu vào bếp giúp mẹ.” Nàng rời khỏi cái ôm nóng bỏng của hẳn, đi vào bếp.

Hàn Tiểu Dạ chỉ là thuận miệng nói vào phòng bếp giúp mẹ, nhưng khi đi vào bếp rồi, nàng lại không biết nên nói chuyện gì với mẹ mình, nhìn mẹ đang bận rộn nấu nướng, nàng gọi nhỏ: “Mẹ.”

“Còn đứng ngốc ở đó làm gì, mau mang đồ ăn lên bàn, phải ăn cơm rồi!” Mẹ Hàn nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của nàng, muốn chờ nàng nói chuyện, nhưng thấy canh trong nồi sắp sôi rồi, nàng cũng không rảnh nghe, liền bảo con gái bê đồ ăn ra ngoài. “Vâng” Hàn Tiểu Dạ chưa kịp nói gì, đem đồ ăn đặt lên bàn.

Sau khi ăn xong nàng rầu rĩ đứng trong bếp rửa bát, định sau khi ăn cơm xong sẽ nói chuyện với mẹ, nhưng một câu cũng chưa kịp nói, nghĩ đến việc Đường Tuấn n muốn sống chung với nàng, không muốn kết hôn, tâm tình của nàng lại rối tung.

“Tiểu Dạ, anh giúp em rửa bát nhé.” Đường Tuấn n vừa bước vào bếp liền xắn tay áo lên, muốn tỏ tài nghệ của mình, hẳn thật sự rất có năng khiếu rửa bát, cái nào cái nấy đều sạch bong sáng bóng.

Hàn Tiểu Dạ tròn mắt lên nhìn hẳn, đại thiếu gia thật sự đang rửa bát nha! Nàng không nhìn lầm chứ.

“Anh từng nói là anh không biết làm việc nhà sao?” Đường Tuấn n nhìn nàng một cách khinh khỉnh, muốn nàng đừng xem thường hẳn.

Hàn Tiểu Dạ cười khúc khích, hẳn nói đùa với nàng, khiến tâm trạng nàng tốt hơn nhiều. “Vậy anh có thể mặc cái này sao?” Nàng vội vội vàng vàng vào tháo tạp dề ra.

“Em muốn chết à?” Đường Tuấn n cười nham hiểm.

“Được rồi ~ anh mặc tạp dề vào nhất định sẽ rất dễ nhìn.” Hàn Tiểu Dạ tỏ vẻ không sợ chết nhìn từ đầu tới chân hẳn, thật sự muốn nhìn hẳn mặc tạp dề.

“Được, anh mặc.” Đường Tuấn n rửa chén bát được một nửa, rửa sạch tay cho hết xà phòng, thỏa hiệp mặc tạp dề vào, nhưng lại có yêu cầu nhỏ! “Nhưng mà đến tối thì đổi lại em mặc cho anh xem.”

“Mặc cho anh xem?” Ánh mắt hẳn trở nên rất tà ác! “Anh biến thái thật đấy! Không phải muốn em không mặc gì ở trong đấy chứ.”

“Đây chính là em nói đấy nhé.” Đường Tuấn n nói như đấy không phải ý mình, sau đó xoay người nàng một cái, ôm lấy nàng từ phía sau, như một đứa trẻ bú sữa bình, vùi đầu thật sâu vào hõm vai nàng.

Tiểu Dạ của hắn thơm quá, thật mềm mại, quả thực là ôm rồi không muốn buông tay. “Tiểu Dạ, tâm trạng của em không tốt sao? Còn đang lo lắng chuyện của mẹ em à?” Hắn thấy bữa cơm tối lúc này nàng ăn rất ít.

Hắn Tiểu Dạ mở nước rửa bàn tay dính xà phòng, may mắn là nàng đứng trước hắn, tiếng nước cũng đủ lớn, có thể để nàng nói những lời trái với lương tâm một cách tự nhiên. “Ừ, em sẽ tìm cơ hội nói chuyện với mẹ.” Nói xong, nàng thử hỏi: “Anh thật sự muốn sống chung sao?”

“Đương nhiên, anh hận không thể sống cuộc sống ngọt ngào chỉ có hai người với em ngay, mỗi giây mỗi phút đều có thể dính sát nhau, có thể làm những việc khiến người khác thấy buồn nôn, cũng không sợ bị người lớn nhìn thấy.” Hắn đã thuê nhà trọ gần trường nàng, hắn muốn đưa nàng tới ở cùng.

“Vây. Anh thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn sao?” Hàn Tiểu Dạ cẩn thận hỏi, nàng không bài xích sống chung, nhưng nàng muốn nhìn vào tương lai, hy vọng chuyện tình của bọn họ sẽ có kết quả. “Em không nói bây giờ, em là nói chuyện sau này, có kế hoạch trong tương lai sớm một chút cũng tốt.”

Ngay cả nàng cũng muốn mau chóng kết hôn sao? Dù nghe thế nào thì Đường Tuấn n cũng không cảm nhận được tâm tư của nàng, nhiệt tình tràn ngập trong đáy mắt hắn bỗng chốc lạnh băng, hắn buông nàng ra, bất đắc dĩ nói: “Xin em, đừng giống ba mẹ anh bức hôn anh nữa được không, không cần gia tăng áp lực cho anh!”

“Em bức hôn?” Hàn Tiểu Dạ cứng đờ, nàng có bức hôn sao?

Đường Tuấn n nghịch nghịch tóc. “Bây giờ trọng tâm của anh đều đặt vào công việc, trước khi anh chính thức tiếp nhận công ty của ba, anh không có cách nào nghĩ tới chuyện kết hôn, hơn nữa sau khi kết hôn, nhất định ba mẹ anh sẽ bắt sinh em bé. Trẻ con vừa khóc lại vừa nháo, ồn ào muốn chết, anh còn chưa chuẩn bị tâm lý làm baba, mà em cũng còn trẻ, tương lai nếu có tính toán đi làm, em cũng không muốn sớm như vậy đã phải bận rộn chăm sóc con chứ?” Hắn cũng chỉ muốn tốt cho nàng.

Hàn Tiểu Dạ yên lặng không nói, kì thực nàng rất yêu trẻ con, rất muốn sinh con cho hắn. Từ giây phút biết mình yêu hắn, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là hắn, người luôn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng nàng cũng là hắn. Cho nên khi hắn nói đối với hắn công tác quan trọng nhất, nàng cảm thấy rất không công bằng. “Nói cũng đúng, em còn trẻ, còn có thể chơi thêm vài năm nữa.” Nàng cười có chút cô đơn.

Thật ra nàng cũng không muốn ép buộc hắn lấy nàng, nàng chỉ hy vọng hắn muốn cùng nàng bạc đầu giai lão, cho dù là hống nàng vui vẻ cũng được, nàng chỉ muốn nghe lời hứa hẹn của hắn.

Nàng tựa như một cô gái bốc đồng, lúc đầu thì muốn hắn nói yêu nàng trước, đến bây giờ lại muốn hắn hứa hẹn cả đời. Nàng vĩnh viễn cũng đều không cảm thấy thỏa mãn, càng ngày càng đòi hỏi ở hắn nhiều hơn.

“Tiểu Dạ?” Sao không nói gì nữa? Không phải vì hắn nói không muốn kết hôn mà nàng lại miên man suy nghĩ chứ!

Hàn Tiểu Dạ đặt bát đĩa đã rửa sạch sẽ lên chạn, nhón chân lên, hôn môi hắn một cái thật mạnh. “Đường Tuấn n, em yêu anh, anh có yêu em không?”

Đường Tuấn n sửng sốt, hiếm khi thấy nàng chủ động hôn hắn.

“Nói mau!” Nàng lại hôn hắn.

Trái tim Đường Tuấn n run lên, xem ra đêm nay sẽ không cô đơn. “Tiểu Dạ, anh yêu em.”

Hàn Tiểu Dạ cảm thấy thỏa mãn, giống như nội tâm trống rỗng của nàng vì những lời này mà được lấp đầy. “Nói lại một lần nữa.”

“Anh yêu em, Tiểu Dạ, anh yêu em.” Lặp đi lặp lại vài lần, Đường Tuấn n không kiềm chế được cảm xúc mà ôm lấy đầu nàng, tùy ý hôn nàng. Tiểu yêu tinh này thật sự là mau bức điên hắn, hắn muốn

nàng ngay bây giờ!

Tay hắn nâng mông nàng lên, gần sát vào dục vọng đang bùng bùng phấn chấn của hắn.

“Từ từ thôi ~~” Hàn Tiểu Dạ kéo bàn tay đang tùy tiện ôm mông nàng ra, mặt hồng hồng nói: “Không thể, trong nhà có người lớn, sao có thể.”

“Ba, mẹ anh đều đang xem TV, cho dù là ‘làm’ trong này cũng không thành vấn đề.” Đường Tuấn n không kiêng kị địa điểm.

“Anh điên à! Ở trong này?”

“Rất kích thích đấy chứ?”

“Kích thích cái đầu anh á. Em không cần! Bếp đầy dầu mỡ, lại có gián bò vào.” Vừa nghĩ đến nàng đã nổi da gà, tuyệt đối không thể!

“Vào phòng anh đi, giường của anh rất lớn.” Hắn nói nhỏ bên tai nàng, khiến vành tai nóng rần lên.

“Không được! Em mà qua đêm ở phòng anh, nếu như bị mẹ em phát hiện.”

Cái này không được, cái kia cũng không được, Đường Tuấn n cũng không có nhiều kiên nhẫn đến vậy, hắn cúi đầu muốn hôn nàng, lại cảm giác cả người nàng đang cứng đờ.

“Thì sao?” Hắn nghiêng người, lúc này mới nhìn thấy mẹ Hàn đang đứng cạnh bình uống nước: “Di.” Hắn vô cùng bình tĩnh gật gật đầu với nàng, bàn tay to cũng không rời khỏi cái mông của con gái nàng,

Hàn Tiểu Dạ liếc mắt nhìn xuống bàn tay đang ôm lấy mông nàng, tức giận gật tay hắn ra, cố gắng mỉm cười với mẹ: “Mẹ.”

Đường Tuấn n lúc này mới nghĩ đến hắn còn mặc tạp dề, khuôn mặt tuấn tú có chút ngượng ngùng.

Ánh mắt mẹ Hàn tuần tra một lượt trên người bọn họ, cứng nhắc nói: “Tiểu Dạ, con lại đây một chút.”

Yu: Toi cơm ku Đường Tuấn n, dám ăn đậu hủ trước mặt cô đậu nành, hắc hắc.

Chương 9

Hàn Tiểu Dạ khẩn trương đến nổi đau cả dạ dày, từ nhỏ nàng và mẹ đã nương tựa nhau mà sống, tuy nói là mẹ con thường thân thiết, nhưng lý tưởng sống của mẹ là luôn cố gắng đạt tới sự hoàn mỹ. Bình thường luôn nghiêm túc làm cho nàng cảm thấy rất khó gần.

Lần trước khi mẹ nằm viện, nàng nắm tay mẹ, nói với mẹ những lời nàng giấu kín trong lòng, có thể nói là khó được trân quý, nhưng còn chưa đủ, nàng cảm thấy vẫn chưa đủ, nàng còn muốn nhào vào trong lòng mẹ, làm nũng với mẹ, cùng mẹ đàm luận về người mà nàng thích.

Nhưng mà, đó chỉ có thể là ảo tưởng của nàng mà thôi!

Giờ nghĩ tới việc mẹ gọi nàng vào trong phòng, có lẽ là muốn nàng chia tay với Đường Tuấn n, nàng liền nơm nớp lo sợ vô cùng.

Mẹ Hàn vỗ vỗ giường, muốn nàng ngồi cạnh.

Hàn Tiểu Dạ không dám chần chờ liền ngồi ngay xuống, giường rất êm, nhưng nàng lại cảm thấy như đang đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Tiểu Dạ, con thật sự thích thiếu gia sao?”

Hàn Tiểu Dạ gật gật đầu, rồi sau đó dường như sợ mẹ phản đối, nàng nói liền một mạch như bắn súng liên thanh: “Mẹ, mẹ không thể vì Đường Tuấn n là thiếu gia mà ngăn cản chúng con ở bên nhau, bây giờ xã hội ngày càng tân tiến, mọi người sinh ra đều ngang hàng nhau, không phân biệt ai cao ai thấp.”

“Mẹ có nói không cho phép sao?”

Não bộ Hàn Tiểu Dạ âm âm vang lên một tiếng ‘sửng sốt’, mẹ vừa mới nói gì cơ? Nói nàng không xứng với thiếu gia, nàng phải lập tức cùng thiếu gia chia tay, tốt nhất là có chết cũng không được gặp lại. Không không không, mẹ đang nói là ‘mẹ không cho phép sao’?

Như vậy, chính là cho phép?

Hàn Tiểu Dạ cảm thấy thật ngoài ý muốn, nàng đã mất công tính toán vô ích, giờ lại có thể được mẹ cho phép, nàng thấy cứ như đang mơ vậy, nhưng cũng không dám cao hứng quá sớm. “Nhưng mà, từ nhỏ mẹ đã nói với con, phải luôn mang ơn mà chuyên tâm hầu hạ thiếu gia, phải biết bổn phận của mình, không thể quá thân cận với thiếu gia, giờ tụi con lại thế này, mẹ sẽ không cảm thấy. Con không xứng với anh ấy chứ?”

Mẹ Hàn như là bị ý tưởng của con gái đánh bại, cười lắc đầu. “Tiểu Dạ, con có biết vì sao mẹ lại đồng ý để con làm con dâu nuôi từ bé của Đường gia không?”

“Bởi vì báo ân.” Hàn Tiểu Dạ hạ mi xuống, chỉ cần là vì báo ân, kể cả chuyện vượt lửa qua sông mẹ đều có thể làm, việc này nàng cũng đã biết từ lâu rồi.

“Đúng là báo ân, nhưng kỳ thật còn có nguyên do khác, phu nhân nói sẽ nguyện ý chi trả tất cả học phí trong tương lai của con.”

Hàn Tiểu Dạ ngẩn người, ngẩn đầu nhìn mẹ.

Mẹ Hàn từ ái nở nụ cười. “Mẹ là người phụ nữ của gia đình, các kỹ năng cao siêu gì gì đó đều không có, cũng chỉ biết một chút chuyện nấu nướng, cho nên mẹ hy vọng con có thể đọc nhiều sách, học thêm được những điều hay, sau này không cần dựa vào bất cứ ai vẫn có thể tự mình đứng vững trong xã hội này. Như vậy thì sau khi chết gặp được ba con, mẹ có thể ngẩng đầu mà nói với ông ấy rằng ‘Tôi đã dạy con gái chúng ta thành tài!’ ”

“Mẹ. Con cũng không biết.” Hàn Tiểu Dạ kinh ngạc khi biết được suy nghĩ của mẹ.

“Vậy nên cho tới bây giờ mẹ chưa bao giờ nghĩ rằng con không xứng với thiếu gia, con là do mẹ mang nặng đẻ đau mười tháng, so với những đứa trẻ khác, đương nhiên là con quan trọng hơn. Chỉ là, đối với công việc này mẹ luôn rất cẩn thận, dù sao chúng ta đang trả ơn, tuyệt đối không thể ỷ vào tình cảm của chủ nhân mà quên bổn phận của chính mình.”

“Trước đây con lại rất nghịch ngợm, thân thể của thiếu gia không tốt, nói thật, mẹ còn phải lo lắng con sẽ bắt nạt thiếu gia đó! Cho nên mới vô lý mà bắt con được không tiếp cận với thiếu gia, đỡ phải gây chuyện phiền toái, đến lúc đó cả hai mẹ con ta đều không gánh nổi.”

“Anh ấy không bắt nạt con thì tốt rồi.” Hàn Tiểu Dạ nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Tiểu Dạ, thiếu gia thường bắt nạt con sao?”

A ~~ bị nghe được rồi, Hàn Tiểu Dạ vội chối. “Không, không phải.”

Gương mặt mẹ Hàn trở nên nghiêm túc hơn hẳn, vậy thì không thể cho qua được. “Tiểu Dạ, hôm đó nằm viện mẹ đã nghe thấy hết rồi, mẹ biết con và thiếu gia là tình đầu ý hợp, cũng biết chuyện trước đây thiếu gia luôn ức hiếp con.”

Vậy mẹ cũng nhìn thấy nàng khóc đến chết đi sống lại rồi sao?

Hàn Tiểu Dạ chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt, nàng chưa bao giờ khóc trước mặt mẹ a!

“Mẹ rất áy náy. Không biết chuyện con bị thiếu gia khi dễ, nếu lúc ấy mẹ biết, nhất định sẽ giúp con dạy dỗ cậu ấy một chút!” Nhưng mà quá khứ thì vẫn chỉ là quá khứ, đối với chuyện này, mẹ Hàn cảm thấy có phần day dứt.

“Mẹ xin lỗi, Tiểu Dạ, vì con không có ba, cho nên mẹ phải đồng thời sắm cả vai ba con để giáo dục con, mẹ nghĩ chỉ cần quản giáo con thật chặt, con mới không bị lạc lối. Nhưng mẹ lại chưa từng quan tâm suy nghĩ của con, đi vào lòng của con. Không hề biết con bị tủi thân. Là do mẹ luôn cố chấp buộc con phải đi theo mẹ hầu hạ gia đình thiếu gia, mẹ thật sự là quá đáng.”

Mẹ đang giải thích với nàng sao?

Nghe được những lời này, hốc mắt Hàn Tiểu Dạ đỏ lên, những oán hận tích lũy trước đây trong nháy mắt đều tan biến, đến giây phút này nàng mới biết được, có lẽ mẹ yêu thương thiếu gia, nhưng điều này cũng không có nghĩa là mẹ không yêu thương nàng, chỉ là mẹ không có biểu đạt ra ngoài mà thôi.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.” Nàng làm chuyện mà nàng đã muốn làm từ rất lâu rồi! Nhào vào trong lòng mẹ ấm áp, giống như một đứa trẻ, làm nũng nói: “Mẹ, tất cả đều đã là quá khứ, con không trách mẹ, là do con không hiểu chuyện, chỉ biết giận dữ, không dám nói ẹ chuyện con bị bắt nạt, mẹ cũng không nên tự trách. , với lại, Đường Tuấn n không phải cố ý khi dễ con đâu, anh ấy đã giải thích với con rồi, mẹ cũng không nên mắng oan anh ấy.” Nàng đau lòng nói.

“Tiểu Dạ, đối với chuyện giữa con và thiếu gia, mẹ vẫn không tỏ thái độ rõ ràng, là bởi vì mẹ cảm thấy không yên tâm, trước đây mẹ luôn cho rằng các con không thể có khả năng, trong một thời gian ngắn không biết phải thừa nhận chuyện này như thế nào.” Mẹ Hàn nhẹ nhàng vỗ về lưng con gái, trong mắt đều là sự yêu thương của người mẹ. “Hơn nữa nhân duyên giữa thiếu gia với phụ nữ lại tốt như vậy, những cô gái trước đây từng hèn họ đều rất xinh đẹp, mẹ lo cậu ấy có mới nới cũ, sợ con phải chịu thiệt thòi.”

“Mẹ, sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu, Đường Tuấn n thật lòng với con. Mẹ không cần lo lắng. Mẹ, con thật sự rất thích anh ấy, rất thương anh ấy.” Rốt cuộc thì nàng cũng nói ra, nằm trong lòng mẹ, nói nàng yêu người đàn ông kia biết bao nhiêu.

Nếu con gái đã chọn, mẹ Hàn cũng chỉ biết tôn trọng, “Được, mẹ sẽ thử tin tưởng thiếu gia một lần, nhưng nếu con phải chịu chút thiệt thòi gì, nhất định phải nói với mẹ, mẹ sẽ luôn đứng về phía con.”

Nghe được những lời này, trái tim Hàn Tiểu Dạ trở nên rất ấm áp, còn muốn làm nũng nhiều hơn nữa. “Mẹ, thật ra con có rất nhiều điều chưa từng nói với mẹ.”

“Con muốn nói tới chuyện con bán ví da ở vỉa hè chợ đêm sao? Nếu không phải bác hàng xóm nhìn thấy nói với mẹ, không biết là con muốn giấu mẹ tới khi nào!” Mẹ Hàn không vui nói.

“Không nói là bởi vì mẹ muốn con trưởng thành, muốn con luôn độc lập, cho nên mẹ không muốn can thiệp vào những chuyện mà con thích làm, chỉ là mẹ không nghĩ rằng con cố gắng kiếm tiền như vậy là để mua nhà.” Tâm tư của con gái trước đó bà luôn không hiểu, nhưng từ giờ trở đi, bà sẽ đóng tròn vai một người mẹ thấu hiểu biết con gái mình, hy vọng là còn kịp.

“Tiểu Dạ, vậy giờ con yêu thiếu gia rồi, con xác định còn muốn mua nhà, rời khỏi Đường gia sao?” Những lời này phần lớn mang hàm ý chế nhạo.

“Mẹ, mẹ đừng trêu con!” Trước kia vì chán ghét Đường Tuấn n nên mới muốn chuyển ra ngoài, giờ nàng còn hận không thể luôn dính chặt vào một chỗ với hắn.

“Được, không cười cũng không trêu con nữa, điều cuối cùng mẹ muốn nói với con là, Tiểu Dạ, mẹ chưa bao giờ cho rằng con là cô dâu nuôi từ bé của thiếu gia, thì nhất định phải gả cho thiếu gia hoặc là con trèo cao tới thiếu gia, đây là cuộc sống của con, con phải tự mình quyết định, biết chưa?”

Đây là cuộc sống của con, con phải tự mình quyết định, biết chưa? Những lời này còn lưu lại sự ấm áp đến khi mẹ nàng ra khỏi phòng. Những gì còn vẫn vương trong lòng Hàn Tiểu Dạ lúc này, chính là nguyên nhân vì sao Đường Tuấn n không nghĩ tới chuyện kết hôn, làm cho nàng hết sức bất an. Ở bên ngoài, Đường Tuấn n nhìn thấy mẹ Hàn mỉm cười đi ra, liền ngang nhiên bước vào. “Nói chuyện với mẹ em thế nào rồi?”

Hàn Tiểu Dạ ngẩng mặt lên, nở nụ cười tươi sáng lạnh với hắn.

Đường Tuấn n khóa cửa, liền nhận được cái trừng mắt của nàng.

“Anh vốn đang suy nghĩ, nếu mẹ em không cho phép chúng mình ở bên nhau, anh sẽ đi cầu xin bà, xin đến khi bà gật đầu đáp ứng mới thôi.” Nếu không đáp ứng, liền lấy kết hôn làm điều kiện đầu tiên, mong nàng đem con gái phó thác cho hắn.

Tuy nói rằng hắn không nghĩ tới chuyện kết hôn, nhưng hắn không muốn nàng luôn cảm thấy bất an, hắn đã suy nghĩ rất nhiều, muốn dùng hành động để chứng minh hắn yêu nàng biết bao nhiêu. Hắn đã quyết định chờ công tác của hắn đi vào quỹ đạo, sẽ lập tức cầu hôn nàng.

“Tiểu Dạ, anh mang tạp dề đến rồi này, mặc cho anh xem đi.” Đường Tuấn n thật đúng là không biết xấu hổ, lấy tạp dề từ trong áo khoác ra.

“Sắc lang!” Hàn Tiểu Dạ kéo kéo áo hần, nhiệt tình hôn hần.

Người quyết định là nàng, vậy nên nàng quyết định phải tin tưởng hần, hần đã vì nàng trả giá so với những vấn đề kia quan trọng hơn.

Chỉ cần trái tim hần thuộc về nàng, vậy là đủ rồi.

Bị Đường Tuấn n gây sức ép một đêm, lúc Hàn Tiểu Dạ tỉnh lại, đã là hơn mười giờ sáng.

“Tiêu rồi! Mình còn phải đi học.” Nàng hoang mang khẩn trương định ngồi dậy, không phát hiện chân bị tuột xuống gần thắt lưng, lộ ra một phần da thịt tuyết trắng nõn nà.

“Hôm nay là cuối tuần, không phải đến lớp.” Đường Tuấn n khàn khàn nói, cố gắng áp chế dục vọng muốn ăn nàng ngay lập tức, kéo chân lên giúp nàng.

“Ừa ~” Hàn Tiểu Dạ nhắm mắt lại, cuộn tròn người giống con mèo nhỏ, tiếp tục ngủ.

Đường Tuấn n biết nàng mệt, cúi người xuống hôn lưng nàng.

Làn da nàng mềm mại nhẵn nhụi như sữa vậy, dù có hôn thế nào cũng không cảm thấy thỏa mãn.

“Hay nhĩ ~ anh là cún à?” Hàn Tiểu Dạ bị hần hôn nên thấy nhột nhột, muốn trốn tránh nụ hôn của hần, lùi người về phía bên trái giường, đột nhiên nhìn thấy trên mặt tủ đầu giường có một tấm thiệp, nàng tò mò ngẩng đầu lên hỏi: “Đây là cái gì? Thiếp cưới à?”

“Đó là mời họp lớp cũ.” Đường Tuấn n liếc tấm thiệp, không giấu được vẻ phiền muộn.

“Họp lớp cũ.” Hàn Tiểu Dạ đáng yêu ngáp một cái, lẩm bẩm nói: “Có vẻ rất thú vị nha! Muốn em đi cùng anh không?”

“Không cần!” Đường Tuấn n cự tuyệt quá nhanh, dường như đã cảm nhận được mình vừa bộc lộ biểu cảm không nên có, giọng nói trở nên dịu dàng hơn: “Ý anh là, anh muốn giấu em đi, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy.” Đây cũng là nói thật, Tiểu Dạ của hần rất đẹp, là nữ thần chỉ thuộc về riêng hần. “Anh đùa à, em cũng đâu phải là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.” Hàn Tiểu Dạ lẩm bẩm nói, bên môi còn tràn đầy nụ cười đắc ý, hắc hắc, xem ra người đàn ông này mê mệt vì nàng rồi.

Ông trời ơi! Thật hy vọng hạnh phúc của nàng có thể vĩnh viễn dừng lại tại giây phút này.

“Tiểu Dạ, em ngủ thêm một chút đi, đến trưa anh sẽ gọi em dậy ăn cơm.”

Hàn Tiểu Dạ chậm rãi ngủ, không nghe thấy bất kì tiếng động nào, cho đến khi bị những tiếng đập cửa đánh thức.

“Tiểu Dạ, bạn của thiếu gia đến chơi, con còn muốn ngủ tới khi nào nữa? Còn không mau dậy tiếp khách!”

10. Chương 10

Là giọng của mẹ! Hàn Tiểu Dạ bị tiếng gọi của mẹ làm bừng tỉnh, nàng ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ báo thức. Trời ạ! Đã mười một rưỡi rồi. Sao nàng có thể ngủ đến giờ này, khó trách mẹ đang muốn phát hỏa.

Từ từ, đây là phòng của Đường Tuấn n, sao mẹ lại đến đây gọi nàng dậy?

Phải chăng là, mẹ đã biết nàng qua đêm ở phòng Đường Tuấn n.

Đây không phải là lúc Hàn Tiểu Dạ nên xấu hổ, nàng nghe thấy mẹ nói bạn của Đường Tuấn n đến đây, nếu nàng tiếp tục ngủ, chắc chắn sẽ bị mẹ mắng đến nổ đầu; nói thân là bạn gái của Đường Tuấn n, nàng cũng phải đi rót nước pha trà, chiêu đãi bạn bè của hần vân vân, giúp Đường Tuấn n có chút mặt mũi.

Không biết bạn Đường Tuấn n là những người như thế nào.

Hàn Tiểu Dạ thật sự là tò mò cực kỳ, nàng từ bỏ ý định sẽ thoải mái ngâm mình trong bồn nước nóng, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo mới, rồi đi xuống lầu.

Một lúc sau, nàng bị mẹ gọi vào phòng bếp. “Bạn của thiếu gia ở phòng khách, thanh niên đều thích uống cà phê, mẹ không rõ khẩu vị lắm, con pha đi!”

“Có mấy người ạ?”

“Có ba người.”

“Còn cả Đường Tuấn n nữa, con sẽ pha bốn tách.” Hàn Tiểu Dạ thuận thực pha cà phê, bởi vì đây là lần đầu tiên gặp mặt bạn bè hần, nên nàng rất chuyên tâm, hy vọng có thể pha ra được những tách cà phê ngon nhất, gây cho bọn họ ấn tượng tốt.

Trong phòng khách, Đường Tuấn n ngồi trên ghế sofa, hai chân vắt chéo lên nhau. “Sao chưa nói tiếng nào đã chạy đến nhà tớ, có chuyện gì quan trọng à?”

Hần thà cùng Tiểu Dạ ngủ, ăn cơm trưa với nàng, chứ không muốn phải tiếp chuyện với ba thằng bạn này, nhàm chán muốn chết.

Từ sau khi lĩnh ngộ ra hương vị tuyệt vời của tình yêu, hần chỉ muốn quên hết bạn bè anh em, không thích tham gia các cuộc tụ hội của cánh đàn ông, dù sao mùi vị của đàn ông cũng không thể so sánh được với hương thơm ngọt ngào trên người phụ nữ. Hần chỉ muốn lúc nào cũng có thể cùng Tiểu Dạ triền miên ở trên giường.

A Tề liếc mắt một cái nhìn A Bân đang say rượu, rồi ngã người trên ghế sofa, thay hần lên tiếng: “Tối hôm qua tâm trạng cậu ấy rất tệ, ở nhà tớ uống rượu hò hét suốt một đêm, tớ và A Đường muốn đưa cậu ấy về nhà, cậu ấy lại nói thuận đường muốn tới nhà cậu chơi, hỏi cậu xem có đi họp lớp cấp ba không? Bọn mình bị cậu ấy lôi kéo, không làm gì được?”

Họp lớp?

Đường Tuấn n lạnh lùng nhếch miệng, chỉ vì một việc nhỏ như thế mà đến náo loạn nhà hần, “Tớ không đi.” Ba chữ này hần nói từng tiếng rất rõ ràng, tầm mắt lại nhìn ra hướng khác, cũng không biết có lọt vào tai A Bân được chữ nào không, lặp lại một lần nữa. “Nghe thấy chưa? Tớ không đi!”

A Bân biết rõ hần kiên đề, thế nhưng còn không thức thời chạy tới hỏi hần có muốn tham dự họp lớp hay không, thật là nực cười! Sao hần lại có thể muốn tới buổi họp lớp cấp ba cơ chứ!

Lớp 11 luôn là bóng ma trong tâm trí hần, hần bị bạn học châm chọc khiêu khích, chế giễu suốt một năm. Đoạn chuyện cũ này đối với hần đã dần dần phai nhạt, mấy ngày trước lại nhận được thiệp mời, một lần nữa gián tiếp khơi lại nỗi tức giận trong lòng hần.

Trên danh nghĩa thì họp lớp cũng là một bữa tiệc khá lớn, luận chức vị, luận thành tựu, hần đều không sợ bị so sánh với bất kỳ ai, nhưng họp lớp khó tránh khỏi. Không, nhất định mọi người sẽ lại tán gẫu về chuyện cũ năm xưa của hần, thiệp mời có quy định cần phải tham gia cùng người yêu, điều này làm cho hần không thể không suy nghĩ.

Đưa Hàn Tiểu Dạ đi cùng? Để nàng trở thành động vật tuyệt chủng bị người ta nghiên cứu soi mói sao?

Cho dù hần không đề cập tới chuyện nàng là cô dâu nuôi từ bé của hần, nhưng họp lớp có nhiều việc sẽ không thể lường trước được, hần không muốn khiến nàng phải chịu nhiều ánh mắt tò mò không thiện chí.

Nói ích kỷ một chút thì, hần muốn đem Hàn Tiểu Dạ giấu đi, không chỉ là muốn bảo vệ nàng, còn là vì muốn bản thân không bị mọi người chỉ trích bàn tán.

“Bạn à, đi họp lớp một chút cậu sẽ chết sao.” A Bân đã say chúi choáng, nửa say nửa tỉnh nói, đột nhiên như nhớ tới điều gì, vội vã tìm rượu uống. “A Tuấn, nhà cậu có rượu không?”

Sẽ không chết người sao? Xem ra hẳn ta thật sự là say đến không biết trời đất gì nữa rồi, mới dám chọc ghẹo hẳn nhiều lần như vậy!

Đường Tuấn n nheo nheo mắt. “Cậu đang say rượu, tớ sẽ không so đo với cậu.” Nhưng mà đừng hòng nghĩ đến chuyện uống rượu, cái gì cũng không cho hẳn uống?

“Không biết A Bân gặp phải chuyện gì mà tâm tình không tốt, chỉ muốn mượn rượu giải sầu” A Tề bắt đầu dĩ nhún nhún vai, A Đường bị A Bân náo loạn một đêm, đáng vẻ cũng vô cùng mệt mỏi.

“Rốt cuộc thì có rượu để uống hay không? Người tới a!” A Bân lớn tiếng đòi rượu.

“Cậu coi nhà tớ là khách sạn sao! Việc cậu nên làm bây giờ không phải là uống rượu, mà là ngủ một giấc thật sâu. Như thế này đi, tớ sẽ bảo lái xe đưa cậu về nhà.” Đường Tuấn n không nhìn được nữa, tuy rằng ba mẹ không ở nhà, nhưng trong nhà còn có Hàn Tiểu Dạ và di Hàn, hẳn cũng không muốn bị hai người họ hiểu lầm bạn bè hẳn quen đều là những con ma rượu.

“Không, tớ không về đâu, tớ đến là muốn cậu dẫn theo cô dâu nuôi từ bé của cậu đi họp lớp!”

“Tớ sẽ không đưa cô ấy đi cùng!” Khuôn mặt tuấn tú của Đường Tuấn n trầm xuống, nếu không vì A Bân uống say đến nỗi hồ ngôn loạn ngữ, hẳn chắc chắn sẽ chinh A Bân một trận. Nào có loại bạn bè gì mà... mà ... lại, lại cố tình khơi mào nỗi phiền muộn trong lòng hẳn, bắt buộc hẳn tham gia buổi họp lớp mà vốn dĩ hẳn không thích, còn muốn hẳn đưa Hàn Tiểu Dạ đi cùng?

A Bân bị làm sao vậy, say là có thể vô ý thương tổn bạn bè sao?

“A ~~~~~ Vậy là cậu đang bảo vệ cô dâu nuôi từ bé của cậu sao?” A Bân bắt đầu kêu gào nói: “Cậu gọi cô ta ra đây! Tớ muốn nhìn xem người có thể khiến cậu bỏ rơi Trần đại tiểu thư là một nhân vật tầm cỡ đến thế nào!”

Rốt cuộc thì Đường Tuấn n cũng biết mấu chốt tại sao A Bân lại khác thường như vậy, khẳng định là có dính líu đến vị Trần đại tiểu thư kia. Hẳn khoanh hai tay trước ngực, cao ngạo nói: “Trần Đại tiểu thư đã chạy tới kể lể điều gì với cậu sao?”

Chính xác là vì hẳn cự tuyệt mà nàng mang hận ý trong lòng.

Nghe vậy, A Bân đột nhiên nhảy xuống xô pha, điên cuồng tóm lấy cà vạt của hẳn, “Trần Đại tiểu thư nói cậu có bạn gái, cậu thà chọn cô gái kia mà không để ý tới cô ấy! Cô ấy còn khóc lóc ép hỏi tớ, vì sao tới hôm đó tớ lại mang cậu vào nhầm phòng? Đều là do tớ đưa cậu vào nhầm phòng, cậu mới có thể yêu thương người con gái khác! Cậu nói thử xem, người mà Trần Đại tiểu thư nhìn thấy có phải chính là cô dâu nuôi từ bé của cậu không?”

“A Bân, chuyện gì cũng từ từ, không nên động tay động chân!” Thấy thế, A Tề vội vàng ôm lấy A Bân, sợ hẳn gây bất lợi cho Đường Tuấn n, còn thúc giục gọi A Đường sớm đã ngủ say sưa ở một bên. “A Đường, cậu còn ngủ cái gì nữa? Còn không mau tới đây giúp một tay!”

Đường Tuấn n nhìn A Tề với ánh mắt ‘Đừng lo’, A Tề mới buông A Bân ra.

“Cậu nên cảm thấy may mắn vì đã mang tớ vào nhầm phòng đấy, bằng không nhất định tớ sẽ đánh chết cậu.” Dưới i, ngay cả cổ áo bị tóm chặt lấy, hẳn cũng không có một chút sợ hãi, kiêu căng hất cằm lên.

Người phải nao núng ngược lại là A Bân, hẳn còn chần chờ vài giây, nhưng tưởng tượng đến cảnh Trần Đại tiểu thư bị Đường Tuấn n bỏ rơi, hại hẳn cũng bị em họ của nàng ‘đá’. Hẳn liền trút hết nỗi oán giận lên đầu Đường Tuấn n, cho rằng Đường Tuấn n hại hẳn thất tình!

Hơn nữa Đường Tuấn n cũng không phủ nhận lời hẳn nói, hẳn càng khẳng định cô gái mà Trần Đại tiểu thư nhìn thấy chính là cô dâu nuôi từ bé của hẳn!

“Trần Đại tiểu thư là mỹ nhân hiếm có khó tìm, cậu xác định vì cô dâu nuôi từ bé đó mà từ bỏ cô ấy sao?” Chỉ cần Đường Tuấn n quay đầu lại tìm Trần Đại tiểu thư, có lẽ hẳn cũng có thể hợp lại với em họ nàng.

Đường Tuấn n cảm thấy bức bối, cứ phải nghe hẳn lải nhải một câu Trần Đại tiểu thư, hai câu Trần Đại tiểu thư, đối với người mê trai như cô ta mà cứ ca ngợi như vậy, người bạn này như hẳn thì tính là cái gì?

“Cậu huyền thuyên đã đủ chưa? Chuốc cho tớ quá chén, rồi an bài tớ qua đêm cùng cô ta, tớ đều có thể tha thứ cho cậu, rốt cuộc thì cậu còn muốn lôi kéo cô ta vào tớ để làm gì nữa? Hay là tớ phải đánh cho cậu một trận, cậu mới có thể tỉnh táo lại?”

A Bân tỏ vẻ không sợ hãi nắm chặt tay, hắn đã sớm bị rượu làm mất hết lý trí rồi, trong đầu óc chỉ có oán hận, chỉ muốn trút hết những hận thù trong lòng hắn! “Cậu bảo vệ cô dâu nuôi từ bé của cậu cẩn thận thật đấy! Trước đây không phải cậu chán ghét cô ta lắm sao? Hóa ra là cậu yêu thương cô dâu nuôi từ bé a!”

“Bỏ tay ra!” Đường Tuấn n không thể nhịn được nữa, dùng sức gạt tay A Bân đang tóm cổ áo hắn ra, hung hăng đâm một đâm vào cằm A Bân, làm A Bân mất trọng tâm, ngã xuống đất.

Yêu thương Hàn Tiểu Dạ là chuyện sớm hay muộn hắn cũng sẽ nói chuyện thẳng thắn với bọn họ, nhưng không phải là lúc này, hắn không muốn sau khi nói xong chuyện hắn yêu thương Hàn Tiểu Dạ, lại bị một kẻ say rượu cười chê nhạo báng!

Có người cố tình muốn gây sự, vốn đang ngủ ngon giấc, đột nhiên tỉnh dậy lại bắt đầu khơi mào chiến hỏa. “Đúng vậy! A Tuấn, không phải cậu ghét nhất là cô dâu nuôi từ bé của cậu sao, còn nói cô ta vừa xấu xí lại bẩn thỉu, cậu yêu cô ta từ khi nào thế?”

“A Đường, câm miệng!”

A Đường lập tức bị A Tề che miệng lại, miễn cho khó giữ được cái mạng nhỏ này. Nhưng câu nói này lại khiến A Bân đang ngã ngồi dưới đất vỗ tay hoan nghênh cười điên cuồng. “Thần thánh ơi! Đường Tuấn n, cậu lại yêu thương cô dâu nuôi từ bé a! Nếu tớ đem chuyện này nói tại buổi họp lớp, cậu nhất định sẽ trở thành người nổi tiếng; nghe nói một bạn học đang làm phóng viên, đến lúc đó sẽ bảo cậu ấy đến phỏng vấn cậu, còn có thể nhờ giới truyền thông đến chụp ảnh đám cưới cậu cùng cô dâu nuôi từ bé đó, đến lúc ấy cậu sẽ trở thành người nổi tiếng! Tớ hâm mộ các cậu chết đi được.”

“A Bân, cậu hơi quá đáng rồi đấy, mau giải thích với A Tuấn đi!” Những lời nói quá đáng này cực kì đả thương người, từng câu từng chữ đều khiến A Tề và A Đường thở dốc vì kinh ngạc.

Đường Tuấn n cảm thấy trước mắt tối sầm lại, như đang quay về thời điểm năm đó, những hình ảnh bị bạn bè chế giễu và cười trộm lần lượt hiện lên trong tâm trí Đường Tuấn n.

Khuôn mặt tuần tú của hắn trở nên xanh mét, dường như có thể nghe thấy được tiếng máu trong toàn thân đang sục sôi vì phẫn nộ, nhắc nhở hắn nỗi nhục nhã này đã vượt quá khả năng chịu đựng của hắn rồi, hắn chịu đủ rồi! Hắn thống hận tất cả mọi thứ, hắn phải vứt bỏ cái quá khứ chết tiệt này : “Các cậu đừng hiểu lầm, cô ta chỉ là con gái của người làm, hại tớ mất mặt còn không kịp rồi, sao tớ lại có thể yêu thương cô ta, còn lấy cô ta làm vợ chứ?”

Vừa vặn Hàn Tiểu Dạ bưng cả phê đi vào phòng khách, bắt đầu từ lúc bạn Đường Tuấn n hỏi hắn có phải đã yêu thương cô dâu nuôi từ bé rồi hay không, nàng chợt nghe đoạn đối thoại của bọn họ.

Những lời Đường Tuấn n nói, một chữ nàng cũng không nghe lầm, sao hắn lại có thể yêu thương nàng, còn lấy nàng làm vợ! Mặt nàng trắng bệch, tưởng chừng như có thể ngắt bất cứ lúc nào, nhưng nàng cố gắng đứng thẳng người lên, không để cho bản thân lùi bước.

“Tiểu Dạ.” Lúc này Đường Tuấn n mới phát hiện Hàn Tiểu Dạ đứng ở phía sau hắn, nguyên bản đang phẫn nộ bừa bãi trong nháy mắt bỗng đứng đờ đẫn hình, cả người cũng tỉnh táo lại, chỉ còn nỗi sợ hãi trong lòng khiến hắn phát run lên, những lời nói xúc động khi nãy khiến cho hắn hối hận không thôi, sợ nàng bưng cả phê sẽ bị bỏng tay.

Hàn Tiểu Dạ cúi đầu, hai mắt đầm lệ mù sương, bả vai run rẩy, chỉ sợ nàng thất thần một chút, sẽ lỡ tay làm đổ cả phê lên người hắn. ‘Bởi vì em rất đẹp, nên anh muốn giấu em đi’. Hắn thật sự muốn giấu nàng đi sao? Đừng mơ mộng, nàng chính là con gái của người làm, hắn mất mặt còn không còn kịp, sao lại có thể yêu nàng, còn lấy nàng làm vợ!

Bởi vì nàng khiến hắn rất mất mặt, nên hắn mới muốn giấu nàng đi? Mất mặt đến nỗi hắn phủ nhận tình yêu của hắn dành nàng, còn không buồn lấy nàng!

Khó trách hẳn lại xin nàng đừng ép hẳn phải kết hôn, đừng tăng thêm áp lực cho hẳn, thì ra hẳn vẫn không thể quên được chuyện bị bạn bè giễu cợt trong quá khứ, chỉ cần một ngày nàng còn ở bên hẳn, nàng sẽ giống như bóng ma bao phủ lấy hẳn, làm cho hẳn mệt mỏi, không có can đảm để giới thiệu nàng với bạn bè. . . .

Hàn Tiểu Dạ tự nhận là nàng không trộm, không cắp, chưa từng làm những chuyện trái với luân thường đạo lý; hẳn vội vàng chối bỏ quan hệ với nàng khiến nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã, lòng nàng rất đau, rất muốn học theo những người đàn bà chanh chua vừa chửi vừa đánh mắng hẳn một trận, đánh đến khi hẳn bị đầu rơi máu chảy, mới mát lòng mát dạ của nàng.

Nhưng nàng chỉ hít thật sâu, rồi thở ra một hơi, lặp đi lặp lại những động tác này.

Rốt cuộc nàng cũng có thể bình tĩnh để ngẩng đầu lên đối mặt với hẳn, hai tay bưng cà phê không ngừng run rẩy.

“Tiểu Dạ, em hiểu lầm rồi, em hãy nghe anh nói. . . .”

Nàng nhanh miệng ngắt lời hẳn, không có chút lưu luyến nói với hẳn. “Đường Tuấn n, chúng ta tạm thời tách ra nhé!”

Chương 10

Hàn Tiểu Dạ nói phải rời xa nhau là sự thật, nàng không để ý đến những lời ngăn cản của Đường Tuấn n, thu thập hành trang về ký túc xá ngay trong ngày hôm đó.

Nhưng lại không phải là ký túc xá cũ, thời gian này nàng muốn cắt đứt liên hệ hoàn toàn với hẳn, không muốn ‘Dầu lửa nổ ý còn vương tơ lòng’ với hẳn, cho nên nàng chuyển tới một khu ký túc xá mới, quyết tâm không gặp hẳn.

Nàng cũng không đi học nữa, có một số chuyện nhất thời phát sinh khiến nàng không kịp trở tay, khiến nàng lo lắng, nên nàng phải tạm thời nghỉ học, nghỉ làm thêm ở nhà ăn, nhờ người giới thiệu việc làm nào được làm trong giờ hành chính.

Chạng vạng giờ tan tầm, nàng cầm theo hai phần cơm tiện lợi về, lại nghe thấy người dẫn nàng đến ký túc xá mới này, Lâm Bội Phân, chia sẻ tâm tình với nàng.

“Tiểu Dạ, hôm nay Đường thiếu gia nhà cậu lại tới trường tìm cậu đấy! Cho nên. Mình không nhận được mà nói cho anh ấy biết chuyện cậu đã nghỉ học, hình như anh ấy hiểu lầm là do anh ấy nên cậu mới nghỉ học, đáng về anh ấy lúc bỏ đi nhìn rất cô đơn, rất đáng thương, mình thấy anh ấy thật sự rất yêu cậu, rốt cuộc thì đến khi nào cậu mới mới bằng lòng tha thứ cho anh ấy đây?”

Hành vi của Đường Tuấn n làm cho Lâm Bội Phân cảm thấy rất khinh thường, nhưng nhìn cảnh hẳn vất vả chạy tới trường tìm Hàn Tiểu Dạ mấy hôm nay, râu ria lởm chởm, người cũng gầy hơn trước nhiều, đột nhiên nàng rất muốn giúp hẳn hợp lại với Hàn Tiểu Dạ.

Nhưng mà nàng lại là bạn tốt của Hàn Tiểu Dạ, có muốn giúp cũng không thể giúp được, chỉ có thể nói cho hẳn biết Hàn Tiểu Dạ tạm thời nghỉ học, bảo hẳn đừng nữa uống phí công sức đến trường tìm nữa.

Hàn Tiểu Dạ mở một hộp chân gà nướng, tay cầm chiếc đũa đảo qua đảo lại, khẩu vị của nàng không được tốt cho lắm, nhưng cũng không phải vì rời xa Đường Tuấn n, khiến thành bệnh tương tư mà ăn không vô. “

bởi vì cùng Đường Tuấn n tách ra, mà bệnh tương tư đến nỗi ăn không vô. “Đúng là anh ta yêu mình, nhưng đối với anh ta mà nói, cô dâu nuôi từ bé như mình đây cũng chính là nỗi sỉ nhục suốt cuộc đời này của anh ấy, anh ấy không thể đứng trước mặt người khác thừa nhận chuyện anh ấy yêu mình, cho nên mình cảm thấy rất thất vọng về anh ấy.”

“Mình nghĩ giờ chắc Đường thiếu gia nhất định rất hận bản thân vì đã nói ra những lời đó, cậu cho anh ấy một cơ hội để bù đắp lại sai lầm đi! Mình thấy trước đây lúc nào các cậu cũng ngọt ngào như mật, giờ lại thành ra như vậy cũng thật khó chịu.”

“Cho dù anh ấy muốn bù đắp, tớ cũng vẫn rất giận!” Nói xong, Hàn Tiểu Dạ cắn một miếng chân gà, vừa nhai vừa nói. “Cơn tức của mình còn chưa tiêu đâu, chỉ cần vừa nghĩ tới những lời mà anh ấy đã nói là cả người mình tức đến phát run, tim mình như không thể chịu đựng nổi, rất muốn tát một phát thật mạnh vào mặt anh ấy.” Nàng uống một ngụm nước, nuốt đồ ăn xuống bụng.

“Cho nên trăm lần ngàn lần mình cũng không muốn gặp lại anh ấy, vừa nhìn thấy anh ấy, nhất định tớ sẽ kích động mà đem tất cả những chuyện tớ muốn làm ở trong đầu trút hết lên người anh ấy một lần, sau đó không còn gì để hối hận nữa.” Nàng cười khổ nói: “Mình phải cố nhẫn nhịn chịu đựng không gặp anh ấy, cho đến khi tớ hết giận mới thôi, mình không muốn làm bất kì chuyện gì gây tổn thương cho anh ấy.”

Tình yêu của nàng có tôn nghiêm, nàng không muốn vì mình bị tổn thương mà đi tổn thương lại người khác. Cũng vì vậy mà lần trước, nàng và Đường Tuấn n mới có thể lưỡng bại câu thương. Nếu không phải khi ở bệnh viện nàng vô tình thổ lộ, có lẽ bọn họ cũng sẽ không có ngày được ở bên nhau.

Bắt đầu từ hôm đó nàng đã lập lời thề, nàng sẽ không bao giờ ... cãi nhau với hắn nữa, nàng tuyệt đối không muốn giẫm lên vết xe đổ.

Cho nên khi nàng nghe thấy hắn nói nàng là con gái của người làm, hắn không yêu nàng cũng sẽ không lấy nàng, nàng đã rất cố gắng đè nén ý nghĩ muốn trút hết sự tức giận lên đầu hắn, nàng không muốn chỉ vì mấy câu đầu vô mồm nhất thời mà làm thương tổn hắn, rút cạn sự tự tôn của hắn.

Nàng biết những lời hắn nói không phải là thật lòng, là vì bị bạn bè chọc giận nên mới nói ra, nhưng nếu không ngại sao có thể tức giận đến nổi rít gào lên như thế?

Thân phận cô dâu nuôi từ bé của nàng quả thật đã khiến hắn bối rối, hôm nay nàng dễ dàng tha thứ cho việc hắn lỡ lời, lần sau nếu lại lặp lại, nàng biết phải làm thế nào đây?

Xa nhau một thời gian cũng tốt, hắn cũng có thể suy nghĩ lại, với hắn mà nói nàng là gì? Tự tôn đối với nàng mà nói là rất quan trọng, nhưng nàng không muốn chỉ vì tức giận nhất thời mà lấy tình yêu làm vật hi sinh. Vì thế, nàng lựa chọn tha thứ cho hắn, im lặng đè nén.

Cuộc sống của nàng là do nàng quyết định, nàng không hối hận vì đã nhượng bộ.

“Cậu không thấy nhớ anh ấy sao?”

Hàn Tiểu Dạ im lặng không nói, nàng nhớ lắm chứ! Sao có thể không nhớ, nàng nhớ chết đi được.

“Chắc chắn là cậu đang cực kì nhớ anh ấy, cho nên mới mà làm món thịt kho tàu cho anh ấy, để mẹ cậu mang về cho anh ấy ăn.” Lâm Bội Phân thở dài, tình yêu thật sự rất thần kỳ, nhưng lại làm cho Hàn Tiểu Dạ luôn cao ngạo kia dễ dàng tha thứ ột người đàn ông, lại còn vì hắn mà xuống bếp.

“Mẹ mình nói gần đây anh ấy rất gầy, cho nên mình muốn bồi bổ cho anh ấy một chút.” Hàn Tiểu Dạ khuấy thức ăn, ăn một miếng, đau khổ một miếng. “Tớ hy vọng sau khi anh ấy ăn món thịt kho tàu này, có thể có thêm nhiều dũng khí mà đến tìm tớ. Mình hy vọng anh có thể tìm được mình, nhưng lại không muốn anh ấy tìm được quá sớm, mình rất kỳ lạ đúng không?”

Giận hắn nhưng lại muốn nhìn thấy hắn, nhưng cũng không thể gặp hắn, cố kìm mình không thấy hắn, nàng đang rất cố gắng hàn gắn lại tình yêu của bọn họ.

Còn hắn thì sao? Nàng có thể vì hắn mà lùi một bước, hắn có thể dũng cảm nói với bạn bè hắn rằng hắn thực sự đã yêu cô dâu nuôi từ bé không?

Nàng có thể khiến hắn không còn cảm thấy mất mặt không?

Đường Tuấn n chỉ nói một câu đã làm cho Hàn Tiểu Dạ rời xa thế giới của hắn.

“Đừng hiểu lầm, cô ta chính là con gái của người làm, hại tớ mất mặt còn không kịp rồi, sao tớ lại có thể yêu thương cô ta, còn lấy cô ta làm vợ!” Hắn hận bản thân trong lúc nóng giận đã nói ra những lời như thế, ngay lúc đó cho dù hắn có giải thích với nàng một ngàn lần, một vạn lần đi chăng nữa, thì hắn cũng không còn mặt mũi nào mà giữ nàng lại, chỉ có thể nhìn nàng cầm hành lý bỏ đi.

Đó không phải là những lời thật lòng, chỉ là hắn nhất thời bị A Bân khiêu khích.

Không. Phải nói là hắn không thể quên được bóng ma trong lòng chính là tuổi thơ bị bạn bè cười nhạo. A Bân vừa mở miệng, liền khơi mào cảm xúc tự ti luôn mâu thuẫn tiềm tàng trong lòng hắn bấy lâu nay, tâm hồn hắn bị một khoảng tối bao trùm tưởng chừng như không thể thở nổi, hắn muốn trốn tránh, muốn thoát khỏi sự phiền chán này, vì thế mới có thể không khống chế được bản thân mà nói ra những lời ấy.

Hắn thà là sau khi nàng buồn, sẽ tức giận mà đánh mắng hắn, xả hết cơn nóng giận, nhưng, nàng lại không hề nói một câu gì, cũng không hề làm gì, chỉ bình thản mà nói cả hai cần xa nhau một thời gian.

Giây phút đó, hắn thật sự nghĩ rằng nàng đã không còn tình cảm gì với hắn.

Nhưng hắn không thể để nàng ra đi như thế được, một tháng nay, hắn điên cuồng tìm kiếm nàng, nhưng nàng lại luôn lẩn tránh hắn ——hắn không thấy nàng ở chợ đêm, nàng cũng đã nghỉ làm thêm ở nhà ăn, ngay cả trường cũng tạm nghỉ học.

Không phải nàng nói chỉ tạm thời xa nhau sao? Vậy tạm thời sẽ là bao lâu?

Mới một tháng mà hắn cảm giác như sắp bị ép đến điên lên rồi, bất luận tìm nàng thế nào, đều không có kết quả, dù để thấy những lời nói vô tình của hắn đã làm tổn thương nàng biết bao nhiêu, nàng không tiếc nghỉ học cũng không muốn để hắn tìm được nàng, nàng trốn tránh hắn, ngay cả mẹ nàng cũng không lộ ra một chút tin tức nào, như thể nàng đã biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của hắn.

Hắn thật đáng chết, đã làm thương tổn nàng đến nỗi nàng không muốn nhìn thấy hắn!

Sao hắn lại có thể nói nàng khiến hắn mất mặt? Rõ ràng là hắn yêu nàng như vậy, thật ra hắn đã sớm không bài xích thân phận cô dâu nuôi từ bé của nàng. Vì sao hắn lại không thể thoải mái mà giới thiệu nàng cho bạn bè cũ của hắn chứ? Vì sao hắn không dám nói người hắn yêu chính là nàng?

11. Chương 11 End

Trong lòng hắn thật sự nghĩ như vậy sao? Nàng khiến hắn rất mất mặt sao? Đường Tuấn n áy náy không thôi, quả thật hắn đã xem tự tôn của hắn quá quan trọng.

Hắn đã làm cái gì vậy? Hắn từng vì tự tôn của bản thân mà làm tổn thương nàng, sao hắn lại có thể phạm sai lầm lần thứ hai!

Mặt mũi rất quan trọng sao? Chuyện cũ của tám năm trước, so với nàng đang đứng trước mặt hắn bây giờ thì quan trọng hơn sao?>

Một chút cũng không! Những chuyện đã qua không đáng để cho hắn để ý, bạn bè có khi mấy trăm năm cũng không gặp nhau, quan trọng là ... cảm nhận của chính hắn, người hắn yêu là nàng, hắn rất yêu, rất yêu nàng, hắn chỉ cần nhớ kỷ niệm này là đủ rồi.>

Mặc dù đã tỉnh ngộ rồi, cũng vẫn không thể tìm thấy nàng!

Vì tìm nàng, hắn không có lòng dạ nào mà làm việc, hôm nay lại bị ba gọi về nhà, có lẽ là do hắn rất nhớ nàng, vừa bước vào phòng, hắn lại ngửi thấy hương vị của món thịt kho tàu, điều này đã kích lệ cho hắn vất vả suốt một tháng qua, có thêm năng lượng để đi tìm nàng.

Hắn buông công văn xuống, còn chưa kịp xỏ dép đi trong nhà, liền chạy như lốc xoáy vào phòng bếp. Quả nhiên, trên bàn ăn đặt một đĩa thịt kho tàu thơm ngào ngạt, cơm trắng cũng đã chuẩn bị sẵn.

“Thơm quá.” Là Tiểu Dạ làm sao? Chắc chắn là nàng rồi.

Đường Tuấn n đột nhiên cảm thấy rất đói, như là đã bị đói một tháng nay rồi, lấy cái bát to xới cơm, sau đó rưới nước thịt lên, nhìn thấy món thịt kho tàu ngon lành này, hắn nhào vào ăn như hổ đói.

Ngon quá, ngon đến nỗi hắn muốn rơi lệ.

“Đây đúng là do Tiểu Dạ làm.” Hương vị này là của nàng, nàng đã trở về!

Ý tưởng vừa hiện lên trong đầu, Đường Tuấn n buông đũa xuống, mừng rỡ như điên chạy vội lên lầu hai, nhưng có lẽ nàng ở dưới, lại chạy như bay xuống dưới lầu, thấy mẹ Hàn đang pha trà, lại gần hỏi: “Di Hàn, Tiểu Dạ trở về rồi sao?”

“Nó không về.”

Đường Tuấn n giống như quả bóng bị xịt hơi, suy sụp ngồi xuống sô pha.

Gương mặt đầy vẻ mất mát của hắn, mẹ Hàn đều có thể nhìn thấy, bà mềm lòng nói: “Nhưng mà thịt kho tàu đúng là do nó làm, tôi nói gần đây cậu gây hơn trước nhiều, nên nó bảo phải giúp cậu tắm bổ.”

Nghe vậy, Đường Tuấn n như trút được gánh nặng, dè hai vai mẹ Hàn xuống, hỏi: “Di Hàn, xin di hãy cho con biết rốt cuộc thì Tiểu Dạ đã đi đâu?”p>

Kỳ thật hắn đã gắng hỏi một tháng nay rồi. Nhưng vẫn đều không nhận được câu trả lời.

“Nếu Tiểu Dạ có ý định phải chạy trốn khỏi cậu, sao tôi lại có thể nói cho cậu biết nó đã đi đâu.” Mẹ Hàn gạt tay hắn ra, vẻ mặt bình tĩnh, ngồi xuống sô pha uống trà, đáp án một trăm linh một lần vẫn như nhau.

Sao nàng có thể để cho người đàn ông đã gây tổn thương cho con gái bà đi tìm nó!

Cùng lúc bọn họ tranh chấp với nhau ở phòng khách, bà đã đứng phía sau con gái, cũng nghe được rõ ràng rành mạch. Bà đã từng nói với con mình, nếu thiếu gia khi dễ con, bà sẽ luôn đứng về phía con, cho nên bà sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Di Hàn, xin di hãy nói cho con biết Tiểu Dạ đã đi đâu?” Đường Tuấn n vô cùng nóng nảy, lần đầu tiên gặp người một góc 90 độ trước mặt nàng, cúi đầu khẩn cầu nói.

“Thiếu gia, cho dù tôi biết Tiểu Dạ chuyển đi đâu thì sao chứ? Cậu căn bản không cần đi tìm tiểu nữ, nó chỉ là con gái của một hạ nhân như tôi, sao có thể xứng với thiếu gia.” Hơn một tháng nay, mẹ Hàn đã sớm cảm nhận được thành ý của hắn. Nhưng nàng vẫn muốn nói những lời khách sáo như thế này, muốn tra tấn hắn một chút, xem như là một cách để ‘trả thù’ cho con gái nàng .

“Di Hàn, tại lúc ấy con nổi nóng quá cho nên mới ăn nói hồ đồ, con chưa bao giờ xem di là người làm cả. Di giúp việc ở nhà con nhiều năm như vậy, con vẫn luôn kính trọng di, sao có thể coi thường Tiểu Dạ? Xin di hãy tin tưởng con!” Những lời này Đường Tuấn n đều đã nói nhiều lần. Nhưng hắn vẫn rất cố kiên nhẫn nói ra một lần nữa.

“Thiếu gia, tôi biết cậu thật lòng thích Tiểu Dạ, nhưng nếu cậu không thể vứt bỏ lòng tự trọng của cậu, chấp nhận chuyện nó là cô dâu nuôi từ bé, Tiểu Dạ vẫn luôn cho rằng vì nó mà khiến cậu mất mặt với bạn bè, vẫn sẽ bị tổn thương” Mẹ Hàn thở dài, chân thành nói tiếp: “Cho nên thiếu gia à, nếu cậu muốn đi tìm nó, thì hãy lấy hành động thực tế để chứng minh cậu đã tiếp nhận nó, Tiểu Dạ cũng không phải lòng dạ sắt đá, nhất định nó sẽ tha thứ cho cậu.”

Không phải bà không hiểu tâm tình của thiếu gia, từ nhỏ thân thể bệnh tật yếu đuối đã phải chịu không ít cực khổ rồi, lại phải xung hỉ với một cô dâu nuôi từ bé, từ ngày đó trở đi phải chịu rất nhiều lời bàn tán chỉ trích của bạn bè, sao có thể khiến hắn không oán thán, không cam lòng?

Nhưng Tiểu Dạ là con gái bà. Đương nhiên bà phải đau lòng con gái mình, sao có thể để con gái chịu tủi thân?p>

“Con đã tỉnh táo lại rồi. Con sẽ dùng hành động để chứng minh con đã thay tính đổi nết, đến khi cô ấy đồng ý tha thứ cho con mới thôi, nhưng mà con không thể tìm thấy cô ấy, vì trốn con mà cô ấy đã tạm thời nghỉ học. Con.” Đường Tuấn n nói không nên lời, đợt này vì tìm nàng, thể xác và tinh thần đều khiến cho hắn mệt mỏi không chịu nổi.

“Thiếu gia, Tiểu Dạ tạm thời nghỉ học không phải là vì muốn trốn tránh cậu, nó có lý do riêng của mình.” Mẹ Hàn nhấp chén trà, quyết định tốt bụng, lộ ra chút ít manh mối.

“Lý do?” Có thể vì lý do gì mà khiến nàng phải tạm thời nghỉ học?

“Thiếu gia, cậu đi tìm nó đi! Dù nó có muốn trốn tránh cậu đến thế nào, thì cũng không thể bỏ qua cơ hội kiếm tiền đâu.”

“Nhưng cô ấy đã nghỉ làm thêm ở nhà ăn rồi, con cũng đã tìm khắp các quầy bán hàng vỉa hè ở chợ đêm rất nhiều lần rồi.”

“Cậu đã đến tìm tất cả các khu chợ đêm ở Đài Bắc rồi sao?” Đây là ám chỉ duy nhất mà nàng có thể cho hắn.

Đường Tuấn n như bưng tỉnh đại ngộ, chợ đêm nhiều như vậy. Sao hắn lại ngốc nghếch chỉ đến cái chợ đêm đó tìm người! “Con biết rồi, cảm ơn dì, mẹ vợ đại nhân, con nhất định sẽ đưa Tiểu Dạ về!” Nói xong, không đợi thêm giây nào mà lao đi, muốn nhanh chóng tìm được nàng.

Mẹ vợ đại nhân? Mẹ Hàn nhợt nhạt mỉm cười, cách xưng hô này cũng thực dễ nghe nha! “Liệu thằng bé có thành công không?” Mẹ Đường đứng ở lầu hai nghe lén, con trai vừa ra khỏi cửa, bà mới từ phía sau đi tới.

Vì chuyện của Hàn Tiểu Dạ, bà đã làm mặt lạnh với con trai, dọa rằng nếu hắn không tìm được Tiểu Dạ về, bà sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con với hắn. Giờ nhìn thấy con trai rốt cuộc cũng có thể giúp bà tìm con dâu tương lai về, đương nhiên bà rất vui mừng.

“Tôi nghĩ là có thể!” Mẹ Hàn cũng rất hy vọng hắn có thể nhanh chóng đưa Tiểu Dạ về nhà. Tình huống hiện tại của Tiểu Dạ không thích hợp để bán hàng ở chợ đêm, nàng cố chấp nói phải kiếm tiền, bà có nói gì cũng không thể xoay chuyển được ý định của con gái.

“Thật tốt quá. Cuối cùng thì tôi cũng có thể bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ! Đúng rồi, tôi muốn gọi điện thoại cho ba nó, bảo ông ấy tan tầm sớm một chút.” Mẹ Đường kích động bấm điện thoại.

“Sẽ có niềm vui nhân đôi!” Mẹ Hàn nhấp một ngụm trà, thần thần bí bí nói, trước khi Tiểu Dạ trở về, bà phải chuẩn bị một ít thuốc bổ và canh gà giúp nàng bồi bổ thân thể mới được. Sau khi tạm nghỉ học, Hàn Tiểu Dạ thay đổi chợ đêm bán hàng vỉa hè, cùng Lâm Bội Phân thay phiên nhau trông quán.

“Đến đây nào ~ ví da thủ công được chế tác vô cùng tinh xảo đây, tìm khắp thành phố tuyệt đối cũng không mua được cái thứ hai đâu.” Nàng lớn tiếng hét lên.

“Tìm được rồi! Tôi đã đi qua mấy cái chợ đêm, rốt cuộc cũng tìm ra quầy hàng của cô!” Một cô gái lôi kéo một người phụ nữ trung niên bước đến đến, vui mừng nói.

Nhìn thấy nữ khách hàng trước mắt, Hàn Tiểu Dạ nhanh chóng nhận ra nàng. “Cô chính là người lần trước.”

“Đúng vậy! Chính là tôi, sau hôm đó tôi đưa mẹ tới quầy của cô, nhưng cô đã dọn hàng rồi. Thử đi chợ đêm khác tìm xem, không ngờ lại gặp được. Thật tốt quá! Lần này tôi và mẹ tới chọn ví da!” Hàn Tiểu Dạ rất cảm động, tư vấn giúp khách hàng một lần nữa thực vất vả, nhưng nàng không ngờ lại gặp khách hàng cũ ở chỗ này, khách hàng tuân thủ lời hứa mà quay lại mua hàng. “Thật có lỗi, vì xảy ra một số việc, cho nên.”

“Cho nên có thể khuyến mãi một chút chứ ~ tôi tìm được quầy hàng của cô vất vả lắm nha!” Nữ khách hàng cười khê nháy mắt mấy cái.

“Đây là đương nhiên, tôi sẽ giảm giá cho cô!” Hàn Tiểu Dạ lấy tất cả ví da của quán mình ra, để nữ khách hàng lựa chọn.

Cuối cùng nữ khách hàng cùng mẹ lấy ba cái ví da, tuy rằng Hàn Tiểu Dạ giảm giá nên kiếm được ít tiền hơn, nhưng linh ngộ được giữa người với người ăn ý trong lúc đó là có thể tri kỷ như vậy, tâm tình của nàng vô cùng tốt, có dự cảm sẽ phát sinh chuyện rất tốt.

“Tiểu Dạ.”

Chuyện tốt quả nhiên đã xảy ra, tìm Hàn Tiểu Dạ đập mạnh.

Đường Tuấn n từ quầy hàng bên cạnh chậm rãi đi tới, đã nhìn thấy hết thấy mọi chuyện. “Cô gái kia thật sự đã quay trở lại mua đồ, chúc mừng em.”

Nửa tháng nay hắn đều tới chợ đêm tìm nàng, rốt cục thì hắn cũng tìm được nàng rồi!

Chợ đêm quá lớn, quầy hàng cũng quá nhiều, khiến hắn tìm thật sự nóng ruột, vừa rồi vô tình nghe thấy giọng chào hàng mới chú ý tới quán của nàng.

Hắn đã thấy cả quá trình nữ khách hàng đó và mẹ tới mua ví da. Nàng từng nói ví da của nàng là tốt nhất, khách hàng nhất định sẽ quay lại mua, nàng làm được rồi!

Ngực hắn nóng lên, một ý nghĩ trong lòng nảy lên, nếu nói nữ khách hàng kia sẽ quay lại mua là một kỳ tích, thì hắn hy vọng kỳ tích nàng trở lại bên hắn cũng có thể thực hiện.

Xa nhau hơn một tháng, Hàn Tiểu Dạ lại nhìn thấy hắn, sự nhớ nhung lập tức tràn ngập trong lòng. Nàng biết mẹ ám chỉ cho hắn nàng bán hàng vỉa hè ở chợ đêm khác, hắn sẽ tìm tới nơi này, nàng cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng khi nàng tận mắt nhìn thấy hắn một tháng qua đều đi tìm nàng, cả người cũng trở nên thực chặt vật, ngay dáng vẻ anh tuấn ngày nào cũng gầy hơn, không khỏi cảm thấy đau lòng.....

“Dạo này thế nào?” Nàng cố gắng nén lại sự đau lòng mà chọn câu này làm lời dạo đầu.

“Không tốt.” Đường Tuấn n có trăm lời vạn chữ muốn nói, lại chỉ có thể chua xót nói ra hai chữ này.

Nghe được hắn nói ‘không tốt’, Hàn Tiểu Dạ thản nhiên nở nụ cười. “Em tốt lắm ~”

Nhìn nàng cười thoải mái như vậy, không hề oán hận gì, Đường Tuấn n kích động ôm nàng vào lòng. “Tiểu Dạ, anh xin lỗi, anh không nên nói những lời như thế, anh chưa bao giờ có ý coi thường em.” Hắn sấm hối, nói đến cổ muốn nghẹn lại. “Tiểu Dạ, tha thứ cho anh nhé.”

“Em đã tha thứ cho anh từ lâu.” Vì tìm nàng mà chịu rất nhiều khổ cực, sự tức giận của nàng sớm đã tiêu tan, lại nhìn thấy hắn đứng ở trước mặt nàng giải thích với nàng, sao nàng nổi tức giận nữa?

Nàng không muốn giận hắn.

“Tiểu Dạ. Vì sao không mắng anh?” Đường Tuấn n cảm thấy lo sợ, nàng nói tha thứ quá dễ dàng, không giống tác phong bình thường của nàng. “Lúc em nghe thấy anh nói những lời quá đáng như vậy, vì sao không phản ứng lại.”

“Bởi vì em không muốn làm tổn thương anh.” Hàn Tiểu Dạ ở trong lòng hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhợt nhạt cười nói: “Còn nhớ lần trước chúng ta cãi nhau không? Bởi vì hai người chúng ta đều quá quan trọng mặt mũi, rất sợ bị tổn thương, cho nên mới dùng lời nói làm tổn thương đối phương. Em không muốn lại phạm phải sai lầm một lần nữa, em thà cố gắng nhẫn nại không chửi bới, cũng không muốn làm tổn thương anh.”

Tim Đường Tuấn n dội một vang một tiếng, sự khoan dung của nàng đã tăng thêm nghị lực cho hắn, hắn thật may mắn mới được nàng yêu.

Tay hắn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện ý chí kiên định của nàng, từ cái trán của nàng, mắt nàng, mũi nàng, đến đôi môi nàng, trái tim hắn chưa bao giờ cảm thấy yêu nàng như lúc này

Tiểu Dạ của hắn xem hắn quan trọng hơn tự tôn của nàng, còn hắn thì sao? Hắn đã làm cái gì với nàng.

Hàn Tiểu Dạ ngọt ngào nở nụ cười mang theo một tia chua xót.

Hắn thương tổn nàng, hắn phải trả giá, nhưng chuyện trong lòng hắn đã tiêu tan rồi sao? “Vậy còn anh? Hơn một tháng qua, em vẫn làm cho anh cảm thấy mất mặt sao?”

Không!

Đường Tuấn n lắc đầu. Một lần nữa ôm nàng vào lòng. “Tiểu Dạ, tới dự buổi họp lớp cùng anh nhé!”p>

Hắn cảm giác được người trong lòng hắn đang run rẩy một chút. “Anh sẽ nói cho các bạn anh biết, là từ nhỏ anh đã coi trọng em, cho nên mới ích kỷ mà giấu em đi, mỗi ngày đều hy vọng được nhìn thấy em lớn lên.”

“Thật biến thái, cứ làm như là đang nuôi dưỡng một cô gái xinh đẹp vậy!” Hàn Tiểu Dạ buồn cười nói, kỳ thật có thể nghe được những lời này, rốt cuộc nàng cũng cảm thấy an tâm, điều nàng tha thiết ước mơ

không chỉ có tình yêu của hắn, mà còn có sự toàn tâm toàn ý của hắn, cuối cùng thì tất cả nàng đều đã đạt được, thật tốt quá!

“Đúng là nuôi dưỡng cô gái xinh đẹp mà, anh đem em nuôi dưỡng vừa xinh đẹp lại vừa thích chống đối, anh muốn để bọn họ nhìn thấy em, hâm mộ anh vì có người đẹp bên cạnh mà muốn chết đi được.” Đường Tuấn n kiêu ngạo nói.

“Được, em đi cùng anh, vừa vặn có thể giới thiệu một người với các bạn anh.”

Giới thiệu một người? Đường Tuấn n cực kỳ để ý. “Em muốn dẫn ai đi cùng?”

“Mời bạn vào xem ví da?” Hàn Tiểu Dạ không trả lời, nhìn thấy có khách hàng đến, vội vàng đẩy hắn ra, giả vờ như không nghe thấy.

Cùng hắn áp áp ôm một lúc lâu, hại nàng thiếu khách hàng, còn có người qua đường xem kịch vui.

Không để ý tới hắn? Chột dạ sao? “Em muốn dẫn ai đi cùng? Là nam hay nữ?” Ngờ ngác của hắn trở nên rất chua.

Hàn Tiểu Dạ che miệng cười nói: “Em cũng chưa biết! Bởi vì còn ở trong bụng.”

“Ở trong bụng.” Đường Tuấn n chăm chú nhìn xuống bụng nàng, vừa nãy sao hắn lại có thể không nhìn ra nàng đầy đặn hơn nhiều so với trước đây? “Tiểu Dạ, em mang thai sao?”

Đây là lý do nàng tạm thời nghỉ học sao?

Trong đầu của Đường Tuấn n, hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện kết hôn, nhưng việc nàng mang trong bụng đứa con của hắn là sự thật, tuy là ngoài ý muốn nhưng lại làm cho hắn cảm thấy rất khoái chí.

Hắn ngây ngốc nhìn chằm chằm vào bụng nàng, cảm thấy sinh mệnh thật thần kỳ. Hàn Tiểu Dạ vẫn không thèm đếm xỉa tới hắn. Sau khi thổi tiền cho khách hàng thì ngọt ngào nói lời cảm ơn.

Đường Tuấn n nhìn phần bụng còn chưa rõ là mang thai của nàng, một người vất vả tiếp đón khách hàng, thổi tiền, từ đau lòng chuyển sang tức giận, bao trùm cả lên thái độ vui sướng khi làm cha của hắn. “Hàn Tiểu Dạ! Em mang thai rồi, còn dám đến chợ đêm bán hàng sao!”

Hàn Tiểu Dạ “Hừ” một tiếng, đem tất cả tội danh đổ hết lên đầu hắn. “Không thì em phải làm gì bây giờ? Người nào đó quá coi trọng công danh sự nghiệp, không muốn kết hôn với em, chỉ muốn sống chung với em, em đành phải hy sinh việc học tập, một mình đi ra ngoài kiếm tiền nuôi con.”

Sau khi rời khỏi Đường gia nàng mới phát hiện mình có thai, bởi vì là con của hắn, cho nên nàng lập tức quyết định sẽ sinh ra. Nhưng sinh em bé cần rất nhiều tiền, nàng phải thừa dịp bụng còn chưa lộ rõ ràng tranh thủ cố gắng làm việc, cho nên nàng đành phải tạm thời nghỉ học, sau khi sinh con ra sẽ đi học trở lại.

Nghe vậy, Đường Tuấn n cứ như là bị ai đó đánh một chưởng, nghĩ lại lúc trước hắn kiên quyết cự tuyệt kết hôn, cả người chảy mồ hôi lạnh, hắn giải thích: “Tiểu Dạ, không phải anh chỉ muốn ở chung với em mà không kết hôn, trừ việc anh muốn chuyển tâm vào sự nghiệp ra, anh còn muốn sống thế giới riêng của hai người. Anh không hi vọng sau khi kết hôn sẽ phải làm theo yêu cầu của ba mẹ mà sinh em bé ngay, để con quấy rầy cuộc sống của chúng ta.”

“Vậy ý anh là không phải anh không muốn có con?” Hàn Tiểu Dạ biết hắn không có ý tứ này, chỉ là nàng muốn ‘dạy dỗ’ hắn một chút, làm ‘đau’ hắn một chút, ai bảo lúc trước hắn đã làm tổn thương nàng.

“Không phải. Đương nhiên là anh muốn có con! Xa em hơn một tháng, anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh không thể không có em, cho nên anh đến là để cầu hôn em, anh muốn xây dựng gia đình với em!” Nói xong, Đường Tuấn n lấy chiếc nhẫn kim cương đã chuẩn bị từ lâu ra, chứng minh tâm ý của hắn. “Tiểu Dạ, lấy anh nhé.”

Hàn Tiểu Dạ chỉ định mở miệng để bắt nạt hắn một chút, không ngờ tới hắn lại muốn cầu hôn nàng! Đầu của nàng có cảm giác như trời rung đất chuyển, trống rỗng vài giây.

Màn cầu hôn của Đường Tuấn n hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, ngay cả người bán hàng vỉa hè bên cạnh cũng giúp hắn ‘bơm hơi’.

“Tiểu Dạ, bạn trai cậu vừa tuần tú lại có thành ý, viên kim cương còn to như vậy, cậu đáp ứng kết hôn với anh ấy đi thôi!”

“Đúng vậy! Không phải cậu nói muốn thuê cửa hàng để bán ví da sao? Cậu bảo anh ấy cho cậu tiền đi!”
“Em muốn thuê cửa hàng?” Đường Tuấn n kinh ngạc hỏi.

Hàn Tiểu Dạ gật gật đầu. “Ừ, bởi vì đang mang thai, không tiện đến chợ đêm, em và Bội Phân đang tính sẽ thuê cửa hàng.”

“Anh cho em vốn.”

“Không, em có tiền mà.”

“Đừng so đo với anh về vấn đề này.”

“Em đã quyết định dùng tiền mua nhà để thuê cửa hàng.” Thật ra nàng cũng đã quyết định sẽ trở về bên hắn, chỉ là còn đang chờ hắn tìm đến nàng, nói với nàng hắn có thể đón nhận nàng.

Những lời này nghĩa là. Nàng sẽ vĩnh viễn ở lại nhà hắn, không trốn tránh hắn nữa sao? Đường Tuấn n hưng phấn đeo nhẫn lên tay nàng.

“Em có nói muốn gả cho anh sao?” Cần gì phải đeo gấp như vậy, nàng nhìn thấy có khách hàng đang cười trộm! Hàn Tiểu Dạ tức giận nói.

Vẫn còn thẹn thùng a! Đường Tuấn n muốn bức nàng nói ra hai chữ ‘đồng ý’, liền lấy microphone của quầy hàng bên cạnh, dù sao mất mặt vì nàng cũng không phải lần đầu tiên, bằng bất cứ giá nào hắn cũng cam tâm tình nguyện. “Tiểu Dạ, anh yêu em! Lấy anh nhé!”

Hàn Tiểu Dạ nghe thấy suýt ngất xỉu! “Được rồi, em lấy anh, mau trả microphone lại cho người ta, thật là mất mặt!”

Nghe được nàng đồng ý cầu hôn, Đường Tuấn n vui quá ..., tuyên bố với bốn phía: “Hôm nay tất cả mọi sản phẩm đều giảm giá 50%! Tới trước có trước!”

Hắn nói cái gì? 50%? Đó không phải là giá gốc rồi sao? Trái tim Hàn Tiểu Dạ cảm thấy một trận đau nhức, trơ mắt ra nhìn một đám khách hàng không biết từ đâu chạy tới, tất cả đều tranh nhau cướp ví da. Nàng tức giận giành lấy microphone trong tay hắn, mặc kệ cái gì là có thai phải kiêng cử, rống lên :

“Đường Tuấn n, anh điên à, đây là tiền mua sữa của con đấy! Anh muốn em tức chết phải không?”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vao-nham-phong-thuong-sai-giuong>